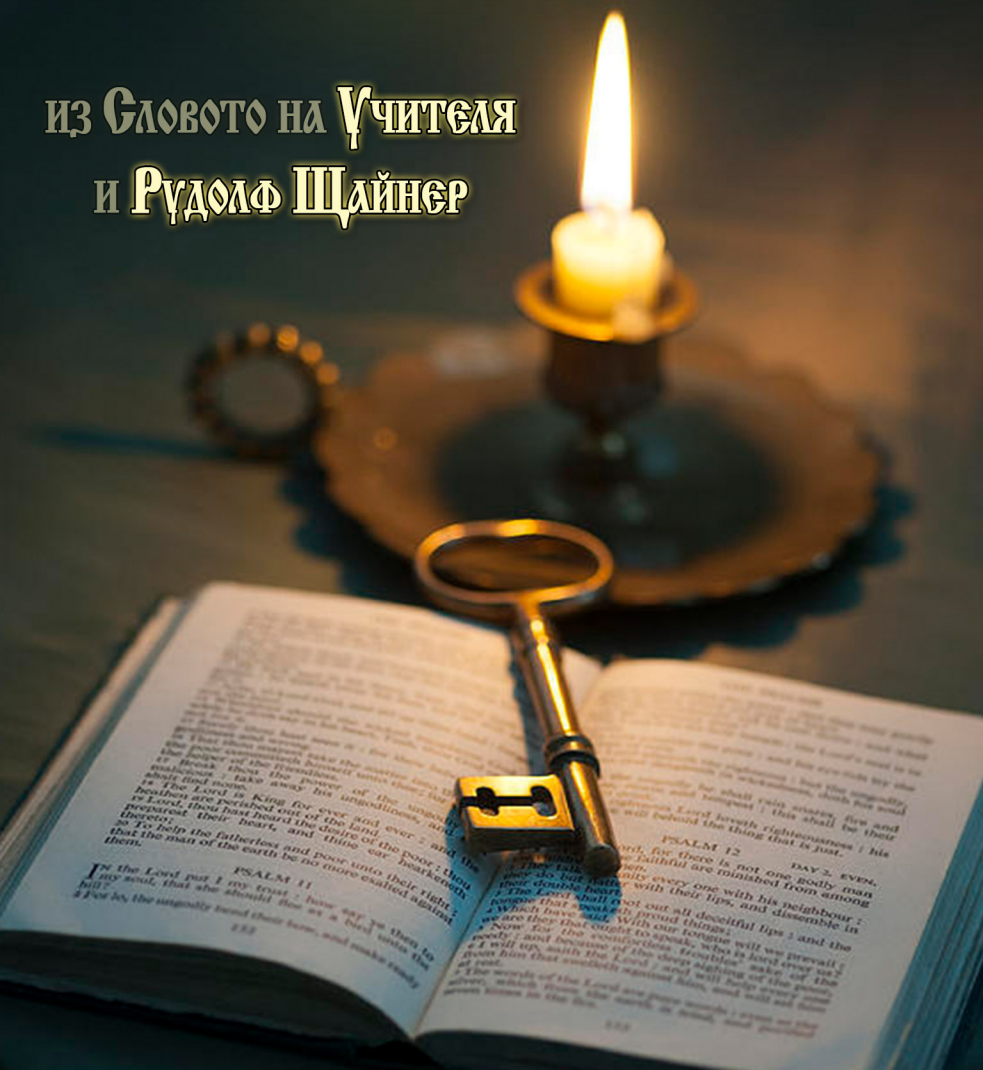

Тайните за нашите времена, скрити в Библията

из Словото на Учителя
и Рудолф Щайнер

СЪДЪРЖАНИЕ

Учителя за Библията	2
Четири Евангелия	7
Посланията на апостол Павел	107
Откровението на Йоан	149

УЧИТЕЛЯ ЗА БИБЛИЯТА

„Библията като книга е важна в това отношение, че в нея са събрани опитностите и знанията на хората от ред поколения насам. В тази книга е изложен животът и учението на Христа, макар и в съкратена форма, но който има просветен ум и чисто сърце, той може да се учи от всичко, което е изнесено там.“ (1)¹

„Препоръчвам ви да четете, да учите, да развивате всички мозъчни центрове. Добре е да четете Стария и Новия Завет, да изучавате живота и характера на пророците и апостолите. Ако искате да имате техните опитности, трябва да минете през техния живот.“ (2)

„Като четете Стария и Новия завет, вие виждате, че се говори за неща, които не остаряват, които не губят цената си. Такива неща ние наричаме истинни. Те нямат определена възраст и определено време.

Те се случват през всички времена и епохи и винаги минават за нови. Затова казват, че няма стара или нова истина. Истината е една и съща през всички времена.“ (3)

---

¹ Източниците на цитатите, отговарящи на числата в скоби, са включени в края на книгата – раздел „Библиография“

„Съвременните хора имат два завета: Старият завет и Новият завет. Старият завет е учението на Мойсей, а Новият завет – учението на Христа. Хората стигат до заключението, че това, което е казал някога Бог, след време се изменя. Значи това не е абсолютната истина. Но според апостол Павел Бог изменил първия завет, заменил го е с новия, според развитието на тогавашните хора.

За да научат закона на жертвата, старозаветниците е трябвало да принасят жертви. Новият завет изключва жертвоприношението.

Какво е отношението на тези два завета един към друг? Старият завет е за децата, а новият – за възрастните. Сега иде Господ в света да донесе трети завет на хората. – „Чудно, даже трети завет!“ – Да, трети завет ще има. Той ще бъде завет за прославянето на Синовете Божи.

Стози завет ще дойде в света Любовта и хората ще изучават великата наука как трябва да живеят по любов.“ (4)

„Ако не можете да премахнете лошите мисли, да ги отстраните от себе си, те ще ви осакатят. Вие се молите на Бога, казвате, че трябва да вярвате в Него, да имате любов към Него, но всичко това са обикновени методи, които не помагат. Който иска да се освободи от лошите мисли, които минават през ума му, нека се заеме с четенето и изучаването на Библията от любов, а не по задължение, докато тази книга започне да прониква в съзнанието му и един ден всички светли и възвишени мисли изникнат от него като хубави, доброкачествени семена.“ (5)

„Като четете Библията, не четете механично. За да разберете Словото Божие, вие трябва да се спирате върху Неговия вътрешен смисъл. Само по този начин ще усилите вярата си. Вие се нуждаете от вяра, която да устоява на външни и вътрешни бури, да не се разколебава от нищо...

Затова кой каквото да ви говори, не се поддавайте на чуждото мнение. Понякога чуждото мнение може да ви хипнотизира и вие да останете в тъмнина.“ (6)

„Старият Завет е заветът на стария човек. Новият Завет е заветът на новия човек. Това, което се даде преди 2000 години от Христа, беше предговор към новото. В Откровението например се говори за това, което ще стане след хиляди години... Бог изпраща велики хора в света, носители на новото, на истинската култура.

Вие ще бъдете свидетели на тези времена: ще заминавате от Земята, пак ще идвате, но в края на краищата ще се убедите в това, което днес говоря.

Новата култура изисква хора с дълбоко, вътрешно разбиране. Те трябва да поставят любовта за основа на своя живот. Физическият и умственият свят, в които хората живеят, са изпреварили духовния и Божествения, вследствие на което любовта е останала назад от хората.

Любовта трябва да се проявява в мислите, в чувствата и в постъпките на хората, за да могат правилно да се развиват, да се справят със страданията и противоречията в живота си. Само любовта е в състояние да смекчи човешкото сърце, да уреди обърканите работи...

Съвременните хора се намират пред голям изпит и те трябва да го издържат. За да издържат изпита си, те трябва да дадат ход на Божественото в себе си. Божественото ще укрепи вярата на човека, ще внесе нова мисъл в него. В това отношение човек трябва да бъде носител на новата мисъл в света. Всяка Божествена мисъл е влак, с който трябва да пропътувате света. Знайте, че светът ще се оправи. Дръжте непрекъснато тази мисъл в ума си. Как ще се оправи светът – това е въпрос за учените хора.“ (7)

„Казвам сега: Библията трябва да я четете.“ (8)

„Четете някой път в Библията за апостол Павел, за Адам, Исаия, Христа. Щом помислите за тях, като четете това, вашият живот се свързва с тях и възприемате благословието на апостол Павел и на всички други, понеже те са проводници на Божията любов – мир навлиза в душата ви и онова, което нас ни смущава, си отива.“ (9)

„Беседите, които са ви дадени в окултната Школа, трябва да се изучават по особен начин, не само да се четат. Всеки за себе си трябва да извади най-важните места от всяка лекция и беседа и да ги приложи в живота си. Знание без приложение не е знание. По същия начин четете и проучвайте Библията. Някой от вас се спира на едно място, друг на друго място – било от Стария или Новия Завет – и оттам черпи поука за някоя своя трудност или се поощрява от някоя морална постъпка. Така можете да четете и книгите на някои видни автори. Не четете ли по този начин беседите, Библията или коя и да е книга, те ще ви се видят еднообразни и вие ще потърсите някакво развлечение, но развлечението не е наука. Работете всички, за да придобиете концентрация в мисълта си.“ (10)

„Когато здравият човек чете една книга, например Библията, той я чете с дълбочина, с разбиране. Има три начина, по които може да се чете Библията.

Първият начин: човек я чете като обикновена книга, без да се задълбочава в нея.

Вторият начин: човек я чете със задълбочаване, с мисъл, вследствие на което всички образи в нея му се представят като живи. Те са живи лица за него.

И най-после третият начин е когато човек чете книгата и прилага всичко, което има своята практическа страна. Когато четете за Христа например, вие можете да се свържете с Него – с този велик Човек – и да разговаряте, като че това е станало не преди 2000 години, но като че става в тази епоха. Казвате: „Как може да бъде това?“ – Да, това е възможно, защото Христос и днес живее.“ (11)

„Сега приложете новата команда: Престанете да четете Стария завет, а Новия завет... В Стария завет е писано така: „От другите да мине“, в Новия завет е писано: „От мен да мине“. – Сега ще кажете: „От мен да мине!“ – нищо повече – „Аз пръв трябва да започна със закона на Любовта, да се подчинявам на новата заповед“.“ (12)

„Четеш Библията, казваш: „Тази книга е неизчерпаемо богатство.“ – Така е, Библията е склад на неизчерпаемо богатство. Тя е жив свят. И ако четеш Библията без да се свържеш с този жив свят, тя остава без значение.“ (13)

„Четете Библията и правете вътрешен превод, за да разберете дълбокия смисъл на съдържанието...

Бъдете смели, а не малодушни – да се страхувате какво ще стане с вас. Дръж в ума си мисълта, че Бог е създал света и Той го управлява. Кажете си: „Аз съм лист на Божественото дърво и никой не може да ме откъсне от него. Докато съм на това дърво и изпълнявам известна функция, аз ще живея с радост. Откажа ли се от своята функция, всеки може да ме откъсне. Докато съм на това дърво, храната ми е осигурена.“ – Следователно и вие, докато сте на това дърво, не се страхувайте от изпитанията. Казано е в Писанието: „Радвайте се, когато минавате през изпитания.“ – Така ще изпитате силата си. Бог се радва и весели с онези, които са минали и минават през изпитания.“ (14)

„Храна, която е влязла в теб без любов, ще причини разстройство в организма. А пък храна, влязла с любов, носи своето благословение. Така е и със Словото. Ако четете Библията с любов, ще имате резултат. Вие четете думите, но тези думи са формата. И ако четете с любов, ще влезете в онази реалност, която е съществувала.

Например четете десета глава – във вас тогава като на кино да изникне цялата обстановка, в която Христос се е намирал. Да видите Христа и учениците Му и прочие.

А сега четеш – няма никакви образи, а само черните букви. Четеш „Даде власт“, но каква власт – не знаеш.

Ако си представиш, ще видиш в дадения случай всичките тези апостоли как са ходили, ще видиш как болните оздравяват, как мъртви възкръсват.“ (15)

„Всички очакват някаква победа. Ако чакате победа, нека тя бъде победа на Любовта. Нека се обикнат всички мъже и жени, братя и сестри, слуги и господари, учители

и ученици. Нека се обикнат всички народи. Нека навсякъде царят Обичта и Любовта. „Кога ще стане това?“ – В нашите времена. В сегашните времена ще стане такова чудо, каквото никога в света не е ставало. Които имат очи, ще го видят; които нямат очи, ще напуснат този свят и ще си отидат там, откъдето са дошли. Казано е в Писанието:

„Написал е Бог името ти върху дланта Си.“ – За кого се отнася този стих? – За онзи, който следва Божия път и изпълнява Неговата воля. Желая ви да бъдете верни на Господа, да изпълнявате Волята Му, за да напише имената ви върху Своята длан. Бъдете смели и решителни – каквото и да се случи в живота ви, вървете напред.“ (16)

ЧЕТРИТЕ ЕВАНГЕЛИЯ

УЧИТЕЛЯ:

„При четенето на Новия Завет трябва основно да изучите Евангелията, така че да влезете във връзка с Христос – да разберете какво Той е искал да каже.“ (17)

„Христос казва: „Невъзможното за човека – за Бога е възможно“, т.е. това, което е невъзможно за човеците, ако те се съединяват с Бога, Той всичко ще извърши.“ (18)

„Христос казва: „По-лесно може камила да мине през иглени уши, отколкото богатият да влезе в Царството Божие.“ – Този стих има отношение към жертвата.

Само онзи може да влезе в Царството Божие, който е готов да се отрече от себе си и се самопожертва. Да обичаш Господа – това значи да се смириш.“ (19)

„„Ако не ядете и пиете – казва Христос – плътта и кръвта на Сина Човешки, нямате живот в себе си.“ – Това ядене и пиене трябва да бъде знание. Нашата душа трябва да жадува за знание.“ (20)

„Често ме питат: „Защо България страда?“ – Ами че вие поставяте начело на управлението за министър-председател човек с един талант (Матей 25:14-30) и искате той да оправи България; че как ще я оправи? Този човек, както казва Христос, трябва да се смъкне и изхвърли вън.

За поста министър-председател се изисква човек с пет таланта, не даже с два. Хора с два таланта би трябвало да бъдат полицаи, войници; офицерите трябва да имат по четири таланта; генералите и министрите – по пет, а за царете, които заемат най-високите места в държавата, трябва десет таланта.

България страда защото начело на управлението ѝ не се поставят хора с пет таланта – често са поставяни с един и след това ги викат и ги съдят. Както виждате, и сега ги съдят. Тези, които са крали, са глупави, но пък и онези, които са ги сложили на власт, са още по-глупави. Един човек уговаря негоден слуга и очаква от него добра работа, а после се чуди как не се е свършила работата. Трябва да се чудим по-скоро на господаря.

Сега в България ние се нуждаем от хора с два, четири, пет, десет таланта. Имаме ли ги, ще бъдем пръв народ в света, няма да има трудности и спънки за нас.

Дори всички държави да се опълчат против българския народ, няма да успеят. Тогава – аз ви уверявам – никакво нещастие не би ни сполетяло. Затова молете се да се създадат такива хора. Те ще дойдат.“ (21)

„Мен не ме смущават вестниците, защото за нас има други вестници. Христос казва: „Радвайте се и веселете се, когато заради Господа кажат някаква лъжа за вас.“

Защо? Защо да се радваме? Защото има друго едно обществено мнение в света: то е общественото мнение на съзнателната Любов, на всички добри хора, които живеят на Земята. Аз наричам тези хора светии, а източните народи ги наричат адепти, наричат ги още Учители, ангели... Аз ги наричам големите Бели братя на човечеството и бих желал да имам тяхното добро мнение.“ (22)

„Вие знаете ли дълбокия смисъл на думите на онзи разбойник, разпънат от дясната страна на Исус: „Господи, спомни си за мене в Царството Твое!“ – Той беше човек, който бе изгонил със своя камшик навън всички зверове и затова Исус му рече: „Ти си човекът, който ще бъде с Мен днес в Рая.“ – Изгонете от себе си всички зверове, свини, лисици, вълци!

А другият от разбойниците, разпънат от лявата страна на Христа, какво каза? – „Ако наистина си Син Божи, слез и ни освободи.“ – Как ще го освободи, когато той не е изгонил от себе си всичките зверове – когато той е роб на своя егоизъм?

Мисля, че ме разбирате: говоря ви много ясно. Искам да ви говоря така, както може би никога не са ви говорили. Първото нещо е да се научите да обичате Господа и тази обич ще ви свърже с Него.

Имате хиляди случаи да се съедините с Него и да направите живота си щастлив. И когато се съедините с Него и влезете във вечния живот, във вас всичко ще се преобрази и всичко ще дойде на своето място.

И така, поставете си за задача първо за 2 минути, после за 5 минути да изгоните чуждите мисли от себе си и след като останете сам, започнете в това дълбоко съзерцание да размишлявате върху тези велики въпроси:

- Защо сте на Земята?
- Защо сте неразположени?
- Защо нямате благородни мисли и сърце?
- Защо нямате воля да разрешите известен въпрос?

И Христос ще ви отговори. Той ще отговори в тази форма: „Аз съм Пътят, Истината и Животът. Значи, когато изгоните всичко навън и приемете в себе си Мене; когато признаете за Бог Моя Отец, Който живее в Мене, Който е дал живот вечен на Мене, ще даде такъв и на вас.“

Трябва да приемем Христа в себе си, за да се свържем с Бога. И Християнството само тогава има смисъл, когато се научим да побеждаваме този живот, за да придобием

онзи, който е именно ценен за нас, защото донася знание, сила, благородство в нашите чувства, щастие, дава сила на духа да побеждава всички. Да престане страхът в света от беднотия. Това е Христовото учение.

Страхувате се от смъртта. Посрещнете я като кажете: „Ще се борим с нея!“

Може да поискат да ви вкарат в затвора. Кажете в себе си: „Ще се борим против онзи, който носи смъртта, със силата на Онзи, Който живее вътре в нас – чрез Бога!“

Може да се опгълчи против вас целият свят; може да ви плашат; не се плашете. Човек, който се плаши, не може да стане гражданин на Царството Божие.“ (23)

„Христос казва, че никой не може да бъде Негов ученик, ако не намира наслада в страданията. И понякога ние като че ли желаем да слугуваме на Господа, но като се разпореди от Негова страна да ни поставят на изпитание, ние започваме да викаме: „Олеле, стига, Господи!“

И тогава значи такъв човек със своето „олеле“ не е готов за работа. Друг също се опитва, но понеже се оказва твърд и постоянен, Господ казва, че е готов за работа – и го включва между Своите работници.“ (24)

„Христос казва: „Който вас приема, Мен приема, а който Мен приема, приема Този, Който Ме е пратил.“ ...

Ако ти от Любов не можеш да приемеш брата си, не можеш да приемеш и Христа... Ако ти не можеш да дадеш на един просяк един лев, как ще дадеш на Христа нещо повече? Защото Христос, като дойде, Той ще иска повече. Ако ти не можеш да нахраниш една муха, ако ти се свиди, как ще нахраниш една овца, която ще изяде 1000 обядя на мухите? Ако ти не приемеш брата си, как ще приемеш вечното – Бога, Който ще иска повече?

И тъй, Христос казва: „Най-първо ще приемеш брата си.“ – Понеже ние сега вървим по закона на еволюцията, ще приемем брата си, след него ще дойде Христос, а след Христа – Бог, и пълнотата на Любовта ще се прояви.“ (25)

„В колективната молитва е спасението. Защо именно в колективната молитва? Представете си, че сте военачалник и имате армия от сто хиляди души. Да допуснем, че сте изложени на голям студ и войниците ви са заплашени да умрат. Питам ви: какво значи многобройността на вашите войници, когато всеки един от тях е измръзнал? По същия закон ние поединично сме мъртви, а когато се молят заедно, хората стават една мощна сила.

Следователно, за да може да се възприеме от всички сърца, пътят на спасението е чрез молитва. И така, при условията, при които днес живеем, молитвата е необходима – с нейната сила бихте поправили домовете си, децата си, велики работи бихте направили.

Христос казва: „Каквото попросите в Мое име, ще ви се даде и ако двама-трима поискат, ще ви се даде.“ – Какво трябва да правим в този важен момент на нашия живот, на нашето развитие, как ще можем да извършим задълженията си при това смущение, което е настанало в света? Всички трябва да дойдем във връзка с Бога и да Го призовем – единственото спасение е там. И пророците казват: „Когато Ме потърсите, ще Ме намерите“ – когато чрез молитва потърсим Бог да се прояви в нас и ние да се проявим в Него, нашето спасение ще дойде... А Христос казва: „Когато се молите, влезте в тайната стаичка и Бог ще ви даде наяве“ – колко съвършени думи! И така, хората, които са съединени с Бога, са благословение за народа.

В този смисъл аз бих желал българите така да се молят – и само така този народ може да се повдигне.“ (26)

„Христос казва: „Не слагайте ново вино в стари мехове.“ – Старите мехове съдържат кваса на старото вино, от което новото вино започва да ферментира и меховете се пукат. Родителите искат синовете и дъщерите им да бъдат като тях. Желанието на родителите не е нищо друго, освен наливане на новото вино в стари мехове. Какъв ще бъде резултатът? Новото вино ще ферментира и ще пукне старите мехове.“ (27)

„Радвайте се“, казва Христос. Кой човек може да се радва истински? – Свободният. Само свободният по ум, по дух и по сърце може да се радва. Сегашните жени, заробени в кухните си, и сегашните мъже, заробени в магазините си, не могат истински да се радват...

Христос казва: „Радвайте се.“ – Защо трябва да се радват хората? – Защото нова култура иде за тях. Христос казва на учениците си: „Идете и проповядвайте на хората Новото учение“ – да устроят домовете си по нов начин, без кухни и магазини. Представете си, че цялата Земя се превърне в овощна градина, пълна с доброкачествени плодни дървета. Ще има ли нужда от кухни и магазини? При това положение трябва ли човек да прекарва часове и дни, затворен в своите кухни и магазини?

Днес хората се нуждаят от различни стоки, храни, осветление, отопление и т.н. В бъдеще, когато човек придобие права, положителна мисъл, няма да се нуждае от нищо. Чрез мисълта си, той сам ще си създаде светлина, а чрез чувствата си – топлина. Човек ще има собствена електрическа енергия – няма да очаква на общината или на електрическите дружества те да му я доставят. С мисълта си той ще се движи от едно място на друго, няма да се нуждае от превозни средства.

Христос казва: „Радвайте се.“ – Защо трябва да се радват хората? – Защото иде новото знание, което ще ги освободи от робството и заблужденията. Днес хората се чудят на грандиозните американски здания от десетки етажи, с големи сводове. Всички казват, че това е последната дума на културата. Това не е истинска култура.

Преди всичко, тези здания не са хигиенични, в тях слънцето не прониква, заради което повечето американци са нервни. Големите и високи здания говорят за грандиозната идея на американците – да направят нещо особено, но липсва нещо в тази идея – насока. Те трябва да насочат ума и сърцето си в друго направление – към нещо възвишено и велико. Когато една Божествена идея

не може да се разбере добре и вземе крива насока, това показва, че културата на тези хора е отживяла своя век.

В бъдеще, когато жените зачеват, трябва да внушават на детето си мисълта, че човек не живее само за кухни и магазини. Под думата „кухня“ в широк смисъл разбирам прекомерно задоволяване на нуждите на стомаха...

Ако срещнеш на пътя си Христос, Той ще те пита защо си толкова окъсан. За оправдание ще кажеш, че си живял и работил с единствената цел да се осигуриш на Земята, да направиш живота си по-лек и радостен. Христос ще ти каже: „Криво си разбрал Моето учение, криво си разбрал радостта.“ – Радостта се основава на великите добродетели, а не на парите. Само добродетелният човек може да се радва. Задачата на човека не се заключава в печелене на пари, но в прилагане на истината, правдата и добродетелта. Ако човек не говори истината, не постъпва справедливо и не прилага доброто, ще дава отчет за делата си. Той не се е родил за да живее и да работи само за пари.

Сега се обръщам към жената – виновница за събуждане в мъжа на стремеж към придобиване на книжно богатство. Всяко богатство, придобито по неправилен начин, не се благославя. Всеки човек или народ, който придобива богатството си по неправилен начин, ще изчезне, спомен няма да остане от него. Всеки, който носи с търпение своя кръст и не ламти за забогатяване, се благославя.

Христос казва: „Събирайте съкровища не за Земята, но за Небето, където нито ръжда ги разяжда, нито молец ги разваля.“

„Радвайте се.“ – Можем ли да се радваме? – „Който изтърпи докрай, той ще бъде спасен.“ – Само спасеният може да се радва...

Радвайте се, защото отсега-нататък няма да имате нужда от несправедно придобити богатства. Да се радват добрите и праведните хора, защото Небето работи за тях...

„Радвайте се.“ – казва Христос. – Кога трябва да се радва човек? – В сегашните времена, когато човечеството

страда най-много. Никога хората не са изпитвали такава нужда от радост, както сега...

Казвам: Когато се намирате в трудности, спрягайте глагола „мога“. Не се страхувайте от смъртта. Който греша и не търси Бога, само той умира, а който изпълнява Божията воля, той не умира...

„Ще умрем един ден.“ – Това не е никаква философия.

Човек трябва да казва: „Ние ще заспим, ще съблечем старите си дрехи, ще се изменим.“ – Така трябва да се гледа на смъртта. Христос доказа на хората, че смърт не съществува. Той казва: „Радвайте се.“ – Това значи: „Радвайте се, защото смърт не съществува. Ето, Аз Съм пак между вас. Разпнаха Ме, но Аз възкръснах и разговарям с вас. Бъдете свободни и не се страхувайте от смъртта.“ ...

Христос казва: „Радвайте се.“ – Защо да се радвате? Защото няма смърт. Бъдещето на човека е велико. Неговата душа живее в друг свят, а не на Земята.

Радвайте се, защото идат светли духове на Земята. Това са възвишени същества, които слизат на Земята, да работят върху всички хора, да ги приготвят за Новата култура. Писано е в Свещената книга, че след 2000 години Божиите ангели ще слизат и възлизат, ще работят върху хората. Това време е наближило вече.“ (28)

„Мнозина ме питат: „Защо Христос казва да се освободим от богатството си?“ – Ако ти си на дъното на океана, не си ли заслужава да оставиш този сандък и да излезеш горе, на слънцето? Ще имаш земица да ореш.

Някой казва: „Не е ли по-добре този сандък да излезе горе?“ – Не, не. И ние сега сме вложили тези фалшиви идеи в децата: „Трябва да имаме пари за черни дни.“ – Ти вложи в ума на сина си идеята да бъде умен, смел, решителен, каквото и да се случи – тогава той е осигурен. Не му влагай в ума, че в банката си внесъл 50-60 хиляди лева. Възможно е утре тази банка да фалира и този син може да се самоубие. Ти накарай твоя син да се уповава на себе си и да вярва в Бога – това е неговият капитал!“ (29)

„Христос казва на учениците си, че силата им се крие в тяхното обединение. Докато са пръчки на една лоза, те са силни, развиват се добре и дават много плод. Следователно, докато умът, сърцето и душата са в единство, човек винаги може да бъде добре, да се развива правилно.

Ще кажете, че човек трябва да живее първо за отечеството си, а после за душата си. Правилно, има едно Отечество, за което трябва да се живее. Има едно Царство, което е на първо място. Човек е дошъл на Земята да стане гражданин на Царството Божие, от което всички царства и държави са клончета...

Христос казва на съвременните християни да се откажат от всяко оръжие и да разберат, че ножът играе върху лозата. Всяка пръчка, която не дава плод, отрязва се и се хвърля в огъня. Време е вече християните да се определят и да бъдат или с Христа, или въвн от Него. Който разреши този въпрос в положителен смисъл, ще се повдигне и ще даде сладки, изобилни плодове.

„Какво ще стане с България?“ – Оставете този въпрос настрана. Има кой да се занимава с България. Великият художник, който знае да рисува, не се нуждае от помощта на детето си. Бог е Велик, Всесилен и Всеблаг. Той е промислил за всички. Той има предвид всички живи същества, всички народи...

Сега цялото човечество влиза в нова епоха. Днес Христос поставя всеки човек на везните и го тегли, за да види колко тежи. Според теглото му Той отсъжда кой има послушание и кой няма. Който слуша и изпълнява Божия закон, ще се ползва от Неговото благословение. Който не Го слуша, ще бъде поставен на големи изпитания.“ (30)

„Христос казва: „Всичко Мое – Твое е“ – значи подава ръката Си и Господ Му подава Своята ръка. И хората така трябва да правят, но те така не казват, а само казват: „Боже, дай ми“, без те да дават...

И така: „Моето е Твое и Твоето е Мое.“ – Приложете го във вашето съзнание и ще бъдете щастливи.“ (31)

„Кой е допуснал войната? В кой Божествен закон е писано това? В Мойсеевото учение се говори за война, но в Христовото войната е изключена. Между Мойсей и Христос има такава разлика, каквато между земята и небето. Следователно, когато християните воюват, трябва да признаят и пред себе си и пред целия свят, че постъпват по Мойсеевия закон, а не по закона на Христа, който подразбира абсолютно прилагане на Любовта. На всяка ваша постъпка давайте съответното име. Мойсей казва: „Око за око, зъб за зъб.“ – Христос казва: „Ако те ударят по едната страна, обърни и другата.“ ...

Учението на Христа и до днес се тълкува съвсем своеобразно. Ако Христос дойде днес между хората, ще се зачуди на това тълкуване и на това, което те наричат любов. Какво всъщност е любовта трудно може да се определи, но лесно се разбира. И детето разбира любовта, но не може да я определи.

Любовта е единствената сила, която може да направи всичко, което човек пожелае. Тя дава подтик, импулс, стремеж. Без любов волята нищо не може да направи. Всичко, което човек обича, може да го реализира...

Старото се руши само по себе си. Всяка нова култура руши старата. Всеки човек трябва да се откаже от старото, за да съгради нещо ново, по-красиво и здраво. И старата религия ще се разруши; ще дойде нова религия – религия на труда. Бъдещето е нейно. Новото се отличава от старото по това, че постепенно се освобождава от лъжата и от кривите възгледи.

Днес всички проповедници се молят Бог да благослови оръжието на народа им. Имат право да се молят за оръжието си като националисти, като патриоти, но не и като християни. Христос не е поддържал войната. Следователно никой няма право в Негово име да се моли за благословение на оръжието и за успех във войната. Мнозина се крият зад Христа, оправдават делата си в Негово име и казват, че в някои стихове се говори за войната като

неизбежен процес. Това не е истина. Христос никъде не е говорил в полза на войната. Напротив, Христос казва: „Възлюби врага си“, „Не се противи на злото“...

Много пъти човек слиза на Земята, докато бъде готов да стане жител на Небето. Небето е място за Любов, Мъдрост и Истина, а не за събиране на сламки и пари.

Жителите на Небето представят голямо семейство, членовете на което се стремят към прилагане на любовта и саможертвата. Да се отречеш от себе си – това значи да се откажеш от излишния си товар. Затова Христос казва: „Ако имаш две ризи, дай едната на ближния си, който няма нито една.“ – Страшно е, когато цял свят гладува, а ти мислиш за своето благоденствие.“ (32)

„Христос казва: „Никой не може да дойде при Мен, ако Отец Ми не го привлече“ – Това значи: „Никой не може да дойде при Сина Човешки, ако не е привлечен чрез Любовта.“

После: „Никой не може да иде при Отца, ако Аз не му Го изявя.“ – Това има този смисъл, че Христос е вратата, през която трябва да минем, за да видим Бога.

Защо трябва да сме привлечени при Христа? Аз обяснявам този стих много естествено. Житно зрънце, което не е посято в земята, на което не е дадена светлина, топлина и влага, може ли да се прояви? То не може само да влезе в земята, ако няма кой да го посади. Трябва да се намери някое разумно същество, което да го посади в земята, за да му се дадат условията да види онова, към което се стреми. Кое ще види? Слънцето.

Следователно за нас Христос е почвата, в която, като се посадим, виждаме Бога, светлината и топлината, сиреч Истината и Любовта. Христос е почвата, необходимостта, без която Разумният живот не може да се прояви. Ако не сте привлечени от Бога, сиреч ако Божествената Любов не слиза Отгоре и не дава влага и топлина, вие не ще можете да растете. Като схванете така въпроса, вие ще си изберете подходящия метод, по който ще работите.“ (33)

„Христос казва: „Извади гредата от своето око, за да може да виждаш ясно, та да извадиш сламчицата от окоето на брата си“ ... Греда в твоето око е ревността, подозрението, омразата, злото, алчността, завистта и т.н. Гредата, гредата трябва да се махне...

Христос казваше на евреите: „Издадете гредите от очите си, защото иначе няма да станете народ.“ – Но тогавашните духовници, които бяха окултисти и кабалисти, казваха: „Така ли! Вместо да извадим нашите греди, ние предпочитаме Тебе да поставим на тази греда.“ – Тези ваши греди разпнаха Христа. Той бе разпнат на две греди: едната мъжка, другата женска...

Христос казва: „Ако махнете частната собственост между братя и сестри, вашият ум и дух ще бъдат свободни, за да можете да станете добри хора.“ – Ако всички жени на бялата раса се проникнат от тази идея, то за 100 години биха подтикнали човечеството 4–5 хиляди години напред... Следователно вие, като християни, трябва да премахнете частната собственост.

Частната собственост е едно зло – както за всеки човек, който иска да се развива, така и за всеки окултист, мистик специално, който иска да проучва тайните на природата. Частната собственост е велико зло. Аз не подразбирам държавния строй, но който иска да разбере човешкия живот, трябва да се откаже от частната собственост.

Това не значи, че трябва да сме мързеливи, но да се научим да работим. Жената не трябва да чака да донесе нито баща ѝ, нито мъжът ѝ, а да разчита на своите сили.

Мъжът не се е оженил, за да донася вкъщи. Това не е женитба. Истинската женитба е сдружаване между двама млади, за да работят идейно. Ако жената разбираше така брака, тя би се старала да облекчи мъжа.

А какво става днес? – Жената не е изпълнила своята работа, своя дълг и затова като се върне мъжът от работа, започват разправии и недоразуменията...

Като ви гледам днес, не ми харесват очите на всички

ви, извадете от тях гредата! И щом извадите гредата от очите си, ще дойде Христос, вашият пастир, и ще ви изведе от вашата частна собственост. Ще ви се дадат най-благоприятни условия за живот, ще създаде нови тела за братя, сестри, общества и народи, за да може да живеете и работите. Достатъчно сте служили на стария си господар. Някой изгубил къщата си, умряло му детето, отчайва се и се самоубива. Защо постъпва така? – Защото вярва в частната собственост. Господ е взел сина или дъщеря ти, защото вижда, че няма да може да живеят в тази къща. Когато се разболеете синът ти или дъщеря ти, не се страхувай за тях. Знай, че болестта е велико благословение за човека при сегашните условия на живота.

С тези греди юнаци не можете да бъдете. Отсега нататък трябва да станете юнаци, герои, но за това трябва да се откажете от гредите си. Като се върнете у дома си, направете си един голям поменик, според който ще изброите всички неща, от които ще трябва да се откажете за в бъдеще. Ще изброите всичко, от което се отказвате, така: „Отказвам се да принуждавам мъжа си да ми донесе каквото и да е, оставям го свободен – каквото иска да направи според любовта си. Отказвам се да карам мъжа си да взима пари назаем, да построява къща, да ми купува скъпи дрехи за Великден и да задоволява моите капризи както друг път. Отказвам се да ме води в чужбина, на курорт, бани, балове, театри и т.н.. Отказвам се да принуждавам мъжа си насила да ме обича. Оставям го свободен, както душата му го увлича.“

Ще кажете: „Много опасно учение е това!“ – Не, досега е било опасно: колко сълзи са били проливани за това, че мъжът на някоя жена, нейната собственост, не я обичал...

Днес ние сме приложили частната собственост, за да завладеем света, а с това сме изгубили висшето. И затова Христос казва: „Който намери частната собственост, ще изгуби себе си, живота си, а който изгуби частната собственост, ще придобие живота си.“ – Който е напуснал

учението на частната собственост, той се приближава към Бога и към бъдещата култура, а който вярва в частната собственост, той се отдалечава от Бога. И вие ще вървите по този път; смело ще вървите, юнашки ще разрешавате този въпрос. Когато Господ види, че вие поставяте на масата книгата, в която ще започнете да бележите всички неща, от които се отказвате, Той ще каже: „Аз ще помогна със своите помощници на тази българка, която се заеме с изваждането на гредата.“

Да видим коя е първата българка, която ще се заеме с тази работа. Аз зная много, които вярват в Новото учение и са готови да се откажат от частната собственост, но в същото време са осигурени в много банки. Ние трябва да сме верни на един принцип не само по форма, но и по съдържание, и по смисъл...

Това е подрабзил Христос, като е казал да извадиш гредата от околото си, защото само така ще разберем живота, само така ще тръгнем по правия път на еволюцията на човечеството, по пътя на Любовта.“ (34)

„Сам Христос казва: „Има много неща да ви казвам, но още не сте готови. Когато дойде втори път, ще ви кажа неща, за които сегашните ви умове не са готови.“ ... Ако днес дойде Христос на Земята и започне да проповядва Своето учение, хората пак ще заспят и ще кажат: „Това мистично, отвлечено учение не е за нас. То не ни интересува.“ – Какво ви интересува? Червеното вино и тлъстата кокошчица ли? Златните монети, хубавите къщи и облекла ли? Според вас това е смисълът на живота.

Не ви съдя, не казвам, че трябва да ходите без дрехи, да се разпуснете, но тези неща са сенки, опаковки на живота. Истинският живот не се заключава във външността на нещата...

Христос казва: „Какво полза за човек, ако има всичкото богатство на света, а душата му го напусне?“ – Душата е небесна жителка. Напусне ли човека, той изпитва скръб и нещастие, мъчение и немотия. Посети ли го отново, той

става радостен и весел. Заедно с душата иде и Христос...

Душата е Божествена субстанция, чрез която се проявява Божията Любов. Където е духът, там са знанието и Мъдростта. Ако ме питате защо стават престъпления в света, отговарям: Защото духът не е в него...

Христос иде от Небето да донесе мир на човечеството – такъв, какъвто никога не сте си го представяли. Щом слезе Христос на Земята, всички нечисти духове ще излязат от онези, които сега боледуват, гърчат се, ритат. – Нека се гърчат, лошите духове трябва да излязат от тях...

И така, ние се нуждаем от великата Божествена наука, чрез която да превърнем страданията си в радост, недъзите си в добродетели; всички болести, всички затвори да изчезнат и животът на Земята да се превърне в музика и песен. – „Възможно ли е това?“ – Възможно е. – „Кога?“ – Когато християните решат само един ден да говорят истината и да пожертват всичко за Господа.

Казвате: „Като дойде Христос, ще направим всичко за Него.“ – Как ще го направите: доброволно или чрез насилие? Днес очакват комунистите да извършат това. Не чакайте никого, не отлагайте. Съгласете се всички партии – комунисти, земеделци, радикали – доброволно да направите нещо за Христа. Ще видите, че един ден ще се разреши важният въпрос – ще изгоните лошия дух навън.

Казвате: „Да бъдем благочестиви, да се молим, че като дойде Христос, да Го посрещнем добре.“ – Да, но народът пита Христа: „Учителю, защо Твоите ученици не можаха да изгонят духа?“ – Христос отговаря: „Доведете го при Мене!“ – Какво ще направи Христос най-после? – Ще каже на Михаил: „Доведи всички християни при Мене. Да не остане нито един от тях на Земята.“ – Така ще бъде. Христос ще ви повика при Себе Си и ще ви пита: „Докога ще чакате, за да приложите Моето учение?“

Ако не Го приложите, Той ще каже на света: „Вземете воловете, нивите, имотите им! Вземете къщите им! Аз не искам ученици, които имат къщи, ниви, имоти, а позорят

Името Божие.“ – Под „нива“ разбирам човешката душа, в която растат всички добродетели. Като приложите Христовото учение, Живият Бог ще влезе във вас.

Сега, като ме срещат, хората казват: „Този еретик, този изедник, който носи Новото учение.“ – Казвам: Гответе се – всички християни ще бъдете повикани при Христа. Против вас е заведено дело. Христос ще ви пита: „Какво чакрахте досега, че от 2000 години още не сте приложили Моето учение?“

Като се върнете по домовете си, ето какво трябва да направите... Посипете главите си с пепел и кажете: „Господи, ние опозорихме Твоето име! Не изпълнихме Твоята воля и Твоя закон и станяхме за посмешище.“ ...

Аз ви намирам в ада и казвам: „Мястото ви не е тук. Преди 2000 години Христос ви изведе от ада. Какво търсите още тук? Хайде, навън, горе...“ – „Ами къщичките ни?“ – Това са къщичките на ада. Всички излезте вън от този ад! Който излезе оттам, той ще бъде спасен. Това, което чувате около вас, е скърцане със зъби, а вие мислите, че то е култура. Да пази Господ от такава култура! Ад е Земята. Излезте вън от този ад.

Днес всички сте на планината и Христос ви казва: „От всички се иска пост и молитва.“ – Отправете се към царския път, към царската врата. Всички излезте вън. Ако някой продължава да се бави, ще го хвана за ръката и ще го изведа вън. В срок от десет години да не остане нито един в ада! Това изисква Новото учение.

Христос ми казва: „Кажете на всички да излязат от ада, да сложат раниците на гърба си и да се отправят към планината. Аз ще ги изведа от кошарата навън и ще ги заведа при зелени пасища.“

Върнете се по домовете с мисълта, че Бог живее във вас. Само тази мисъл ще ви изведе от ада. Освободете се от мисълта дали говоря правилно или не. Аз говоря правилно, но вие не чувате – ушите ви са запушени. Те ще се отворят – Христос иде на Земята да извади всички от ада и да ги

поведе нагоре. Божествената светлина ще ви изтегли във
от ада, въпреки вашата воля. Ние сме решили: този път
насила да ви спасим. Искате или не искате, ще ви извадим
от ада. Царството Божие насила се взима, но този път и
спасението ще бъде насила.

Който победи, той ще бъде спасен. Бог и Христос са с
вас, затова не отлагайте, но кажете си: „Трябва да се при-
готвим!“ – Щом станеш от сън, започни да се готвиш. Ако
мъжът ти пита какво правиш, кажи: „Готвя се.“

„Кога ще поживеем? Кога ще се женим?“ – Когато из-
лезете на повърхността. Горко на онзи, който се жени в
ада! Неговите деца ще се колят като агънца.

Адът е място на поквара и нечистота. Децата на онзи,
който се жени горе, ще бъдат подобни на ангели. Блажен
е, който се жени там! Само в горния свят има братство и
равенство...

Сега, не мислете, че имам намерение да говоря лошо за
някого. Аз не съм лош човек. Понякога съм строг, но ко-
гато трябва да изстисквам циреи. Щом няма циреи, от
мене по-добър човек няма. Мислете добро един за друг.
Обичайте се, но не само на думи. Да възкръсне нашият
Бог в нас! Да проявим Неговата доброта...

И така, приложете новото, Божественото учение с вяра
и знание, за да придобиете опитности. Без опитности не
може. Виж нещата и ги опитай! Сега има условия за това.
Като посадя една семка в земята, казвам: „Блажен е онзи,
който, без да види, вярва.“ – Когато семката израсте,
цъфне, развие се в голямо дърво, което дава плод, казвам:
„По-блажен е онзи, който вижда нещата и вярва.“

Днес това дърво е израсло и дало своите плодове. Каз-
вам: „Най-блажен е онзи, който е опитал плодовете на
това дърво.“ – От 2000 години дървото е израсло, дало е
своите плодове и всеки има право да си откъсне по един
плод. Плодът му е за възкръсването на вашите души...

Вярвайте, че Христос е с вас и във вас. Щом повярвате
в това, работата ви е завършена.“ (35)

„Христос казва: „Който изпълни най-малката заповед, най-велик ще бъде в Царството Божие.“ – В какво се състои тази малка заповед? Онази работа, която Провидението ти е определило, не трябва да я отлагаш. За всяка мисъл, за всяко желание има определено време, което, като пропуснеш веднъж, няма вече връщане назад. Вашите младини вече не могат да се върнат.

Този живот, който сега живеете, втори път няма да го прекарате. И доброто, и злото, които сега сте минали, оставят отпечатък във вашия живот. Втори път вие ще минете през съвсем друго място, през съвсем друг живот, в който ще има само отражения от първия.

Някои казват: „Ами нали Земята минава все един и същ път, обикаля около Слънцето, значи има повторения в живота?“ – Да, но никога Земята не минава през едно и също пространство; пътят, през който е минала предната година, е друг; сега минава в друга област и опитността ѝ е различна. Това място, през което е минала Земята един път, е вече безвъзвратно изгубено. Животът, който веднъж сте прекарвали, е вече безвъзвратно изгубен.

Ще попитате: „Не може ли да поправим грешките си?“ – Никой не може да поправи изгубеното. Псалмопевецът казва: „Само Един е в състояние да заличи нашите грехове и беззакония.“ – Само Господ има право да слезе в тези дълбини, където сте направили престъпления, и да ги заличи със своята четка.

Докато слезе Господ в тези места да заличи вашия грях, вие ще трябва дълго да плачете, да проливате сълзи. Вашите сълзи са нужни на Господ, за да напълните с тях цяла бутилка, която Господ пази. Когато се напълни бутилката, Господ ще я вземе и ще слезе на мястото на прегрешения, на престъпления, за да поправи живота ви, като от време на време ще разквасва устата Си със събраните ваши сълзи. Само така ще може да се измени вашият живот. Това е алегория, но ако вникнете дълбоко в нея, ще разберете, че тя е една велика истина в характера на Бога.

Казвате: „Защо Господ мълчи и не отговаря на нашите страдания?“ – Господ мълчи, защото не се е напълнила още бутилката. Като се напълни, Той ще дойде да оправи живота ви, ще запита коя година е извършено престъплението, по кое време и т.н. Като измие греховете ти, ще каже: „Сега си свободен, но втори път не греши.“

И Христос плака, докато напълни една бутилка. Той се нае да оправи света, да вземе върху Себе Си греховете житейски, но като видя, че тази работа е много тежка, плака да му дойде Господ на помощ – и само така успя. Като се напълни бутилката Му, Христос рече: „Свърши се вече, бутилката е пълна, дойде спасението на човечеството.“

Безразлично е дали си голям или малък в света: всеки трябва да мине през сълзите, за да измие греховете си, както и тези на близките си.“ (36)

„Върнете незаконно взетото и любовта ще се възобнови – ето Божествения принцип. Любовта иска да се поправят всички наши грешки. Като имам един хляб, защо да не дам половината на друг, който гладува, иначе ще ме набие и ще ми вземе целия. Ако бях умен, щях да избегна моето гладуване. Затова Христос казва: „Дайте едната си риза“ и казва: „Дайте половината от имота си, за да не го вземат целия“.“

Богатството разваля любовта. Някой чака, че може, като стане богат, тогава да живее, а то става обратното. Не са парите, които дават щастието на човека и носят щастието в света, а това са просветеният ум и доброто сърце – това значи да си богат. Нямах ли ум и сърце, ти си едно натоварено магаре. Ако то пренася десет дни злато от едно място на друго, питам аз, това магаре богато ли е? Не, то носи богатството за своя господар...

Настоящото е, което може да поправи нашия бъдещ живот. Мнозина искат да се осигурят за в бъдещето си. Каквото сега направите, то е, което решава съдбата ви за в бъдещето. В миналото е решен сегашният ви живот. По-неже не сте решавали добре, затова сега страдате.“ (37)

„Всеки от вас трябва да работи искрено върху себе си и, като работи, да счита, че работи за всички и всички работят за него...

Допуснете, че имате градина, насадена с чушки и зеле: може ли да култивирате този зеленчук без поне малка вадичка за напояване? Може да посадите всякакви семена, но ако някой ви лиши от вадичката, напразно ще се трудите. Всеки от вас трябва да има такава вадичка. Имате ли я, всичко ще прораствe; нямате ли я, никакъв плод не очаквайте. Много вярвания и философии пропадат именно поради липса на такава вадичка.

Може ли да узнаете дали имате вадичка? Може. Трябва да почувствате присъствието на Висшия Аз, на Божествената душа у вас, да почувствате готовност поне веднъж в седмицата или в годината да се пожертвате за всички. И Христос казва: „Който изгуби живота си за благо на другите, той ще намери своя живот.“ – Това е точният превод на думите Христови и в тях се крие същността.

В състоянието, в което вие се намирате, тази връзка не е още образувана и вследствие на това вашата низша душа, низшият Аз, низшият Манас, както го наричат теософите, се стреми към противоположни движения...

Имайте предвид, че Христовото учение е леко. Когато Христос казва: „Моето бреме е леко“, Той подразбира Своято учение. И наистина Неговото учение е най-лекият метод. Така че не са прави онези, които проповядват, че Христовото учение е тежко бреме. Сегашното ваше бреме е 10 пъти по-тежко.“ (38)

„Колкото по-лесно можете да превърнете обидата в приятно чувство, толкова по-силна е връзката ви с Духа. Оставете ли на времето да заличи обидите и огорченията – и това става, но вие не сте научили урока си. Добър ученик е този, който най-много за един час може да заличи обидата от сърцето си. Стихът, в който Христос казва да обичаме враговете си, подразбира именно този закон: превръщане на обидата в положително чувство.“ (39)

„Христос казва: „Който не се отрече от себе си, не може да бъде мой ученик.“ – Отричането от себе си подразбира отричане от стария ред на нещата. Върху стария ред са писани хиляди томове. В тях е застъпено човешкото, а не Божественото. Смешно е, ако един лекар иска да ви убеди, че лекарствата му са добри, когато 99 души на 100 умират от тях. Колко хора са умирали от старите системи и методи! Ще кажете, че това е карма. Не е карма това, но лъжливи учения. Не е правилно да се опълчвате против Бога и да Го обвинявате, а несправедливост...

Христос казва: „Аз съм Син Божи, понеже върша Божи-ята воля.“ – Ако и ние вършим Божията воля, ще бъдем Синове Божи. Искам всички да се заемем да скъсаме този конец. Няма време за отлагане. Остава само половин час до последния влак. Ако сега го пропуснете, ще чакате хиляди години отново да дойде. Това е в преносен смисъл. Половин час, но като го изчислите с друга мярка, ще видите колко години остават до това време...

Всички ще бъдете изобличени. Така се казва отгоре. Ако Европа не поправи своите грешки, тази тояга ще се стовари отгоре ѝ. Големи страдания я чакат. Казано е: „Горко на тебе, Йерусалиме!“ – Сегашната Европа е този Йерусалим. Това е една идея, която има отношение към нашите души. Ние сме роби на нашия вътрешен страх и трябва да се освободим от него. Ако така разберете живота, любовта ще ви посети. Всички ще си подадете ръка и ще заработите по новите правила на възвишената Божествена наука...

Не се обезсърчавайте, други са ви заблудили. Бог ви казва: „Деца, излезте от тази кал. Достатъчно сте се забавлявали. Върнете се в плодната градина.“ – Не казвам, че хората са лоши, но още се кланят на икони. Колкото пари имам, готов съм да купя вашите икони. Онези, които служат на Господа, ще имат достатъчно жито, храна, плодове. Всичко това ще дойде отгоре. Бъдете весели и бодри. Носете тази веселост навсякъде. Знайте, че Бог е вече в

света между хората. Той ви е хванал в ръцете си и всички треперите. Всички престъпници ще се открият. Всички беззакония ще станат явни, няма да остане нещо скрито-покрито. Горко на онези майки и бащи, синове и дъщери, които вършат престъпления! Така казва Господ, Който е горе на Небето и долу на земята. Като направиш едно престъпление, Господ те хваща и те пита: „Ти разбра ли? Ти не си син на дявола, но Син Божи.“ ...

Кажете и вие като Йеремиа: „Ние сме онзи народ, който има скръб.“ – Казвам: Блажени сте, носете този хомот, за да дойде Божествената тояга и да очука житото, да отдели чистото от нечистото. После тоягата ще се сложи и върху другите народи. Блажен е онзи народ, който Бог ръководи и отправя в пътя на Правдата и Истината. В този народ ще се развият възвишени добродетели.

Обърнете се към Бога и кажете: „Господи, благодарим Ти, че ни избави от фалшивите реклами и ни посочи истинския път.“ – Потърсете този Бог в себе си. Той е вътре във вас – Търсете Го. Щом Го намерите, всички вериги на робството ще се скъсат така, както на Петър, който беше в тъмница. Веригите паднаха от краката му, вратата се отвори и той излезе. Стражарят го търсеше, но не го намери. Не е проста гъба Петър. Той не се връща вече назад.“ (40)

„Христос казва: „Радвайте се и се веселете, когато кажат за вас всяка зла реч.“ – Не казва да се радвате, когато ви говорят много хубави неща, когато ви хвалят или посрещат добре, а „когато за вас рекаат всяка зла реч, защото е голяма заплата ви на Небето“. Това е един велик вътрешен окултен закон. Следователно не се плашете, когато ви кажат, че сте непочтени хора.

Какъвто и да ви нарекат, ще имате Бога пред себе си и ще кажете: „Аз живея в Любовта!“ – Живеете ли в Любовта, никой не може да ви оцапа. Кажете: „Аз живея в Светлината!“ – Живеете ли в Светлината, никой не може да ви заблуди. Кажете: „Аз живея в Истината!“ – Живеете ли в Истината, никой не може да ви направи зло.“ (41)

„Христос казва: „Ако не ядете плътта на Сина Човешки и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си.“ – Ако вашите мисли, чувства и постъпки не са разумни, ще дойдат лошите последици в живота. Това е философията за живота, която може да се приложи...

Ако дойде в дома ви неприятел, не го гонете, но нахранете го добре. Това препоръчва Евангелието. Казано е: Когато в дома ти дойде неприятелят, ако е гладен, нахрани го; ако е жаден, напои го. Щом си богат, давай на всички, които се нуждаят. Ако всички постъпват така, навсякъде ще има радост и веселие. Затова Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ – Христос дава плътта си и кръвта си, т.е. всичко, което има.

Хората казват: „Христос всичко дава, но ние не даваме.“ – Щом не давате, животът ви ще бъде пълен с положителни и отрицателни величини: ще боледувате, ще страдате и ще се мъчите. Така ще бъде за онези, които не дават. Онези, които дават като Христа, ще имат живот в себе си и ще се ползват от плодовете на великото учение. Като ме слушате да говоря, мнозина казват: „Говори каквото искаш, ние ще правим каквото знаем.“ – Правете каквото искате, но ще плащате.“ (42)

„Христос казва: „Чашата, която Отец Ми даде, да я не пия ли?“ – Чашата символизира страданието. Ако Христос прие страданието и го понесе с радост, колко повече обикновеният човек трябва да го приеме.

Петър мислеше, че с нож може да се бори със страданието. Той извади ножа си и отрязва ухото на слугата. Христос взе ухото и го залепи. С това Той показа на Петър, че има друг начин за справяне със страданието.

Явяват се въпроси: „Защо Петър отрязва дясното ухо на слугата, а не лявото? Защо му отрязва ухото, а не ръката?“ Това са философски въпроси, върху които трябва да се разсъждава. Обаче Христос каза на Петър: „Скрий ножа в ножницата, защото който вади нож, от нож умира“.“ (43)

„Христос казва: „Абсолютно никакво престъпление, никакво убийство не се позволява!“ – Всеки ще обича брата си. Освен това и по-далеч ще отиде – ще обича и врага си. Христос прилагаше този закон. Това видяхме още като беше на кръста. Той каза: „Господи, прости им, те не знаят какво правят.“

„Не убивай!“ – това е единствената реална философия, единствената реална наука. Всяко учение, което поддържа убийството, е лъжливо и не е в съгласие с Божията Любов. То е учение на Черната ложка. Следователно всички, които поддържат убийството, аз ги слагам наляво. Аз не участвам в техните престъпления.

Това е говорил Христос, а не аз. Който носи името „човек“ в пълния смисъл на думата, трябва да ликвидира с въпроса за убийството, да не е страхлив, да е готов да жертва и живота си. Всеки трябва да се обяви против насилието, да каже, че това, което става в света, не е в съгласие с Христовото учение, не е в съгласие с Божията Любов. Желая ви сега да излезете от рова на лъвовете здрави и читави и да кажете: „Няма Господ като Господа на Любовта! Няма друг Отец като Отца на Христа!“

Христос казва: „Отивам при Отца Си, при Моя Бог!“

Сега Бог е в сърцата на хората, иска да ги избави от най-голямото зло...

Искам да запомните следното: Убийството е най-големият грях, който човек може да извърши. Който се откаже от убийството, ще го изпратят на небето между светиите, които ще му дадат братска целувка. Това значи да изпълниш закона на Божията Любов.

Повтарям: Бъдете герои! Престанете с недоразуменията, които съществуват между вас. Ликвидирайте с убийството веднъж завинаги!

Царят каза: „Няма друг Бог освен Бога на Данаил, Който можа да го избави от рова на лъвовете.“

И аз казвам: Господ, на Когото служите, може да ви избави от лъвовете.“ (44)

„Христос казва: „Не бойте се!“ – Защо да не се страхуват? – Защото Той носи новия елемент на Любовта. – За кого? – За своите братя, а не за външните хора. Днес и аз говоря за своите братя, а не за външните хора. Които признават Братството, те са хора на Новата култура. Които не Го признават, те са хора на старата култура...

Христос казва: „Идете и известете на братята Ми да идат в Галилея и там ще Ме видят.“ – Галилея е мястото на ума, където нещата се разбират правилно.

За да отиде в Галилея, човек трябва да бъде високо благороден и интелигентен, а не като вълчицата, която напада овцете и ги носи на малките си. Може да се обиждате от това сравнение, но не мога да не се вслушвам в оплакванията на животните от вас. Като срещна една кокошка, питам я какво мнение има за хората. Тя казва: „Те не са истински християни, защото ни колят на общо основание.“ – Вярно ли е това? – „Ела да видиш какво става в курниците – сам да се убедиш в моите думи.“

Срещна един вол и него питам: „Какво ще кажеш за хората?“ – „Остави, няма никакво християнство в тях. Като ни впрегнат сутрин, вечер ни разпрягат. От време на време ни дават по малко сенце. Като умрем, кожата ни одират. Това е страшно робство.“

В 77 глава от Исаия е казано, че който убива вол е също, като че убива човек. Пророк Исаия, който е живял преди повече от 3000 години, е имал по-висок морал от сегашния. След всичко това хората казват: „Христос воскрес!“ – Христос воскрес, но не и за вашите волове, овце, кокошки. Докато Христос не възкръсне за всички живи същества, за вашите волове, овце и агнета, не може да влезете в Царството Божие.

Аз взимам думите вол, кокошка, овца в преносен смисъл. Преди 2000 години Христос е казал: „Да възлюбиш ближния си като себе си.“ – В този стих има нещо изпуснато, не е взет целият. Затова аз добавям: „Да възлюбиш всички живи същества, от най-малките до най-големите,

като себе си.“ – Има живи същества, създадени от човека – за тях не говоря. Например, паразитите – въшки, дървеници – са резултат на човешкия живот...

Христос казва: „Идете, кажете на моите братя, които са готови да приложат Моето учение на Земята, да отидат в Галилея.“ – Значи не се казва на Небето, а на Земята. Наистина, ако на Земята не можем да живеем в Любовта, как ще живеем на Небето?

Мислите ли, че на Небето ще пуснат несъвършени хора? Ако отиде някой на Небето, ще мине като чужденец и скоро ще се върне назад. Най-голямото изкуство за всички е изкуството да обичаме...

Иде времето на възкресението! Преди 2000 години възкръсна Христос, а сега ще възкръснат Неговите ученици... Някои искат да ме убедят, че са възкръснали вече. Питам: Видели ли сте Любовта? Готови ли сте да се жертвате за всички?“ (45)

„Казва Христос, че духът, като излизал от човека, бил много неспокоен и ако се върне назад е 7 пъти по-лош от преди. Всички онези глупави хора също стават 7 пъти по-лоши. И затова Христос казва: „Аз дойдох да спася разумния човек“ – не за животните, а за човека. Та именно това спасение на дълбокото християнско учение трябва да приложим в нашия живот: да бъдем образец със своя ум и със своето сърце, домът ни да бъде идеална градина – това е задачата на нашия живот. Затова почнете да работите и нека всеки да работи вътре в себе си.

Когато на българина дойде някой приятел на гости, той го взима и му показва какво има в своето стопанство, как той е нареден, а приятелят му го похвалва и се радва. Един ден ще дойде Господ от Небето – къде ще Го разведете вие? Плевнята ви, хамбарът ви са съборени, църквата и училището – също. Ако Той намери всяко нещо тук в ред и порядък, ще каже: „Ето човек, който е работил разумно.“ – Това е мисълта, която Христос представя пред вас тази сутрин: „Колко по-горе стои човек от овца“.“ (46)

„Христос казва на слушателите си: „Помнете Лотовата жена.“ – Защо се превърна тя на солен стълб? – Защото се обърна да гледа към Содом и Гомор, искаше да види какво ще стане с тях. На друго място Христос казва: „Който е хванал ралото и се обръща назад, не е достоен за мене.“

Често младите казват: „Духовният живот не е за нас.“

Казвам: Който мисли така, той е като хилавата мома. Той не е за Новата култура. Като дойде Новата култура, ще издигне само онези, които са готови за нея. Хилавите ще останат за бъдещето. Семето, което се посее на нивата, има условия да се размножава, а онова, което остава в хамбара, се продава и минава през камък.

Който се взима, на нивата се поставя, за да расте и да се развива; който остава, влиза в мелницата – не може да расте и да се развива... Не си правете илюзии, природата не прави изключение за никого: или на нивата ще те посетят, или в мелницата ще те сложат. Или на Бога ще служиш, или на Мамона. Под „Бог“ разбирам възвишеното, великото, благородното в света. Не е името, което определя нещата. Ако служиш на Бога, ще живееш в хармония с всички живи същества...

Христос казва: „Едната се взима, а другата се оставя.“ – Значи животът, който е в хармония с Бога, се взима; животът, който не е в хармония с Бога, се оставя...

Когато говореше на учениците си, Христос им казваше: „Пазете се от живота на Лотовата жена.“ – Кой е този живот? – Старият.

Някои от вас казват: „Да се върнем към старото, не сме готови още за нов живот.“ – В какво се заключава старото? Историята го е описала, но аз бих желал и вие да го опишете. Посетете кланиците, бойните полета, химическите лаборатории – ще видите за какво се готвят хората. Навсякъде ще видите разрушения, избивания и насилия. Това е старият живот. Религиозни хора избиват религиозни, учени избиват учени, жени избиват жени, мъже избиват мъже. – Защо става това? – Мъжете се бият за жени,

жените – за мъже. Богати се бият с богати, бедни – с бедни. Целият свят е във военно положение.

След това казват: „Така е писано, така е казал Господ.“

Това било Христовото учение! Това били християни! Не, това са утайки от старата култура, която е пред своя край. Това, което преживяваме днес и усещаме, че тежи над главите ни, е карма на цялото човечество. Това е дълг, който трябва да изплатим. Всички ще бъдат засегнати от общата карма на човечеството. Всеки ще понесе нещо от нея. Онази жена, която се взима, ликвидира вече с тази карма. Тя е свободна от задължения. Другата жена, която остава, не е ликвидирала още с кармата.

И така, сегашният живот изисква от нас смелост и решителност, за да използваме разумно условията, които са ни дадени. Не казвайте, че не сте способни, но използвайте дарбите и способностите, които имате...

Бъдете смели и решителни в живота си и знайте, че светът е създаден за вас – да се учите без да поддържате лоши мисли и чувства в себе си. Вървете смело в Божия път – без да се отклонявате, без да го изопачавате.“ (47)

„Христос казва: „Който служи на Мене, него ще почете Моят Отец.“ – Ние все уреждаме работите си, а те все неуредени остават. Разболяваме се, викаме лекари да ни лекуват, но въпреки това смъртта ни задига. Съграждаме къща, слагаме стражари, за да не ни заграбят богатствата, но накрая ни ги заграбват.

Христос казва: „Толкова хиляди години сте служили на този ваш принцип и виждате последствията му; ако обаче служите на Мене, ще видите смисъла на вашия живот.“

Ние трябва да служим така, както Христос не дойде да Му послужат, а Той да послужи.“ (48)

„Христос казва първо: ако може да Го отмине чашата, но към края казва: „Сега разбрах, че всичко от Тебе Ми е дадено.“ ... Трябва да разберем, че всичко от Бога ни е дадено.“ (49)

„Казва Христос: „По плода ще ги познаете.“ – Та сега и вас иска Господ всички да ви познае по плода. И Той иска да ви опита. Вие се криете, но Той работи, за да ви накара да дадете нещо, да ви застави да се проявите.

Вие не искате да се проявите, казвате: „Не е дошло времето.“ – Не, не, дошло е времето да се покаже естеството на човека. Но вие ще си кажете така: „Ако дам плода и ако той не е такъв, какъвто трябва да е?“ – Там е въпросът, че трябва да излезе всичко наяве, защото колкото по-рано излиза, толкова по-хубаво, понеже вие ще знаете какви сте. А сега имате за себе си едно понятие по-високо или по-долно от реалното. Така и вие ще знаете какви сте...

Казва Христос: „Аз ще ви изпратя този Дух.“ – Кога? – „Ако Моите думи пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мене и ако вие имате любовта на Отца Ми, тогава Аз ще ви изпратя Духа. Ако вие имате Моята любов, с която Аз ви възлюбих, когато Аз я показвам към вас, и вие я показвайте към другите.“ – Към кои? Не, разбира се, да възлюбите всеки безразборно. Може ли да възлюбиш един камък? Нека се определим хубаво. Ти може да обичаш само едно разумно същество, което има разум и което води съзнателен живот. Него може да обичаш, а другите неща не може да обичаш. Може да се обичат само две съзнателни души. Не може да обичаш един камък, една мечка – говоря за висша любов, а не обикновена. Как ще я обичаш? Следователно в любовта разбирам това, разумното – ако го има, има и любов.

Христос казва: „Както ви възлюбих, така и вие възлюбете.“ – Разумното е възлюбил Той в света.“ (50)

„Христос казва: „Където са събрани двама или трима в Мое име, и Аз Съм при тях и каквото поискат, ще го имат.“ Затова се събират бащи и майки и ако в името на този закон поискат да имат добър син, ще го имат. И ако двама или трима души се съберат и помолят за добри свещеници, добри учители, добри управници – ще ги имат. От нас зависи да имаме добри условия в живота.“ (51)

„Като слушате да се говори за новото, вие се ободрявате и желаете да работите в това направление, но като се натъквате на старите си разбирания, започвате да говорите: „Не е дошло още време за това.“ – Ако сте стари, ще кажете, че това е за младите; ако сте млади, ще кажете, че трябва да си поживеете. И тогава ще се дойде до положението, когато всички се отричат от задължението към душата си, както онези в притчата за угощението...

Ако имате малки придобивки, радвайте се и на тях, защото е казано: „Верният в малкото е верен и в многото.“

Като престъпите едно от малките правила, вие казвате: „Това е малка грешка, има много по-големи грешки.“ – Ако не можете да изпълните малките правила относно съня, храненето и работата, как бихте приложили законите за вярата, надеждата и любовта?

Христос казва: „Отец ми работи, и Аз работя.“ – Ако Христос работи, колко повече трябва да работи ученикът! Като изпълнява правилата за разумния живот, Бог ще го благослови, а ако ги пренебрегва – живата природа наказва. Не прави ли същото и майката? Тя изпраща детето си да свърши някаква работа, но то се заиграе и забрави дадената поръчка. За непослушанието му майката го наказва. А съвременните хора правят грешки и не искат да има наказания. Всички искат да избегнат страданията, но колкото повече ги избягват, толкова повече те идват.“ (52)

„Христос казва: „Елате при Мене, защото Аз Съм кротък и смирен по сърце.“ – Какво разбирате под думите „кротост“ и „смирение“? – Кротък и смирен човек не се подразбира, че трябва да стане мост на всички. Не. Кроткият и смиреният човек не е най-слабият – той е най-силният човек, който зло не прави, и най-умният, който никога не допуска лоши мисли. Много от вас съзнавате, че правите грешки и ви става тъжно; но за да ги избегнете, две качества са необходими за сърцето ви – кротост и смирение. А те се придобиват при най-големите изпитания и трудности в живота, а не при охолан живот.“ (53)

„Работете и молете се, да не паднете в изкушение!“ – казва Христос. Казвате: „Ние сме млади сега, как ли ще се развие нашият живот?“ – Ако вървите в Божествения път, животът ви ще се развие красиво, а ако се отклоните от този Път, идете на гробищата, в болниците, в кафенетата, между фалиралите търговци, на бойните полета, за да видите какво ще стане с вас.

Докато вървите в пътя на Бялото Братство, там никакво зло не ви чака. Ако понякога Белите братя не ви помагат, причината е, че вие не можете винаги да използвате разумно благата, които те ви дават.

Ето един пример. Представете си, че имате другар пианица, а от време на време получавате известна сума от Белите братя; щом получите парите, вие ги занасяте на вашия другар. Какво ще направи той с парите – ще отиде в някоя кръчма и ще ги изпие; тогава и вие не печелите, и другарят ви нищо не печели – каква полза от вашата помощ? Ето защо Белите братя спират своя бюджет по отношение на вас и вие започвате да страдате. Защо страдате – приятелят ви не трябва да пие.

Не е приятел онзи, който иска да се жертвате за някаква негова слабост; приятел е само онзи, който е готов да се жертва за вашето повдигане.

Новото учение изисква доброволна жертва, а не жертва чрез изнудване или чрез насилие; доброволната жертва, жертвата по Любов има място в Бялото Братство.

Казвате: „Кога Белите братя са готови да се жертват за нас, да ни помагат?“ – Когато в душата на човека се яви силен подтик да бъде ученик на Великата Школа, Белите братя са готови да се жертват за него, да му помагат.“ (54)

„Казва Христос: „Понеже призованите бяха недостойни, тогава повикайте от улицата куци, слепи, сакати, нека дойдат на трапезата.“ – Та сега за всички мъже и жени на Новото учение предстои едно велико бъдеще. И Любовта ви кани! Готови ли сте да я послушате, да работите за нея и всеки един да тръгне с нея?“ (55)

„Христос казва: „Аз дойдох между хората да им дам живот, и то преизобилно.“ – Новият живот, който Христос донесе на човечеството, представлява капиталът, с който хората могат да изплатят старите си дългове. По същия начин и вие ще се кредитирате едни други, ще си помагате взаимно за усъвършенстване, за облагородяване на своето сърце. Ако трябва да си кажете Истината, ще я кажете по мек начин, без никакво изобличаване.

Ще работите върху себе си с постоянство, както работи ученикът по музика, докато си създаде навик да свири добре. Когато пръстите му започнат да свирят свободно, без никакво усилие, той е постигнал нещо в областта на музиката. Работете и вие върху себе си, за да създадете добри навици, да придобиете известни добродетели, да мислите правилно.

Каква е задачата на човека в природата? – Да се прояви, да израсте, да цъфне, да завърже и да узрее, да даде малък, Божествен плод. За да се прояви, той трябва да има воля. Волята се проявява чрез малки опити, а не чрез големи... Направете опит да тръгнете за Витоша в 12 ч. през нощта. Щом решите да направите тази екскурзия, веднага ще се явят противодействия: че вѐн е тъмно, може да ви срещнат крадци, вълци или мечки.

Вие започвате да се колебаете и отлагате за друг ден. Ако отложите решението си, волята ви е слаба.

Какъв ученик е този, който постоянно отлага? Например някой ви е обидил, искате да се примирите с него, но отлагате. И това е безволие. Веднџ решите ли, трябва да приложите решението си.

Който влезе в Школата, ще се натъкне на големи изпитания, с които трябва да се справи. Ако не може да се справи с изпитанията си, той не е готов да изпълни Божи-ята воля. Христос казва: „Който не се отрече от баща си и майка си, от брат си и сестра си, даже и от своя живот, той не може да бъде Мой ученик.“ – Ученикът трябва да бъде готов на всички жертви за Бога, за Великото в света.

Съвременните религиозни и ученици искат да им се поверят велики тайни и знания от Божествения свят. Как ще им се поверят такива знания? Те не са готови още за тях. Ако днес ви дадат Божественото знание, когато вашият вътрешен свят не е оформен още, това значи да го употребите неправилно – за стари работи, които само ще ви спъват. Докато не създадете своя вътрешен свят, вие не може да мислите за външния.

Всяка Божествена енергия трябва да се употреби на място, да даде плод. Затова колкото малка и да е известна дарба, трябва да я използвате разумно.

Например някой има малка дарба да пише. Той мисли, че ще се прослави с нея, и започва да пише стихотворения, разкази, романи, които след няколко години се забравят, нищо не остава от тях. Това е неразумно използвана енергия. По-добре щеше да бъде да напише нещо малко, но ценно, и да пробуди някоя душа.“ (56)

„Ако вие сте добили опитност от толкова хиляди години, страдали сте, държали сте високо знамето на Истината, не сте се плашили от онези, които убиват тялото, и сте се жертвали за възтържествуването на Правдата, за тържеството на Царството Божие, Господ ще ви въздигне наново, Той ще ви възкреси.

И затова казва Христос: „Не бойте се от онези, които убиват тялото.“ – Ако убият вашето тяло, душата ви ще остане свободна, а това е ценното в живота.

Всеки друг път, който ви отклонява от Истината, е пагубен и за тялото ви, и за душата ви. Защото страхливите, малодушните няма да наследят Царството Божие.“ (57)

„Христос казва: „Изпитвайте писанията – те са, които свидетелстват за Мене.“ – За кого свидетелстват?

Всичко това свидетелства за тази необятна и безгранична Любов, която иска да ни привлече и да ни изпита, да ни подложи на всички изпитания, за да станем здрави. Само тогава можем да станем ученици.“ (58)

„Христос казва: „Който не е готов да раздаде цялото си имущество на сиромасите, не може да бъде Мой ученик.“

Сега и на вас казвам: Раздайте богатството си на сиромасите, за да не отидете заедно с Него на дъното на морето... Затова Бялото Братство работи усилено – приготвя хора за Новата култура, за новия живот. Те се готвят да напуснат старата къща с претоварените от богатство етажи – и да влязат в нов свят с нови условия и живот.

Ще кажете, че сте готови да се примирите, да простите дълговете на вашите длъжници. Готови сте, но само когато неприятелят ви дебне, обикаля къщата ви. Щом се отдалечи от вас, вие веднага се обръщате към длъжниците и казвате: „Ще платите всичко, което ми дължите.“

Така постъпват някои религиозни. Те се молят на Бога да прости прегрешенията им, разкайват се, обещават, че ще изпълнят волята Му, а като им прости, всичко забравят. Те отново се обръщат към своите длъжници и казват: „Платете си дълговете!“

Каква любов е тази, която днес обещава, утре не изпълнява? Съвършена любов ли е това? Любов, която не е в състояние да заличи греховете на хората, не е истинска Любов. Това е първото качество на Любовта.

Бог казва: „Ще заличи греховете на хората и няма да ги споменавам, и ще изтрия сълзите от очите им.“ – Силата на Любовта се заключава именно в това, че може да заличи греховете на всички хора, да ги утеши и повдигне. Само така ще дойде мирът в света. Това означават думите на Христа: „Когато брат ти сгреши пред тебе и се обърне да ти иска прошка, прости му преди да е залязло слънцето.“ – Преди да е залязло слънцето ти трябва да си се помирил с него.

Трудно е да прощаваш – било на себе си, било на своите ближни. Какво се иска от ученика? – Да прощава. Ти трябва не само да простиш, но всичко да забравиш. Не само да забравиш, но да заличиш всичко от съзнанието си, спомен да не остане в тебе от обидата, която са ти

нанесли. И след това на мястото, където са минали лопшите думи, да поставиш най-добрите, и то за онзи, който те е обидил и когото мразиш.

Това се отнася до учениците, а не до външните хора.

Ученикът трябва да има такава Любов, с която да заличи първо своите прегрешения. Страшно е положението на човека, който се мъчи от спомена за някое свое прегрешение от миналото или от сегашния си живот. Той се моли на Бога да го избави от тези спомени, но никоой не го чува. Защо? – Защото той иска само да се освободи от трудността си без да плати нещо. Плащането подразбира поправка. Ще се поправиш, няма да грешиш като по-рано и с това ще платиш...

Всеки трябва да каже искрено в себе си: „Моята любов е в състояние да заличи всичките ми прегрешения.“ (59)

„Христос, като се обръща към Своите ученици, казва им, че този човек, който търсил „бисера“ – смисъла на своята душа – като го намерил, отишъл и продал цялото си имущество, за да го купи.

Ако вие не сте готови в този свят да пожертвате всичко, трябва да пожертвате нещо, но да спечелите някакъв бисер, нещо разумно, защото има хора, които жертват цялото си състояние, но никакъв бисер не спечелват – жертват го за пианство, за билиард, за карти.

Ако аз бих намерил у сиромаша този бисер, за който говори Христос, бих продал цялото си имущество. Не е достатъчно да раздаде някой цялото си имущество на сиромасите, за да направи добро, защото когато Христос казва, че трябва да се прави добро, Той иска да каже, че това добро трябва да се прави разумно. Не би било разумно да даваш на един вълк всеки ден по едно агне.“ (60)

„Христос казва: „Блажени, които гладуват и жадуват“... – не на физическото поле, не за къщи, не за ниви и не за пари, но онези, които гладуват за великия принцип на Правдата – те ще се наситят.“ (61)

„Христос казва: „Докога ще ви търпя?“ – Търсим Го, намираме Го и като дойде у нас, Го разпънем...

Християнството не е трудно. То е лесно. Умрелите за Христа са умрели с радост, но техните имена са записани горе. По-добре е да умрем измъчвани като християни, отколкото като разбойници.

За такива ще дойде Мойсей, ще дойде Илия, ще дойде пророк Йоан и с камшик ще ги оправят всичките. Затова Христос казва: „Моето бреме е леко.“ – Господ, Който ни говори, ще ни ръководи и ще ни управлява.

Колкото по-големи са страданията, толкова по-близо е Христос до нас. Нямаме ли страдания, Господ е далеч от нас, а това е лошо. Затова всеки да изпълни учението Христово на своето място – като началник, учител, професор и пр. Това е заповед Христова.

С изпълнението ѝ Господ ще ни помогне и от малки хора ще ни повдигне и направи велики хора.“ (62)

„Христос казва: „Това, което не ти е необходимо, дай го на другите, които са в твоето положение – нека те да се ползват.“ – Христовото учение е наистина за всички, но не всички хора са еднакво готови да го схванат и приложат; то може да се приложи само според степента на развитието на всеки отделен човек. Затова трябва да съзнаем своето положение.

Онези, които са назад или напред, не трябва да ги осъждаме, нито да им завиждаме: един ден всички ще минем по този път доброволно или по необходимост.

Ако не вършеете доброволно, Господ ще дойде с камшик, ще ви върже като кон на вършачка и ще овършеете гумното – първия, втория ден и т.н. – с години.“ (63)

„Когато Христос казва за Себе Си: „Аз Съм виделина на света“, тази виделина, тази светлина се произведе от саможертвата, която Той направи. Затова който иска да произведе светлина в себе си, той трябва да се саможертва. Значи светлината е свързана с акт на жертва.“ (64)

„Коя е отличителната черта на ученика? Ако ми зададете този въпрос, аз ще отговоря определено: „Ученето!“

Той е дошъл на Земята като във велико училище, за да се учи. Школата не е място нито за молитва, нито за разсъждение, но за учене. Ученикът не трябва да мисли, че много знае. Извън Школата може да знае много, но в Школата нищо не знае.

Същото се отнася и до вас. Вие може да сте свършили университет, да знаете философските науки, но ако влезете в една фабрика при някой техник или в една химическа лаборатория, ще заемете положението на дете, което сега започва да учи, и ще слушате и изпълнявате всичко, каквото ви се каже. Ще забравите, че сте философ, и ще учите новото, което ви се преподава.

Ще кажете, че когато дойде Духът, ще ви научи на всичко. Който учи, на него Духът помага. Следователно, щом сте влезли в Школата, ще учите. Който влезе в Школата и мисли, че с малко труд ще постигне големи резултати, по-добре да си остане вън – и там има много занимания, няма да се отегчи.

Които не искат да учат, да излязат вън. Тук се приемат само ученици, които имат обич към знанието и искат да учат. Който няма обич към знанието, да не си губи времето тук и после да изпада в лицемерие – да се показва, че учи.

Които са дошли да критикуват, да напуснат Школата. Тук не се приемат критици. Нека останат 10 ученика, но които искат да учат. Ако и те не покажат Любов към работата си, ще излязат вън, в света, там да учат.

Които искат да учат, трябва да станат като малките деца. Христос казва: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие.“ – Царството Божие не търпи невежество, критики, престъпления, зло. То е живот на вечна хармония и Любов.

Царството Божие е за онези, които искат да изучават основните закони на живота и да ги прилагат.“ (65)

„Христос казва: „Не противи се на злото и мисли за доброто в себе си.“ – И там е трудността, понеже злото – това са интелигентни същества от Черното братство и те казват: „Противи се на злото, защото само така ще проявиш своя характер.“ – За тях да вършат зло е живот, а да вършат добро е смърт.

Както в Бялата ложа е изключено злото и всеки се наказва за него, така и в Черната ложа е изключено доброто и всеки се наказва, когато върши добро.

И тези състояния, които усещате по някой път – те са по внушение. Например ще дойде някой да те убеждава, да ти казва: „Ти му дай да разбере, докажи му, че си добър човек, че не си простак, ще се урони твоя престиж, свий юмука си и се покажи така, че да треперят всички наоколо.“ – В същото време ти дойде друга мисъл от Бялото братство и ти казва: „Не, постъпй според любовта си, не обръщай внимание на това, считай, че то не е за тебе.“

И започват тези две мисли – и едната, и другата школа ти говорят... Всеки момент сте или наляво, или надясно. Разгневиш се – наляво си; обичаш – надясно си...

Винаги, когато човек може да претърпи известно изкушение, известна съблазън, той става по-силен, а не издържи ли известно изкушение или съблазън, той пада, отслабва... Изкушения ще дойдат, изпити ще дойдат, не е въпросът в това. Горчивите и сладките чувства ще дойдат – това е закон.“ (66)

„Христос казва, че Той е вратата, през която ние трябва да влезем. Това са думите, които Христос говори днес. Ако съвременните общества и народи чуят и приложат това Учение, Европа ще бъде спасена. Ако не го приложат, Европа е загубена. Това го осъзнаваме всички.

Затова всички съвременни духовници са поканени да се сплотят, да проповядват Любовта, да проповядват, че и без войни може да се живее. Ако свещениците направят това, съвременната култура може да се спаси и по един мирен начин да премине от едно състояние в друго.“ (67)

„Божественият свят е такава хармония, в която, като влезете, ще забравите всичките си грижи и страдания. Там нещата имат смисъл и дълбочина; там всичко живее с любов; там има изкуства, каквито не подозирате, и такава разнообразие, че за всеки човек има специална работа, която му допада. И като живееш с радост в този свят, може да се учиш. С хиляди години може да живееш там без да ти омръзне. Животът не е еднообразен. И като те възлюби Христос, ще влезеш в Божествения свят и тогава няма да бъдеш като съвременните хора.

„И като го видя Христос, възлюби го.“ – Сега и вие сте от възлюбените, на които Христос казва: „Идете, продайте всичко, което имате, и след това елате и Ме последвайте.“ – Вие казвате: „Господи, ще си помислим малко.“ От 2000 години все мислите, аз ви питам сега: Намислихте ли? – Последният ден е вече! Като се прави заем, нали се определя падежът и, като се изпълни времето, трябва да се приключи със заема. Та вие сте вече в последния ден и може би след няколко часа ще кажат: „Затворена е вече касата“ – и заемът е сполучлив или не.

Сега всички църкви може да ви кажат: „Има още време, Христос не е в света, най-малко след един век ще дойде.“ – Лъжат се. Христос е в света. Всяка сутрин, като изгрява слънцето, Той излиза заедно с него и гледа света. Той вижда, но хората не Го виждат.“ (68)

„Христос казва: „Аз дойдох да им дам живот, и то преизобилно.“ – Какъв живот? – Който носи Любовта. Кой не търси този живот? Който приеме този живот и разбере Христа, в него ще стане коренна промяна. Повечето хора са далеч от този живот, затова са недоволни едни от други и виждат само грешките си. Често при мене идват хора да ме изпитват, да видят наистина ли съм такъв, за какъвто ме смятат. Те ме изпитват, но и аз ги изпитвам. Казват: „Ние мислихме, че си светия, а ти си бил обикновен човек“. – По-добре да мислиш, че съм обикновен човек, отколкото днес да ме хвалиш, а утре да ме кориш.“ (69)

„Вслушвайте се в тихия глас, който говори на сърцата ви. Това е гласът на Бога, на Христа. Няма човек на Земята, на когото този глас да не говори.

Той шепне: „Любов към Бога! Любов към ближния и към себе си! Милост, благодет, истина! Възлюбете всички! Хиляди години може да Ме слушате, но ако нямате любов, нищо няма да придобиете.“ – Ако приложите Любовта, още сега животът ви ще се подобри: ангели ще почнат да ви посещават и всеки ден ще ви носят по едно писмо от вашия Велик Баща. Той пише: „Радвам се, че сте се поправили, че животът ви се е подобрил.“

Христос казва: „Голяма е радостта на Небето, когато една душа се обърне към Бога.“ – И аз казвам: Голяма е радостта на Небето, когато една душа – мъж или жена – реши да живее по великия закон на Любовта. Голяма е радостта и на ангелите, като видят, че една душа е решила да приложи закона на великата Любов в живота си.

Една слугиня получава едно любовно писмо: „Обична Иванке, голяма е радостта ни, като чухме, че си решила да живееш според закона на великата любов. Нашите сърца трептят от радост. Идем да те посетим, да ти донесем своите благословения и подаръци.“

Не се минава много време, Иванка започва да се изменя: става по-добра, по-красива и по-умна. Всички я обикват: и приятелките ѝ, и господарката ѝ. Те се чудят какво става с нея. Това значи да получиш писмо от един ангел. Това значи да получиш Божието благословение!

Слушайте тихия глас на Бога и на Христа, Който говори на душите ви. Той ще ви изведе на виделина и ще ви покаже правия път. Това е гласът на Любовта.“ (70)

„Когато Христос казва да бъдем като малките деца, Той не разбира тези малките, глупавите деца в света, а разумните деца. Той взима децата само като пример, но разбира друго нещо... Трябва да се молите да станете като малките деца. Само молитвата е в сила да премахне онази грубост, която съществува между вас.“ (71)

„Новата култура изисква хора с нов идеал, с нови стремежи, с правилни отношения. Подайте ръката си на страдащите, на непробудените души. Не мислете само за ядене и пиене. Това не разрешава въпросите.

Бъдете в хармония помежду си! Това всеки човек, всеки народ може да направи. Това се иска от българите, това се иска от всички народи. Хармония е нужна както на семействата и на обществата, така и на всички народи.

Щом имате хармония, нищо друго не ви остава, освен да сеете. Ще имате голямо плодородие, изобилна жътва. Без хармония нищо не се постига.

„Защо иде глад между народите?“ – Поради отсъствие на хармония. Омразата, противоречията, завистта между хората – кой да управлява, кой да вземе надмощие между държавите – са причина за глад, лишения и смърт. Държавите се борят помежду си коя от тях да вземе първенство. Ако е въпрос за предимство на държава, има една държава над всички – тя е Божествената. Има едно царство на земята – Царството Божие и Неговата Правда.

Христос казва: „Търсете първо Царството Божие и Неговата Правда.“ – В това царство няма убийства и затвори. Който приеме Неговите принципи, ще придобие свобода. На свободните хора ще се даде Земята. Те ще я наследят. Нека партиите си съществуват, нека религиите се развиват, но един дух трябва да ги сплотява.

Един принцип ще ръководи цялото човечество. На един принцип ще служи бъдещата култура. Кой е този принцип? – „Да вярваме в Бога.“ – Не, вярата е още неразбрана. Аз имам предвид принципа на Любовта. Посилна дума от нея няма. Нека всички станем последователи на новата религия – на Любовта.

Ако срещнеш гладен човек и носиш в торбата си един хляб, спри го и кажи: „Братко, седни при мене, да си разделим хляба. Така и двамата ще бъдем с празни торби.“ – След това ще срещна друг, който ще раздели хляба си с мене. Така неговата торба ще се изпразни. После ще

срещна трети и той ще раздели хляба си с мене.

Светът ще се оправи, когато хората отворят пълните си торби да споделят взаимно благата си. Светът още не се е оправил, защото хората продължават да се придържат към учението „Човек за човека е вълк.“ – Новата култура заличава това учение и пише: „Човек за човека е брат.“

Така трябва да се мисли и живее.“ (72)

„Христос казва: „Будни бъдете!“ – За какво? Сега е най-опасното време – може да заспите и да останете във. Божественият влак е толкова точен, че само с една секунда може да закъснеете. Затова вашето съзнание, вашите сърца и умове трябва да бъдат будни. Онзи, който е живял хиляди, милиони години на Земята и е прекарал толкова страдания, трябва ли да пропусне този момент, да пропусне влака и да не може да възприеме великото? Ще си прости ли той своята немарливост?

Сега всички трябва да бъдете будни! Има ли защо да се съмнявате? Вие търсите грешки у другите. Този не учел добре. – Откъде знаеш това? За умния всичко е добро, за глупавия нищо не е добро. Умният човек и от най-глупавите работи изкарва нещо. Той прилича на онзи художник, който от дадени криви линии, безразборно нахвърляни, изкарва много хубави картини. От едно колелце той ще направи нещо хубаво и интересно.

Такова нещо е Божественото в нас. Каквото и безобразие да направи дяволът, Божественият Дух преобразява всичко и казва: „Смисъл има в тия неща!“ – Това е велико изкуство! Като дойде Разпнатият, т.е. Божествената Любов, ще постави всичко в Божествена хармония.“ (73)

„Христос казва: „Ти виждаш съчицата в окоето на брата си...“ – Ще дойдем до това заключение дали твоето око не прилича на онова, което съдиш. Щом констатираш една грешка, трябва да знаеш, че и ти я имаш и си разположен да направиш същата грешка. Ако твоето съзнание не е будно, ще попаднеш на много по-големи грешки.“ (74)

„Корените на Христа са долу и Христос казва: „Който не слиза при Моите корени, няма дял с Мене.“ – Сега хората се отказват от болни души, сиромаси и пр., а това значи, че бягат от Христа и затова са страданията на човечите – понеже не си помагат. Не говоря само за физически болните и страдащите. Всеки трябва да се качи като разбойника на кръста, а това са страдания, мъки, неволи и пр. в света...

Един германски граф винаги се хвалел на своята годеница, че е готов да умре за нея. Един ден, когато били на разходка и преминали една река, били нападнати на брега от разбойници. Графът избягал, за да се спаси, а годеницата била спасена от лодкаря, който ги пренесъл през водата.

На другия ден графът отишъл да поздрави годеницата си за избавлението ѝ. Тя му казала: „Остави ме, господине, да не ти гледам втори път гърба.“ – И Христос казва: „Гърба да не ви видя вече, ако не се самопожертвате.“ (75)

„Христос казва: „Когато Духът дойде, ще ви научи на всичко.“ – Говори се, че в света съществуват две начала: Христос (доброто начало) и Антихрист (злото или частната собственост). Ако обсебиш даден човек или някое общество или спреш вътрешния стремеж на душата към Бога, ти си антихрист. Ако съдействаш за развиване на Божественото в човека, ти си Христос за него...

Който се отдалечава от Бога, сам се осъжда на смърт.

Един е Бог, ние сме Негови части. Един е Христос, ние сме Негови части. Всеки трябва да знае мястото и службата си във великия Божествен организъм...

Христос казва: „Ако не разберете земния живот, не може да разберете небесния.“ – И обратно: Ако разберете небесния, ще разберете и земния.

Ние започваме отдолу-нагоре: да разберем първо земния живот, после небесния. Дали отгоре-надолу ще върви или отдолу нагоре, човек трябва да разбере, че частна собственост или негово владение е само тялото му.“ (76)

„По какво се познава слизането на Духа между хората? – Когато злото се увеличава, когато болестите и неправдата между хората се увеличават, Духът е далеч от тях. Щом злото се намали, болестите и неправдата изчезнат, Духът е между хората.

Днес българите, както и всички останали народи, искат да се наредят работите им, да подобрят живота си. – Прави са те – и това е възможно. Ето, казано е в Новия Завет: „Където са събрани двама или трима души, каквото поискат в Мое име, ще им се даде.“ – Кога? – Когато желанията им са в съгласие с Божията Воля.

Всичко зависи от Бога. Той управлява всички народи. Те са Негови служители и Той им заповядва. Не схващайте това по човешки. Като казвам, че Бог управлява света, имам предвид следното: Той не се меси в личните работи на хората. Има нещо, в което Той ги оставя да се проявяват свободно. Бог само наблюдава какво правят хората и мълчи. Ние наричаме мълчанието на Бога дълготърпение. Той е добрият Цар, който прощава дълга от 10 хиляди таланта на своя слуга, но щом чуе, че този слуга хваща своя служител и го дава под съд за 60 лева, веднага казва: „Доведете го при Мене.“

Помнете: В Бога има една особена черта – Той има особена любов към онези, които Го обичат и изпълняват Неговата воля. Един ангел от висока йерархия забелязал, че всяка сутрин Бог разговаря с някого от Земята, като му отправял по една усмивка.

Той се чудил как така Бог, Който има толкова работа и се занимава с велики неща, има време да разговаря с някое същество от Земята. Навярно Бог отделя малко време за някоя високо напреднала душа.

Един ден той се обърнал към Господ с молба да слезе на Земята, да види коя е тази душа, с която Бог разговаря всяка сутрин. Молбата му била задоволена. Той слязъл на Земята и какво било учудването му, като видял, че Бог разговаря с един крайно беден човек, който живял някъде

в гората. Бедният човек отивал всеки ден на работа и каквото печелил – приемал го с благодарност. Той посветил целия си живот на работа и благодарил на Бога, че е здрав и може да изпълнява волята Му.

Като гледал този беден човек, ангелът искал да разбере какво величие представлявал той, но нищо не могъл да намери. Обаче Бог вижда и най-малката любов, която прониква в човешката душа. Следователно, ако търсите добър приятел, ще го намерите в лицето на Бога. Ако искате да намерите един добър брат, търсете го между ангелите и светиите. – „Как ще дружим с тези братя?“ – Много просто – те са навсякъде, в цялата Вселена.“ (77)

„Христос каза на богатия да продаде цялото си имущество, да даде парите на бедните и да Го последва, но той не разбра думите Му и не Го послуша. Това показва, че и на времето си, и днес не всички хора разбират учението на Христа. Да се отречеш от себе си – това значи отричане от всичко лично, човешко и временно.

Който се отрече от себе си, той не казва, че това или онова е негово; той е готов на всички жертви. Кажете ли „това е мое“, грехът е стъпил вече където не трябва.“ (78)

„Мнозина представят този път на ученичеството за много труден. Той не е лесен, но не е и толкова труден, както някои го представят. Защо не е много тежък? Христос казва: „Вземете Моето иго, защото е леко.“ – А игото на света е много по-тежко. Пътят на света е много по-тежък, там хората на света какви ли не страдания имат, за да подобрят своето положение, и пак го изгубват. Ако е за страдания, светът познава много по-големи страдания – има хора, които страдат много повече.

Някой влезе да краде, теглят му един куршум, свърши се, осакатее, счупят му крака, а които са в истината, казват: „Ако ми стане нещо?“ – А в другия път мислиш ли, че няма да ти стане нещо? Пак ще ти стане.

Тогава и лек е този път, и приятен.“ (79)

„Всяка енергия трябва да се използва. Ако има излишък на енергии, те не могат да се използват и причиняват пакост на човека. Христос казва: „Човек трябва да се отрече от себе си.“ – И аз казвам: Дошло е време хората да се отрекат от себе си.

Има закони в еволюцията, които налагат отричането. Ако гъсеницата не се отрече от своя живот, никога няма да стане пеперуда. За да стане пеперуда, тя трябва да се откаже от своята лакомия, да се откаже от листата... След това влиза в лабораторията си и започва да мисли: „Добре, че се освободих от своята лакомия. Толкова години ядох и пих, нищо повече не ми трябва. Оставям листата за други и започвам да работя за Господа.“ – За да покаже, че е доволен от нея, Бог праща един ангел със своята четка да украси пеперудката. Като ѝ приготви новата дрешка, ангелът казва: „Сега ще отделиш малко киселина, за да пробиеш пашкула и да хвъркнеш свободно в широкия свят.“ – Пеперудата хвърква в широкия свят и започва да се храни със сладкия сок на цветята.“ (80)

„Христос казва: „Ако вие не можете да разберете земните работи, как ще разберете небесните?“ – Това не значи, че небесните работи не могат да се разбират, но за тях се изисква голямо съсредоточаване, голяма концентрация, вниманието ви да не се отвлича. Когато разсъждаваш за Небето, нищо не трябва да те смущава.

Каквото и да стане, ти трябва да мислиш, че нямаш никакви дългове. И като се вгълбиш, да забравиш всичко. Да се концентрира човек – това е едно благо, което той трябва да придобие. Придобие ли го, Духът ще може лесно да работи върху вас – не само сега, но завинаги.

Хиляди духове, които са ви обичали, са работили върху вас. Те са ваши напреднали приятели, които и сега работят върху вас, а освен тях и Бог със Своята Любов работи върху вас. Когато върху вас работят толкова много Същества, пък и Бог работи, трябва ли да бъдете мързеливи и вие самите да не работите?“ (81)

„Христос казва: „Аз зная откъде Съм дошъл и накъде отивам, а вие не знаете откъде ида и накъде отивам.“

Каква е била дълбоката мисъл на Христа...? Това е един от най-важните въпроси, които съществуват в окултната наука, и всички адепти, всички велики Учители се подвизават, за да се пробуди в тях това велико, Божествено съзнание, за да знаят откъде са дошли и накъде отиват...

Христос казва: „Аз зная откъде Съм дошъл и накъде отивам, а вие не знаете откъде сте дошли и накъде отивате.“ – Защо не знаете? Сега, като ви говоря така, вие ще кажете: „То се говори така, но още не му е дошло времето. Човек може да живее и по друг начин.“ – Не, човек може да живее само по един начин – той е най-красивият начин – начинът човек да служи на Бога. Това е съзнателният живот. Човек не трябва да бъде ексцентричен...

Сега аз желая всеки от вас да си зададе въпроса: „Аз зная ли откъде ида и накъде отивам?“ – Аз не ви решавам този въпрос, той е личен за всеки един от вас. Задайте си въпроса, разсъждавайте върху него ден, два, три и повече, не се смущавайте – той е един от кардиналните въпроси.

Христос си зададе същия въпрос и отиде в пустинята, където пости 40 дни. Там Той учеше този въпрос.

И при това, когато беше разпнат на кръста, пак учеше. Някои казват, че Христос знаел всичко. Само Бог знае всичко. Само Бог не може да се разпъва. Но всички Негови служители има какво да учат. И Христос, като дойде на Земята, имаше какво да учи, и Той учеше нещо...

„Аз зная откъде ида“, казва Христос.

Сега и на вас пожелавам да знаете откъде идете и накъде отивате. Няма по-хубаво нещо от това... Да знаем, че идем от онзи светъл, възвишен свят на Любовта и Мъдростта, където светлината царува; от онзи светъл свят на Истината, където свобода царува, където братство и равенство царуват, за което хората копнеят, където хората се познават, един за друг живота си полагат, с любов се обграждат и за Бога живеят.“ (82)

„Ако сте придобили известна разумност, вие ще се отнесете еднакво и към бедния, и към богатия човек. Дойде ли в дома ви някой беден човек, вие ще го приемете с цялото си уважение и почитание като същество, в което Бог живее. А ако не го приемете както трябва и оставите Бог да се грижи за него, вие не сте разбрали живота.

Христос казва: „Гладен бях и не Ме нахранихте, жаден бях и не Ме напоихте, гол бях и не Ме облякохте, в тъмница бях и не Ме посетихте.“

Мнозина четат този стих и се чудят кога е бил Христос гладен, жаден, гол, в тъмница и никой да не Му се е отзовал. Те не разбират, че като говори за Себе Си, Христос има предвид всички хора, които са части на Божествения организъм. Ако човек не познае Бога в ближните си, отвън никога не би Го намерил и познал. Гледайте правилно на живота – да изучите проявите му, да го разберате. Разберете ли живота, ще видите, че няма сиромашия, нито нещастия. Човек винаги може да бъде извор, който непрекъснато да дава. Щом е така, не се страхувайте, че някой може да ви изчерпи.

„Ама все някой може да ме изчерпи.“ – Щом мислиш така, и това е възможно. – „Ама мога да умра.“ – И това е възможно. За разумния човек съществува само преселване от един свят в друг, но не смърт. За праведния, за разумния земята е ад, а небето – рай. За грешния е точно обратно: земята е рай, а небето – ад. Затова грешните не искат да напуснат земята – своя рай.

Праведните обаче винаги са готови да напуснат земята. Те се интересуват от живота на земята дотолкова, доколкото могат да помагат на своите ближни. Те не се интересуват от временните неща на земята.

Какъв живот е този, в който вярата, надеждата и любовта не присъстват? Когато срещнете днес, всеки се оплаква, че животът няма смисъл. Как може да има смисъл живот, в който вярата отсъства? Живот без вяра, без надежда и без любов е живот без основа.“ (83)

„Христос казва: „Не бойте се, Аз Съм.“ – На друго място Той казва: „Идете в света и проповядвайте, а Аз ще бъда с вас до края на века.“ – Въпреки това има религиозни хора, които мислят, че Христос и до днес още седи отдысно на Бога. Не, Христос никога не е напуснал света. Той непрестанно работи между хората.

Един индус разказва своите опитности, че много пъти, когато се намирал в големи опасности, Христос го спасявал. Той усещал, че някой го носи на гърба си. Без да вижда кой го носи, той бил уверен, че това бил Христос. Благодарение на тези велики опитности, той решил да проповядва Христовото учение на западните народи.

За да повярва в Христа, човек трябва да се намери в безизходно положение като Йов, като Йона или като този индус, който разправя, че се намирал в една дълбока яма между разлагачи се трупове. Ямата била затворена с капак, така че колкото и да викал, никой не могъл да го чуе.

Като дошъл до пълно отчаяние, той чул, че някой отваря капака на ямата, спуска въже, за което да се хване, и го изважда навън. Като се видял извън ямата, далеч от всякаква опасност, той се огледал, за да види кой го е спасил толкова чудно, но никого не видял. Обаче нямало защо да се съмнява – това бил Христос, Който няколко пъти го спасявал от явна смърт.

И така, трудностите и страданията в живота не са нищо друго, освен условия за проява на Божията сила.

Само чрез страданията вие можете да разберете смисъла на живота, да познаете Онзи, Който ви обича и Когото вие обичате. Божието благословение се дава отвътре, а не отвън. Придобие ли това благословение, човек постепенно се изявява навън.

Тогава всички негови близки започват да го обикалят, да му оказват почит и уважение. Богат е този човек, той има какво да даде на ближните си. Докато човек е беден, никой не се интересува от него. Забогатее ли, всички хора го обикалят, за да получат нещо от него. Истински

вярващият е богат, силен, способен човек. Докато е живял в безверие, той е бил беден, слаб, неспособен човек. Вярата придава ценни качества на човека. Тя е подобна на магическата пръчица в ръката на великия маг.“ (84)

„Христос казва на учениците си: „Идете и проповядвайте в света и Аз ще бъда с вас до края на века.“ – Какво показва този стих? – Че Христовите ученици и до днес живеят и проповядват Словото Божие по света. И Христос не е престанал да проповядва. И до днес още Той проповядва и в Америка, и в Англия, и във Франция, и в Германия, и в Русия, и в Япония, и в Китай. Словото Му се чува по целия свят. Има хора, които са виждали и апостолите, и Христа, и са разговаряли с тях. Христос обикаля всички държави, идвал е и в България и си е заминавал.

Това се вижда чудно на хората, защото те очакват Христа да дойде отгоре, от облаците, придружен с ангели. На когото очите са отворени, той вижда нещата. Който не вижда, очаква Христа да слезе на Земята в плът, да се яви между хората и тогава да повярват...

Днес милиони хора вярват в Христа, но още не са Го намерили. Христос казва: „Моите овце познават Моя глас и Ме следват.“ – Ако християнските народи се бият едни с други и не чуват Христовия глас, следват ли Го?

Докато християнските народи се измъчват едни други, вярват ли в Христа и в Бога? И в това има нещо добро – главите на хората ще узреят. Като минат страшната война, повече няма да помислят за воюване...

Възлюбете Бога, за да станете силни, да издържате на всички условия. Любовта на човека към Бога е тил, който го пази от всички изпитания и изкушения. Христос казва: „Който Ме люби, и Отец Ми ще го възлюби.“ (85)

„Христос казва: „Аз пак ще ви видя и тогава радостта ви никой не може да отнеме.“ – Това иде сега. Иде радост, която никой няма да бъде в състояние да ви отнеме, както досега са ви я отнемали.“ (86)

„Христос казва: „За да влезе в Царството Божие, богатият трябва да раздаде всичкото си богатство на бедните.“

Кое богатство трябва да раздаде богатият? – Краденото богатство, т.е. онова, което е придобито по нечестен начин. В широк смисъл на думата „крадено богатство“ наричаме онова, което не е придобито по закона на любовта. Това богатство внася съблазън в човешкия живот и става причина за пропадането на стотици и хиляди хора.

Имате ли такова богатство, раздавайте го. Задържете ли го за себе си, то ще стане причина да ви оберат, даже и живота ви да отнемат...

Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единия Истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил на Земята.“ – Гръцките философи казват: „Целта на живота е да познаем себе си.“ – Ние не искаме да познаем себе си, но искаме да познаем Бога. Ние познаваме вече себе си. Всички грехове и престъпления – това сме ние.

Цялата земя е покрита само с кости, със сълзи и с кръв, с безчестия и с грехове. Тя не може да носи повече това, което досега е носила. Сега ние искаме друго нещо: да познаем Бога, да познаем Любовта... Желая на всички ви да познаете вашия Господ, от Когото сте родени.“ (87)

„Христос казва: „Скърби ще има в света.“ – И действително сегашният живот е живот само на скърби – не само на скърби, но скръбта е преобладаващият елемент.

Тази мисъл трябва да държите в ума си, за да имате правилно разрешение на живота. Животът, в сегашната си фаза, разрешава една от най-трудните задачи: да превърне скръбта в радост.

Христос казва: „Сега имате скръб.“ – Защо? – „Защото Аз ви оставям и Си заминавам. После Аз отново ще ви видя и ще имате нова радост, която никога не може да ви отнеме.“ – Под думата „радост“ разбираме онзи възвишен Божествен живот у човека, онова велико съзнание в него, с което той прониква цялата природа, изучава нейните сили и закони.“ (88)

„Бъдете едно с Бога, за да придобиете истинското, пожително знание. Това не значи, че нямате никакво знание, но то не е в състояние да ви спаси.

Силата, която имате, не е достатъчна, за да поправи живота ви. Затова Христос казва: „Когато Син Човешки дойде на Земята, ще намери ли достатъчно вяра, достатъчно знание и сила в хората, за да разберат, възприемат и приложат истината?“

Ще кажете, че Христовото учение е неприложимо. Христовото учение е приложимо дотолкова, доколкото отделният човек може да го възприеме в себе си и да го приложи в целокупния живот. Това Учение трябва да се приложи така, че да внесе радост и веселие навсякъде: в индивидуалния живот на човека, в семейния, в обществения, а най-после и в цялото човечество.

Велики са Христовите идеи, защото засягат целокупния живот. Те обединяват всички хора в едно цяло; те свързват човека с Бога. Затова Христос казва: „Аз и Отец едно сме.“ – Можете ли и вие да кажете така?

Който се е слял с Бога, той е постигнал възкресението. Всеки може да възкръсне. — Кога? — Когато е дал място на Любовта в себе си. Където е Любовта, там има възкресение. Да възкръсне човек: това значи да заработят в него Божията, ангелската и човешката Любов и Мъдрост.“ (89)

„Христос казва: „Аз дойдох да изпълня не Своята воля, но волята на Онзи, Който ме е пратил.“ – Значи пратил Го е да изяви Неговата воля. И казва Писанието: „Бог ви е привлякъл с нишките на Любовта Си.“ – И единствената главна цел, за която Бог е създал света, е тази: Той иска да ви покаже, че е Любов! И ако вие ме питате как трябва да живеете, ще ви отговоря: Целият ви живот трябва да бъде едно изявление на тази безкрайна и безгранична Любов, която действа в целия космос, и всички ваши мисли, чувствавания и действия трябва да бъдат проявление на тази Велика Божия Любов. Това е смисълът! Извън тази Любов животът няма никакъв смисъл.“ (90)

„Където мисълта присъства, там всички въпроси се разрешават. Някои казват, че с много философстване нищо не се постига. Аз пък казвам: Без мисъл, която Бог е вложил в човека, нищо не става.

Засега мисълта е най-силният елемент, с който трябва да работите. Мисълта е оставена за човека, с нея да работи, а сърцето – за Бога. Затова е казано в Писанието: „Сине Мой, дай ми сърцето си.“ – Значи Бог иска от човека онова, което му е причинило най-големи страдания, трудности и нещастия. Бог иска сърцето на човека, за да го преработи, да го превърне от каменно в плътско, за да не му причинява големи страдания.

За човека пък остава умът. Христос казва на учениците си: „Търсете ме в Галилея“ – мястото на разумността. – Как може да отиде човек в Галилея? – Чрез ума си, т.е. чрез своята мисъл. Помнете сега: Да работи човек с мисълта си – това не е никакво угощение, но една от най-красивите работи, които Бог му е възложил...

За да бъде щастлив, човек трябва да има вътрешно разбиране на живота, както и на законите, които го управляват. Като мисли пък, човек ще разбере Божията Любов, която ще приложи чрез сърцето си.

И така, познайте Любовта чрез ума си и я приложете чрез сърцето си, за да бъдете доволни и щастливи.“ (91)

„Христос казва: „Никой не може да дойде при Мене, ако Отец ми не го привлече.“ – Христос показва пътя на душите към Любовта. Ако Бог ви е привлякъл към Отца и ако Христос ви е показал пътя към Любовта, вие сте от онези, които разбирате Новото учение. Вие ще наследите Царството Божие. Не бойте се, вървете напред!

Желая на всички Бог да ви привлече към Себе Си и Христос да ви покаже пътя към Любовта. Тогава вие ще влезете в Шестата раса, ще се повдигнете, ще придобиете диамантена воля. Ще станете мили като светлината, нежни като водата, чисти като кристал. Ще славите Бога на Любовта и ще носите радост навсякъде.“ (92)

„Христос не е далеч от хората. Той съчувства на страдащите и им помага. Той работи върху съзнанието им, за да се пробудят. Работете върху себе си, за да се освободите от алчността и егоизма. Ако е за богатство, стремете се към вътрешното богатство, за което Христос казва: „Събирайте си съкровище, което нито ръжда разяжда, нито молец разваля.“

Не казвайте, че не искате да бъдете богати. Бъдете богати, но в любовта и в добродетелите. Щом носите любовта в себе си, вие ще бъдете и външно, и вътрешно богати. Не се отказвайте и от сиромашията. Под „сиромах“, аз разбирам човек, лишен от пороци, от грехове и престъпления. Такъв човек наричаме добродетелен.

Много неща сте придобили, но още много има да придобивате. Ново нещо иде в света, което трябва да се придобие. Имайте пълна вяра в Господа. През каквито трудности и страдания да минавате, бъдете тихи и спокойни. Мислете за Господа и не се страхувайте. Мислете за светиите, за адептите и не се страхувайте. Всички работят в името на Господа. Те се грижат за всички хора, интересуват се за тях, както ние за плодните дръвчета. Те се интересуват най-много за онези, които работят съзнателно върху себе си, върху своите добродетели.

Бог работи добре, но вие не работите както трябва. Вие сте изоставили работите си на други – те да ги свършат. Хората се страхуват, безпокоят се как ще се оправи светът. Който го е създал, Той ще го оправи. Затова е казано: „Невъзможното за човека е възможно за Господа.“

Бог е предвидил всичко – няма защо да се безпокоите. Вашата работа е да използвате условията, които са ви дадени. Ще работите, за да се повдигнете. Вашето повдигане е благо за всички.

Христос казва: „Който се е отрекъл от майка и баща, от брат и сестра, както и от своя живот, той е получил десеткратно.“ – Сега и на вас казвам: Каквото ви е нужно, ще го постигнете, но работата се иска от вас.“ (93)

„На вас любов ви липсва. Като дойде любовта във вас, тогава ще се подмладите и всичко добро ще дойде. Любовта ще ви подмлади. Но кога ще дойде любовта във вас? Когато заживее Бог във вас. Не онази любов, физическата, но онази любов, която търпи всичко. Тази любов, която е канара непоклатима и всички страдания понася с радост. Любов е, когато през всичките дни си благодарен и да кажеш: „Този ден ми е най-хубавият ден. Като този ден съм нямал.“ – Утре пак така да кажеш.

Ако ние не сме доволни и всеки ден съжаляваме за това-онова и се тюхкаме, така ще остареем.

Любовта е да бъдем благодарни. Като отидем на работа в света, като ни питат какво трябва да правим, ще кажем на всеки: „Да живеем като Христа.“

„Търсете първо Царството Божие и Неговата Правда и всичко друго ще ви се приложи.“ – Вие чакате Христос да дойде. Кой знае как Го чакате. Казано е там: „Царството Божие е вътре във вас.“ – Христос ще дойде вътре във вас. Който върши Волята Божия по любов, за него Царството Божие и сега е дошло.

Ангелите, светиите биха искали да имат нашите страдания. Те ги считат за привилегия. Сега както живеете, живеете като децата: ядете, пиете, спите, а трябва да учите. Мислите, че вършите духовни работи, а пък главното е да живеете като Христос.“ (94)

„Христос казва: „В дома на Отца има много жилища“ – хигиенично направени, първокласни, но казва: „след като живеете в тези, сегашните къщи, ще влезете в онези жилища и там ще разберете хубостта на живота.“

Сега ние като кажем, че има небесни жилища, казвате: „Ще се мре“ – Не, това е едно криво схващане.

Няма никакво умирање! Чудни са хората! Нима, за да минеш от една стая в друга, трябва да умреш? Щом се говори за небесна къща, казвате: „Ще се мре“. – То е просто преминаване от едно нехигиенично жилище в друго хигиенично – напускане на един организъм.“ (95)

„Христос казва: „Това е Живот Вечен“ – Любовта на Бога внася Вечния Живот като едно благо. Да те обича Бог – това е да притежаваш най-голямото благо в живота, а щом имаш най-голямото благо, ти имаш всичките блага, които Вечността съдържа в себе си. Щом имаш тези блага, ще бъдат изключени всичките тревоги, които сега имаме. Сега всички хора сме поставени на големи тревоги. И богатите, и бедните, и учените хора, всички са подложени на една вътрешна коренна промяна, на едно терзание; даже и светиите на Земята – и те са подложени на големи изпитания. И светията може да бъде изложен на изпитания. Но във всяко едно изпитание има една задача, която човек трябва да разреши.

Един умен баща дал своята тояга на сина си и казал: „Синко, докато държиш тази тояга в ръцете си, всичко може да спечелиш. Тази тояга да пазиш като очите си!“ – Синът носил тоягата, но не му вървяло и той осиромашал, останала му само тоягата. Няколко пъти той мислел да я зареже или продаде, но за една тояга колко ще му дадат? От баща му му е дадена. Един ден го напада един бик и той, за да се спаси от бика, счупил тоягата, но се избавил. На две счупил тоягата и казва: „Отиде всичкото щастие!“ Обаче, като разгледал счупената тояга, видял, че тя била пълна със злато, и си казал: „Защо бикът не дойде малко по-рано, защо толкова късно дойде?“

Казвам: Вие носите тояга, вие носите вашето щастие, и трябва да дойде някое голямо нещастие, за да се счупи тоягата, та да видите, че има нещо голямо скрито в нея. Сега някой може да каже: „Да бих имал такава тояга!“ Всички носите такава тояга. Само че трябва да дойде бикът, за да счупите тоягата.“ (96)

„Христос казва да обичаш врага и ако брат ти съгреша 7 пъти по 70, трябва да му простиш. Тогава как християните допускат убийството? Как могат да се оправдават за това престъпление? Всички твърдят, че без убийства не може. На съвременните християни липсва Любов.“ (97)

„Христос казва: „Ако не станете като малките деца...“

И Христос, като разглежда тази история, намира, че най-подходящото положение е на детето, и казва: „За такова е Царството Божие.“ – Всички други живеят сега в трудни времена. Защо? Понеже личният егоизъм е установеният закон, който тласка цялото човечество.

Няма съществуване в света, което да не е под влияние на личния, индивидуалния егоизъм. Следователно всяко съществуване разглежда нещата само от свое гледище.

И когато хората говорят за някакъв си морал и закон, това е по отношение само на техния личен егоизъм. Рядко се срещат хора, които истински разсъждават. Ако разглеждате света от единия до другия край, вие ще видите навсякъде закона на насилието, който произтича от егоизма на човека. Той сам го създава...

Сега ние търсим причината на злото в света. Откъде е дошло то? Много просто – от личния егоизъм на човека...

Много пъти вие се плашите от сегашното положение. Казвате: „Какво ще стане със света?“ – Къщи, на които гредите са прогнили, ще се съборят.

Онези къщи, които нямат добра основа, ще паднат. Пътищата, които не са добре направени, ще се развалят. Реформа ще стане навсякъде. Всичко онова, което е добре построено, ще остане...

„Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Бог е приготвил.“ – Така е казано в Писанието. Имате едно велико предназначение. Не изпускайте настоящето...

Живеем в трудни времена, когато животът на човека е несигурен отвсякъде... Всеки трябва да усилва своята разумна вяра и да гледа нещата много трезво.“ (98)

„Христос казва: „Отец ми благоволи да ви даде царство.“ – Сега едно ви не достига: Да приложите закона на любовта. Обаче без силна мисъл любовта не може да се прояви. Когато мисълта е мощна, любовта се проявява; когато мисълта е слаба, любовта не може да се прояви. Значи мисълта е свързана с любовта.“ (98)

„Христос казва нещо, което и вие трябва да имате предвид: „Защо спите? Станете и се молете да не паднете в изкушение.“ – Когато дойдат трудностите в живота, не спете, но се молете. Не философствайте!

Във време на трудности няма какво да философстваш. Ще се молиш тогава. И някой, като не може да се моли, той заспива. Слабите хора спят и се изкушават. Слаби хора са тези, които не бодърстват.

Казвам ви, че и вас ви очаква задачата да превърнете едно голямо противоречие в едно бъдещо благо. Сега ние, като четем тази глава, можем да кажем: „Това, което Христос направи, трябва и аз да го направя. Христос превърна най-голямото противоречие в едно бъдещо благо. И аз в живота си моите противоречия, които имам, ще превърна в едно бъдещо благо.“

Христос на кого разчиташе? Той най-първо разчиташе на малко от Своите ученици. Да вземем един от тях: като дойде до критичен момент, извади ножа си и отрязва ухото на един от слугите на първосвещеника... И Христос взе и му залепи ухото на човека и каза: „По този начин не се воюва. По този начин ние ще загазим съвсем.“ (99)

„Сега вие ще кажете: „Е, ти ни проглуши ушите с твоята любов.“ – Не, не, вие Любовта още никак не сте я усещали. Не сте усещали още Любовта, нито дори предисловието на Любовта. Бог е Любов – това е наука за бъдещето, за Шестата раса. На нея Любовта ще се изяви.

И казва Христос на едно място: „Аз ще се изявя на онези.“ – На кои? Които са праведни и които ще просветнат в Царството на Отца. На тях Любовта ще се изяви. Следователно Любовта не може да се изяви на човек, в когото няма правда. Мислите ли, че вашият възлюбен, който иде при вас и на когото вие кроите един капан, ще изяви своята любов? Никога! Мислите ли, че Господ ще направи такава грешка, че Христос ще се отдаде на такава слабост – да се изяви на вас, които не можете да издържите дори най-малкия изпит в света? Никога!“ (100)

„Първото нещо, което се иска от всички хора, е да обърнат страницата на своя живот, на която е написан законът на непослушанието, и да минат към нова страница – към послушанието. Досега хората са вървели по някакъв закон на послушание, но те са слушали змията. Те са се слушали помежду си, но не са слушали Божия глас.

Тези, на които са се подчинявали и на които са слушали гласа, са ги довели до страдания и нещастия. Сега трябва да се обърнат към Бога – Него да слушат. Непослушанието към Бога, към доброто подразбира послушание към злото. Обърнете сега стария лист, т.е. послушанието към злото, и приложете съдържанието на новия лист – послушание към доброто, послушание към Бога.

За да изкара първите хора от закона на послушанието, змията им даде големи обещания, но от нейните обещания нищо не се изпълни. Сега и аз ви казвам: Обърнете нова страница от книгата на вашия живот, на която е написано „Послушание към Бога“. Приложете ли това послушание, най-малкото, което ви очаква, е освобождаване от страданията. Какво повече можете да очаквате от това? Само онзи може да избегне страданията, който върви в живота си с отворени очи и с будно съзнание.

Като не разбират закона на послушанието, хората се натъкват на ред трудности и страдания и се запитват какъв е смисълът на живота.

Да бъде човек добър, справедлив, любящ и истинолюбив – това значи да изпълнява волята Божия. Да изпълнява човек волята Божия – това е смисълът на живота. Христос казва: „Не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Онзи, Който ме е изпратил.“ – Да бъде човек послушен към Бога – това е най-великият му дълг на Земята. Това значи да изпълни той волята Божия.

Следователно, който прилага закона на послушанието в живота си, той е първокласен певец, музикант, художник и учен. Докато дойде до този закон, човек ще мине през ред трудности и страдания, които ще го направят

силен, велик. Непослушанието е направило хората слаби и страхливи. Те говорят за безстрашие, а на всяка стъпка се страхуват.

Един заек се препасал с два револвера и свободно тръгнал в гората, като си казал: „Сега вече от нищо не се страхувам.“ – Случайно един храст го докоснал по корема. Той хвърлил револверите настрана и хукнал да бяга.

Като видял, че никаква опасност не съществува, той се върнал да вземе револверите, с които отново се препасал, и си казал: „От нищо вече не се страхувам.“ – Обаче през целия ден заекът все хвърлял револверите настрана и отново се препасвал с тях.

Казвам: Препашете ли се веднъж с револверите, повече не ги хвърляйте. Револверите представляват доброто, с което човек трябва да се препаше. Препаше ли се веднъж с доброто, той никога не трябва да го отхвърля от себе си. Речете ли, че не трябва да бъдете много добри, търпеливи, справедливи, истинолюбиви и любящи, вие сте хвърлили далеч от себе си револверите, с които сте били препасани. Дръжте винаги револверите си на пояса си, че като дойде злото, да ги използвате срещу него.

Бъдете смели, не се страхувайте от злото.“ (101)

„Христос казва: „Който не вдигне кръста си и не Ме последва, не е достоен за Мене.“

Кръстът подразбира страданията. Следователно: „Който не понесе страданията си и не тръгне след Мене, той не може да наследи вечния живот.“

Вдигнете кръста си и благодарете на Бога, че ви е удостоил със страдания. За да станете велики хора, да се наричате чада Божи, вие трябва да минете през страданията, като път към Любовта. Друг път към Любовта, освен страданията, не съществува. Влезете ли в областта на страданията, трябва да вървите докрай. Дойдете ли последната крачка, пред вас се разкрива хоризонта на Любовта и вие влизате в новия живот като граждани на Новото Царство – Царството на Любовта.“ (102)

„Христос казва: „Не мислете, че в многото си говорене ще бъдете послушани. Отец ваш знае от какво имате нужда.“ – Вашият баща на небето знае от какво имате нужда. Вярвайте в него и за това, от което имате нужда, Той ще ви помогне. И после казва: „Космите на главата ви са преброени. Знайте, че нито един косъм от главата ви няма да падне без Волята Божия.“

Следователно, ако един косъм от главата ви няма да падне без Волята Божия, какво има да се съмнявате? Щом се съмнявате, това показва, че друга е вашата воля.

С това не искам да ви упреквам, но казвам: Колко много сте се отдалечили от тази вътрешна връзка! Колко много се е увеличило у вас съмнението.

Казвате: „Господ с нас ли ще се занимава?“ – Това показва, че имате особено мнение.

„С тебе ли ще се занимава?“ – Щом ти си дошъл в една крайна нужда, в която никой не може да ти помогне, разбира се, че Бог е пръв, Който ще ти помогне. Ти се намиращ в едно голямо противоречие, от което никой не може да те извади, никой не може да ти помогне.

Бог казва: „Аз Съм пръв и последен!“ – Следователно, когато се раждаш, ти ще срещнеш Господа. Когато се раждаш, Бог е първият, Който ще те срещне, ще те даде на майка ти и ще каже: „Отгледай това дете и колкото ти струва, Аз ще платя за него.“ – Като умираш Господ казва: „Погребете го и каквото струва, Аз пак ще платя за него.“

Така че и при влизането в живота Бог те посреща, и при излизането от живота Той пак те посреща.“ (103)

„За да не се усилва омразата, не ѝ противодействайте... За да не давате сила на омразата да се проявява, трябва да мислите само за Любовта. Затова Христос казва: „Не противи се на злото.“ – Срещнеш ли човек, който те мрази, не му се противопоставяй. В противен случай той черпи сила от тебе... Като се противопоставяш на човека, който те мрази, ти сам му даваш сила да черпи от твоята енергия. Ти се изтощаваш, а той придобива сила.“ (66)

„Христос казва: „Ако ме обичате, ще опазите моите заповеди.“ – Съвременните вярващи трябва да знаят това. Всичко зависи от нашата вяра, от нашата Любов, от нашата мисъл. Ние сме в сила сами да изправим живота си. Няма трудност в света, която да не можем да изправим.

Ако времето отвън е студено, достатъчно е вярващите да се помолят, за да се стопли времето. Ако има буря и те се помолят – бурята ще престане; ако има сиромашия и се помолят – сиромашията ще замине. Ако има болести и се помолят – и те ще престанат; ако има земетресения – ще престанат; ако има облаци – ще се разпръснат.

В малък размер много християни са опитали това нещо, но те го намират за трудно, понеже трябва да се работи. Като дойде да се молят, хората мислят, че един човек може да направи всичко. Всеки може да направи нещата точно както трябва, ако работи съобразно с великия Божи закон. Ти направи доброто в света и всички онези души, които са почувствали твоето добро, един ден ще ти се отплатят – те ще ти бъдат близки. В това няма изключение. Каквото и добро да направите в света, това добро ще бъде едно благо за всички хора.

Тези хора, които са засегнати от твоето добро, един ден ще ти се отплатят. Не се обезсърчавайте, вярвайте във вашата вяра, желайте доброто на хората, безразлично дали ги познавате или не. Правете добро на хората чрез вашата вяра без да ги познавате. Като правите доброто, извикайте Любовта. Като действате така, благо то на хората ще дойде при вас. Или това благо ще мине чрез вас към другите хора и после пак ще се върне към вас.“ (104)

„Христос казва, че човек, който няма Добродетели, прилича на онзи, който съградил къщата си върху пясъчлива почва. А човек, който има Добродетели, прилича на онзи, който построил къщата си върху канара. Здравата почва е Мъдростта.

Ако не сте добродетелни, животът ви ще се събори, заедно със зданието, и ще ви затисне отдолу.“ (105)

„Христос казва: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е изпратил!“ – Следователно всеки човек трябва да осъзнае, че е дошъл на Земята да изпълни волята на Онзи, Който го е проводил. Когато се намерите в големи противоречия и не можете да разрешите някой въпрос, кажете: „Да бъде волята Божия!“ – Кажете ли така, няма да мине много време и въпросът ще се разреши. Но за това се иска пълно упование на Бога. Ако всички решите в себе си да вършите волята Божия, без никакво съмнение и колебание, работите ви ще се оправят естествено. Щом работите ви се объркат, ще знаете, че изпълнявате своята воля, а не Божията.

Ако доброволно не изпълните волята Божия, смъртта ще дойде, ще ви хване за врата и насила ще ви застави да се откажете от това, което днес не можете да пожертвате. Не е ли по-добре, преди да е дошла смъртта, да направите това, което Бог иска от вас? Под думата „смърт“ разбирам закон. За предпочитане е човек да извърши доброволно волята Божия, отколкото по закон.

„Какво ще стане тогава с нас?“ – Направете опит и ще видите. – „Ами ако страдаме?“ – Нима, ако не изпълните волята Божия, няма да страдате? Нима богатият не гладува? Въпреки богатството си, въпреки знанието си, въпреки силата си, човек пак страда. Цялото човечество ще мине през такива страдания, каквито не е мислило.

Като върши волята Божия, човек пак ще страда, но страданията му ще бъдат осмислени.“ (106)

„Христос казва, че на онези, които не приемат Словото Божие, наказанието ще бъде по-голямо от онова на Содом и Гомор. Може това да ви се вижда невероятно, но в природата има един закон, който е неотменим. Хората прекомерно много ядат и пият и затова идват страданията. По-малко ще бъде наказанието на тези, които не ядат месо.

Всичките нещастия се състоят в лакомията на човека – ще изяде една момичка от агънце, едно пиленце и т.н. Наказанията не са нищо друго, освен изплащане.“ (107)

„Казва Христос: „Както ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих.“ – Как ще обичате Господ сега? Как търсите Господ? И как ще Го намерите? Как ще обичате Бога? – Като обикнете вашите паднали братя! Това е сега! Да живеете всички по този закон! Да знаеш как да обичаш един паднал брат. Тази работа вие я знаете.

Онзи брат, който дойде от Швейцария, каза: „За пръв път аз почувствах една Любов, която не съм чувствал досега. Нещо съвсем друго! Това не прилича нито на любовта към една жена, нито на любовта към един мъж, нито към един приятел, но нещо особено, което разрешава въпросите. Готов е човек на всички жертви тогава! Сега познавам в какво седи Любовта! Досега съм говорил за Любовта, но сега почувствах, сега разбрах какво нещо е тази Любов, за която се говори.“

Любовта, която разрешава всички противоречия вътре в самия тебе – това е Божествената Любов. Няма похубаво нещо от това! Човек тогава е вече свободен! И само тогава можеш да почувстваш онази радост и нищо в света не е в състояние да ти даде такава радост, както тази Любов! Тя като дойде, ти не си вече сиромаш.

И когато тази Любов се яви в човека, хората са готови за тебе. Където и да отидеш, имаш отворени врати. Ако вие добиете тази Любов, въпросът е разрешен. Няма да има никакъв спор. Където и да отидеш, ти вече си един човек, който носи едно голямо благо, и всеки гледа да влезеш в къщата му, да те приеме!

Желая вие всички да бъдете носители на тази Любов! И някъде като ви попитат: „Какво е вашето Учение?“, вие ще им кажете: „Нашето Учение е Учение, което разрешава всички противоречия в света и кара хората да живеят братски, без закон.“ – Тогава онзи, който е опитал Божията Любов, няма да се спре на това...

Някой казва: „Аз вярвам в Бога.“ – Казвам му: „Че ако ти имаш тази вяра, за която аз ти говоря, ти няма да имаш тези противоречия, които имаш.“

Някоя казва: „Вяра имам, но мъж ми ме остави.“ – Тя казва „Имам Любов.“ – Че ако ти имаше Любов, той не би бягал от тебе. Станете проводници! Трябва да имате едно състояние, в което Господ трябва да дойде да живее! Трябва да живее Господ във вас! Като дойде Господ да живее, вече е друго...

Онзи, в когото Бог е жив, той е запалена свещ – той нищо не говори, но запалената свещ говори. Онзи, в когото Бог не живее, и той е свещ, само че свещта не е запалена. И той кряска само: „Не пипайте свещта ми!“ – А пък онзи със запалената свещ казва: „Вземете свещта ми! Вземи я братко и я носи където искаш. Вземи я, помогни си!“ – А пък другият казва: „Не пипайте свещта ми!“ – Та запалената свещ никога не се опетнява, а пък незапалената можеш да я повредиш... Божествената свещ е без пук и като гори, тя гори без да изгаря.

Казвам: Стремете се! Господ много пъти идва, но като дойде във вас, ако не сте готови, вие започвате да се топите, да плачете – и Той се оттегля. Трябва съзнанието ви да бъде будно, че като дойде да се прояви Неговата Любов, да тръгнете с Него заедно да работите.“ (108)

„Христос казва: „Син Човешки ще дойде на Земята.“

Когато дойде Син Човешки, Той ще бъде справедлив. Неговото идване няма да бъде физическо, но ще бъде каквото е идването на светлината, която прониква отвътре.

То ще бъде идването на топлината, чиято магнетична сила прониква отвътре. Аз съм ви казал, че един от признаците, по които ще се познае, че тази вълна идва, е увеличението на страданията.

По това именно ще се познае, че новият живот иде. Това, което наричате днес живот, още не е живот.

Когато аз ви говоря да имате търпение да чакате, подразбирам да чакате този живия Христос, Който иде да ви освободи. Всички връзки, които държат днес вързани вашите сърца и умове, ще изгорят, ще се развържат и вие ще се освободите.“ (109)

„Христос казва да обичаш ближния като себе си. Аз казвам така на себе си: „Ще обичаш другите хора така, както Бог ги обича. Както Бог ги държи в ума Си, в Своето сърце, и ти ще бъдеш така внимателен, защото това е закон.“ – И в бъдеще, ако така не се внесе законът, няма да може да се разбирате.

Христос казва така този закон: „Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз“ – значи по същия начин. Не казва: „Като Себе Си ви обичам.“ Същия закон прилага. Казва: „Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих.“

Следователно, ако ние не можем да обичаме другите хора, нашите ближни, на които съзнанието е пробудено, онези хора, които очакват нашата помощ – лошо за нас.

В света има хора страдащи, които очакват да им се окаже помощ. Тази помощ няма да бъде толкова материална, колкото духовна, защото материалните блага са резултати на един духовен живот. Духовното в света е, което урежда нещата...

Христос казва: „Не ви наричам слуги, наричам ви приятели, понеже каквото чух, изявих ви го.“ – Какво направя Христос? Той оправя много работи. Той казва на учениците: „В дома на Моя Бог има много жилища.“

Цялата Слънчева система, всичките системи – това са условия за всички, които обичат Бога. Казва: „Всичките земни страдания са нищо. За вас този великият свят е създаден.“ – А ние се самозаблуждаваме, заблуждават ни с временните неприятности, които имаме на Земята.“ (110)

„Когато Христос казва: „По плодовете им ще ги познаете“, някои мислят, че по сегашните плодове. Не, а от завършването на една епоха – това е последният плод.

Аз направя едно добро дело и казват: „Той е отличен човек, добър.“ – Или ако направя едно лошо дело, ще кажат: „Той е лош човек.“ – Не, от сегашните ми дела вие не може да ме съдите, аз може да бъда съден само от целия ми живот, където всичките ми дела ще бъдат като един плод.“ (111)

„Христос казва на Петър: „Скрий ножа в ножницата си!“ – И на вас казвам: „Приберете ножа в ножницата си.“ – Не мислете, че може да избегнете чашата, която Бог ви дава. Ще изпиете тази чаша.

Ножът не разрешава въпросите. Петър отрязва ухото на слугата, а Христос го постави на мястото му и го залепи. Той казва: „Ако вадите ножове, и срещу вас ще вадят; ако режете уши, и вашите ще режат.“

Една обидна дума предизвиква друга обидна дума; една лоша мисъл предизвиква друга лоша мисъл; едно лошо чувство предизвиква друго лошо чувство.

Ако Петър вътре в тебе отреже ухото на слугата, Бог ще ти каже: „Скрий ножа в ножницата си!“ – Как трябва да воюваш: С нож или с любов? – Няма по-силно оръжие от Любовта. Бог, Който е всемоушен, също воюва с Любовта. С един замах Той може да унищожи хората за престъпленията им. Но Бог им казва: „Не правете престъпления! Ако не слушате, ще страдате.“ – Вие обещаваите, че няма да правите престъпления, но забравяте обещанието си.

Казвам: Живейте със съзнанието, че Бог присъства във вас. В това се крие силата на Новото учение. Като ви проповядвам Новото учение, искам да събудя у вас Божественото, да станете проводници на Божията Любов. Който е проводник, да помага на другите.

„Как се познава кой човек е проводник и кой не е?“ – По отношението му към хората...

Всеки е дошъл на Земята да изпълни Божията воля, а не своята. Христос казва: „Прославих Те, Господи. Прослави Ме и Ти за самия Себе Си.“ – Следователно, който иска да се повдигне и прослави, първо трябва да изпълни Божията воля. Бог знае какво да направи за него. Като прославяте Бога, и вие се повдигате.

Като човек, ти си длъжен да изпълниш Божията воля, а останалото е работа на Бога. Не мисли за себе си. Друг ще мисли за тебе. Речеш ли сам да се повдигаш, нищо няма да излезе. То е все едно да градиш нещо в ледовете

на Северния полюс. Щом се стопят ледовете, и съграденото ще отиде. Това, което човек съгражда, е преходно; това, което Бог съгражда, е вечно и неизменно.

Уповавайте на онова, което Бог е съградил и гради във вас. Вслушвайте се в любовта, която Бог е вложил във вас. Това е райт на Земята. В него се крие вашето бъдеще. Там са постиженията. И днес Бог ви пита: „Обичате ли ме? Готови ли сте да изпълните Божията воля?“ – Ще кажете, че още сега обещаваме да изпълним волята на Бога. Не е важно какво говорите; важно е какво вършите.“ (112)

„Христос отговори: „По-блажен е оня, който слуша Словото Божие и Го пази.“ – „Пази“ означава изпълнява. Силата на кой и да е композитор, артист, цигулар, художник, скулптор или какъв и да е друг се заключава не в заченатата идея в ума му, но в реализирането и изпълнението на тази идея...

„По-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и Го пази.“ – Словото включва всичко в себе си. То носи Любовта, която се проявява само в разумния живот, между разумни хора. В неразумния живот никаква Любов не съществува. – „Трябва да се обичаме!“ – Ако придобиете разумния живот, ще се обичате. Влезе ли между вас, с един замах само, Любовта изправя всички криви неща. Значи идването на Любовта се предшества от разумния живот.

Днес повечето хора се надлъгват. – Защо се надлъгват? – Защото не познават Истината и Любовта.“ (113)

„Христос казва: „Който се отрече от Мене пред хората, и аз ще се отрека от него пред ангелите.“ – Белите Братя са служители на Бога – те са ангелите... А вие трябва да казвате: „Ние се готвим за ученици, да влезем в това Всемирно Бяло Братство, на което Христос е глава, и в стремежа си няма да отстъпим нито една крачка, няма да се отречем от принципите Любов, Мъдрост и Истина. Само така ще станем Негови членове. Станем ли Негови членове, и ще започнем истинския живот.“ (114)

„Христос казва: „Аз ще дойда и ще го изцеля.“ – Днес е изпратена една делегация от земята с молба да дойде Христос на земята, да излекува човечеството.

Сега иде Христос! Приемете в умовете и сърцата си свещената мисъл, че Бог е Любов. Кажете си: „При всички условия на живота, аз съм готов да постъпвам с приятелите си и с всички близки по закона на Любовта.“ – Този е идеалът на човешката душа.

Това да стане по свобода, а не чрез заповеди. Само така душата ви ще се разшири и духът ще се възвиси. Щом придобиете Любовта, вие ще я приложите към болните и страдащите, към изоставените и падналите в света.

Страдащият и болният трябва да знаят, че има Един приятел в света, верен при всички условия на живота. Той винаги ни помага. Той ще хване болния за ръка, ще го потупа и ще каже: „Аз ще те изцеля.“

Значи има Един Човек в света, на когото всички можете да разчитате. Чрез Него Бог се проявява.“ (115)

„Казва Христос: „Бог не е Бог на мъртвите, а Бог на живите.“ – Ако нашето сърце не може да се разчувства при страданията, които съвременното човечество има; ако нашата мисъл не може да се натъжи от мислите, които съсипват цялото човечество, тогава питам: Не сме ли ние онези мъртъвци, онези глави, на които мозъците са изчезнали, а са останали само мъртви кости?“ (116)

„Христос казва, че по-леко ще бъде наказанието на Содом и Гомор, отколкото на онзи град. – На кой град? – Който не е разбрал и не е приложил Христовото учение.

Какво ще бъде наказанието му? – Мъчения и страдания. Жителите на този град ще говорят, ще мислят, но нищо няма да постигнат. Ще критикуват този-онзи, ще говорят по адрес на това и на онова общество, докато най-после кажат: „Говорихме, критикувахме, мислихме, работихме, но нищо не постигнахме. Навсякъде само терзания и мъчения.“ – Питам: Какво делат хората?“ (117)

„Вие сами поставяте препятствия на Любовта в живота си. Аз говоря на онези от вас, у които съзнанието е пробудено. Всички, които искат да бъдат ученици, ще се заемат да оправят живота си пред Бога. Той вижда всичко...

Христос казва: „Ще ви кажа от кого да се боите.“ – Съвременните хора се боят едни от други, но не и от Бога. Казвам на всички ви: Имайте свещен страх от Бога!

И така, аз ви препоръчвам чист живот, затова дайте място на всяко благородно чувство, от какъвто характер и да е, което служи за повдигане на ума ви, за облагородяване на сърцето ви и за усилване на волята ви. Ето защо яжте, без да преяждате! Обичайте, без да се пресилвате. Обичайте както Бог иска!

Сега всички хора – и млади, и стари – имат изопачени разбиращения за живота. Всички ще дойдат до една задънена улица, но трябва да направят последно усилие да излязат от тази задънена улица.“ (118)

„Христос казва, че който не се отрече от себе си, т.е. от своя живот, той не може да бъде Негов ученик. С други думи казано: Който не се отрече от стария си живот, т.е. от всичко старо, хилаво, което носи греха в себе си, той не може да бъде Христов ученик...

Дали някой е светия или обикновен човек, той трябва да знае, че природата е възискателна и го държи отговорен за делата му. Колкото по-издигнат е човек, толкова повече се изисква от него. Давид, който беше помазан от Бога, извърши едно престъпление, което и до днес се споменава. Авраам, който беше свят и благочестив човек, си позволи да скрие истината, за което и до днес се споменава. Той каза на жена си да не се представя като негова жена, но като сестра. Той скри истината от страх, но ето хиляди години вече как грехът му още се споменава.

Когато дойде второто пришествие, всички стари грехове и престъпления на хората ще се заличат. Всичко старо ще мине през огън и ще изгори. Тогава ще дойде новият Адам – родоначалник на новото човечество.“ (119)

„Слуга да станеш – това е разрешението на задачата на Любовта. Вие тепърва ще започнете да разрешавате този въпрос...

Христос казва, че човек трябва да се отрече от себе си. Отрече ли се от себе си, според онова дълбоко разбиране на смисъла на тези думи, той е завършил целия си живот. Разреша ли въпроса в тази форма, той ще добие пълно разрешение да помага и на другите. Само така ще се образува между вас тази мека атмосфера – без подозрения, без съмнения и без страх.

Аз трябва да имам в съзнанието си само един идеал: да зная, че в душата ми царува безкористна Любов и да кажа: „Аз съм готов да жертвам живота си за доброто на всяка душа!“ – Всяка сестра и всеки брат трябва да са готови да жертват всичко за онзи, когото обичат.

Ако ние сме готови така да се жертваме един за друг, ние ще се жертваме и за Бога... Ще дойдат изпитанията и ще ви заставят да проявите Любовта.“ (120)

„Христос казва на учениците си: „Сега имате скърби, светът ще се възрадва, а вие ще плачете, но после Аз ще ви видя и вие ще се възрадвате, и радостта ви никой не може да отнеме.“ – По този начин вие ще работите практически... Подложени сте на изпит и никой не може да ви помогне. Даже и ангелите не могат да ви помогнат.

И да искаш, не може, защото всяко нещо става по закона на абсолютната свобода. Че как ще помогнеш на онзи мързелив ученик, който не иска да учи?

Учителят може да го прекара от един клас в друг, но знания трябва да се придобият, добродетели трябва да се придобият на човека.“ (121)

„Христос казва: „Няма никой от вас, който да е оставил баща и майка и да не приеме в този живот стократно и в бъдеще живот вечен.“ – Но тази теория не е приета.

Казвате: „Как ще приеме стократно?“ – Ако вие обичате хората както Христос обича и както Бог обича, нито един от вас няма да бъде беден.“ (122)

„Христос казва: „Даде ми се всяка власт на Небето и на Земята.“ – От 2000 години насам Христос царува и на Небето, и на Земята. Това, че много народи очакват Христа втори път да дойде на Земята, показва, че старият ред и порядък в света ще се замести с нов.

Светът ще се преустрои по разумен начин. Всички напреднали хора от бялата раса ще станат носители на Новата култура, ще вземат участие в създаването ѝ. Пръв Христос ще вземе участие във въвеждане на нов ред и порядък в света. Тези, които работят за идване на Новата култура, ще имат големи постижения. Те ще посещават различните планети, както богатите хора на Земята имат възможност да пътуват от една държава в друга.“ (123)

„Светът се намира пред голяма катастрофа и който има капитал, ще го загуби. Всички човешки банки ще фалират и животът на хората ще се обезсмисли. Затова Христос казва: „Събирайте съкровищата си на Небето, където крадец не влиза, нито молец и ръжда ги изядат.“

Някои хора и досега още разчитат на своя капитал, вложен в банките. Те не знаят, че ще дойде ден, когато парата ще се обезцени толкова много, че с милиони не ще могат да си приготвят един обяд.“ (124)

„„Призовете ги на сватба!“ – Съвременните хора, добри и лоши, са повикани вече на сватба, за да участват със своите нови, сватбарски дрехи. Сватбарските дрехи символизират знанието, което днес се придобива.

Новото знание ще дойде за онези, които обичат Господа. Това знание ще освободи човечеството от ограниченията, в които се намира.“ (124)

„Христос казва: „Каквото поискате в Мое Име, ще ви се даде.“ – Който не разбира вътрешния смисъл на този стих, мисли, че щом пожелае нещо в Името на Христа, трябва да го получи. Христос помага за реализирането на разумните желания, а не на глупавите.“ (125)

„Силата и властта не са в ръцете на лошите хора. Христос казва: „Даде ми се всяка власт на Небето и на Земята.“ – Щом властта и силата са в ръцете на Христа, следвайте Неговия път. Христос казва на учениците си: „Идете и проповядвайте в света и Аз ще бъда с вас до края на века.“

Каква по-голяма сигурност от тази може да очаква човек? Достатъчно е да проповядва Словото Божие с Любов, за да бъде с Христа до края на века. Затова не се страхувайте от лошите хора. Срещнете ли някой човек, вие трябва да знаете добър ли е или лош.“ (126)

„Като ученици на Велика Школа, вие трябва да притежавате две ценни качества: работоспособност и точност. Работоспособността на човека има отношение към неговия морал. Колкото по-работлив е той, толкова е по-морален. Точността пък има отношение към задълженията на човека. Христос казва: „Отец Ми работи и Аз работя.“ Ако Бог работи, какво остава за човека? Всички живи същества трябва да работят. Който не работи, не е жив. Той не може да се ползва от благата на живите хора. Човек още не е работил както трябва. Дръжте в ума си мисълта, която Христос е изнесъл: „Отец Ми работи и Аз работя.“ Казвайте и вие: „Щом Бог работи, и аз ще работя.“ (127)

„Христос казва: „Вярвайте в Бога, и в Мене вярвайте!“

Значи, вярвате ли в Бога или в Христа – това е достатъчно. Вярвате ли в Иван, в Драган, в светиите, в добрите хора – вярата ви е ограничена.

Вярвайте в Единия, за да Го виждате във всички. Този Единият, в Когото трябва да вярвате, е Бог.

Щом вярвате в Бога, вие ще вярвате във всички хора и то дотолкова, доколкото Той се е проявил в тях.“ (128)

„Христос казва на едно място: „Не се противи на злото!“ – Какво значи това? – Не считай, че злото е зло; не му се противи, но го остави, нека си върши то своята работа. И то, като човека, си върши своята работа.“ (129)

„Ще кажете, че искате да живеете. Ще живеете, но разумно; ще понасяте с любов всичко, което се изпречи на пътя ви. И животните даже страдат и се мъчат.

А колко по-високо стои човек от животното! Следователно дойдат ли страдания в живота ви, използвайте ги разумно, защото в тях се крият скъпоценни камъни.

Христос казва: „Блажени нажалените и наскърбените.“ – Той разбира смисъла на страданията и не казва, че са блажени щастливите, но нажалените. Без страдания няма развитие, няма и радости.“ (130)

„Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ – Живото Божие Слово е храната, която поддържа организма и пречиства кръвта му. Тяло, в което тече Христовата кръв, е здраво, силно, свободно от външни влияния и нечистотии.

Това тяло е неуязвимо и за злото, и за смъртта. Злото пада на колене пред краката на Христос, на обичайния човек – ближе ги и става негов слуга. Съвременните хора нямат ясна представа за любовта и казват, че тя заробва хората. Това е криво разбиране. Безлюбието заробва, любовта освобождава. Злото заробва, доброто освобождава. Злото обира, доброто придава. Когато дойде любовта, злото и доброто се примиряват и човек става господар на положението. Никаква сила в света не може да го изкара от равновесието му. Никакво изкушение не може да го отклони от пътя му. Като знаете това, приложете любовта в живота си, за да бъдете господари на себе си.“ (131)

„Христос казва: „За кого Ме мислите, че Съм?“ – Той е Онзи, Царският Син, Когото вие трябва да следвате.

Ако Го погледнете както трябва, вашето положение, каквото и да е, ще се измени. Ако сте писател и не знаете как да пишете, оттам насетне ще върви перото; ако сте търговец, оттам насетне ще върви търговията.

Каквато и спънка да имате, щом срещнете Царския Син, всичко ще се оправи, всички блага ще дойдат.“ (132)

„Хората трябва да знаят, че те не са единствените фактори в света. Учените хора са се домогнали до един вид лъчи, които проникват в науката, в изкуствата, в живота и оказват влияние върху тях. Откъде идват тези лъчи – и те не знаят. Какво име да им дадат – също така не знаят. Те забелязват, че в тези лъчи има известна разумност.

В това отношение и съвременните учени ще дойдат до индийската философия, според която се допуска съществуването на едно Разумно Слънце в космоса.

Следователно всички промени, които стават в нашата Слънчева система, се дължат на лъчите на това Разумно Слънце. Това се подразбира в стиха, който Христос някога е казал: „Събудете се вие, които спите! Събудете се вие, мъртвите!“ – Сътресенията в света се дължат именно на тези лъчи, които будят съзнанието на хората.

Христос казва: „В Последния ден ще ги събудя“.“ (133)

„Христос казва: „Браво, умно е постъпил този домоуправител, защото ако човек с чуждото не е щедър, и със своето ще бъде такъв.“ – Той иска да покаже, че човек има една идея в света. Човек трябва да покаже, че има един господар, че той служи на Бога, че Бог седи над всичко и над всеки господар. Ти си в държавата на Бога, която седи над всички други. Бог е над цялото човечество.

Ти трябва да бъдеш верен на народа си, доколкото народът е верен на Бога. Така трябва да бъдеш верен и на човечеството. Така трябва да разсъждавате. Ти трябва да обичаш това човечество, народа си и дома си дотолкова, доколкото те обичат Бога. Това е бъдещият морал.“ (134)

„Велико е доброто, което човек върши в себе си и което никой не вижда. Затова Христос казва: „Като се молиш, влез в скришната си стайчка и онзи, който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве.“ – Житното зърно се радва не когато е в хамбара, но когато е посято в земята.

Там то се облича в нова дрешка, израства и дава плод. То се радва, че може да помага на хората.“ (135)

„Христос казва: „Бъдете свършени, както е свършен Отец Ваш Небесен.“ – Може ли човек да бъде свършен като Бога? – Ако остане сам, на своите сили, човек никога не може да бъде свършен. Обаче с Бога заедно той може да стане свършен. Сегашният живот на хората не е дошъл до свършенството, но един ден, когато се свържат с Бога, ще станат свършени. Засега Бог само се проявява чрез човека, но още не живее в него.“ (136)

„Закон е: Докато се занимаваш с грешките на хората, ти винаги ще страдаш. Те са зараза, от която не можеш да се освободиш. Христос казва: „Не съдете, за да не бъдете съдени!“ – Това значи: „Не търсете грешките на хората, за да не се заразите от тях.“ – Несъзнателно човек възприема грешките на хората, защото те са скачени съдове. Спреш ли вниманието си върху грешката на своя ближен, тя непременно ще влезе в тебе.

В това отношение и влюбването е опасно нещо. Когато двама души се влюбят един в друг, те започват да си приличат – между тях става обмяна. Затова е казано в Писанието: „Лошите общества развалят добрите нрави.“ – Влезеш ли в едно общество, добро или лошо, ти ще възприемеш нещо от него и ще промениш характера си.

И така, не може да има любов между хората, ако умът им не поеме ръководството на всяка работа. Ако умът не поеме работите на любовта, човек ще се обърка и няма да може да прояви любовта си правилно.“ (137)

„Материалното богатство трябва да е свързано с духовното. Христос казва: „Не събирайте богатства на Земята, но събирайте съкровища, които никой не може да ви ги вземе.“

На Земята каквото имате, ще ви го вземат. Колко от вашето богатство можете да пренесете в другия свят?

Онези от вас, на които езерата са пълни, да потекат. Тогава бих желал всички да се познават. Виждам много хубави работи във вас, които не сте проявили.“ (138)

„Когато говорим за Христа, ние подразбираме, че сега живее. Тогава да познаваме Христа – какъвто е сега.

Казва Христос: „Ако думите ми пребъдат във вас и вие пребъдете в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище у вас.“ – Значи Христос, какъвто е сега, ще дойде. Не какъвто е бил преди 2000 години. Тогава е имал една задача, сега има съвсем друга задача.

Сега Христос може да помага. Тогава не е могъл да помага на всички, защото е бил обременен с други задачи. Сега Христос може да помага.“ (93)

„Благодарение на Христа ние живеем в света. Благодарение на това, че Христос живее, и вие живеете. Ако Христос не беше умрял, досега и вие нямаше да съществувате. Животът, който имате, вашата мисъл, вашите чувства – всичко се дължи на Христа, Който е дал всичко от себе си. Какво казва Христос днес за вас? Христос казва: „Братя, използвайте онези блага, които Моят Отец ви е дал. Вървете по Моя път, както Аз ходих. Бъдете смели и решителни, понасяйте всичко с любов, с истина, със светлина, за да победите.“

Този е истинският път. Всички хора, бедни и богати, трябва да си подадат ръка. Това е сегашното разбиране на социалния въпрос. Богатите трябва да излязат от къщите, сиромасите също, да си подадат ръка и да кажат: „Съществува в света братство!“ – Щом съществува братство, тогава ще дойде равенство и при това положение въпросите много лесно се разрешават.“ (139)

„Трябва да знаете, че думите са динамична сила в света. Не си играйте с думите. Голяма сила има в тях. И Христос казва така: „За всяка празна дума, която казвате, ще отговаряте.“ – Всяка една казана дума или мисъл, идея – като сила тя упражнява своето влияние в света.

Бъдете внимателни с вашите мисли и чувства – те са динамични сили, които могат да работят или за вашето добро, или за вашето страдание.“ (140)

„Христос казва: „Търсете слава не от хората, но от Бога.“ – Грешката на тщеславния е в това, че той търси славата там, където не трябва. Следователно, ако искате да бъдете благоугодни, бъдете такива на добрите, на разумните хора.

Ако имате доброто мнение на хората, като направите една малка грешка, те веднага си изменят отношението към вас. Това е неразбиране на живота. Ето защо, като страдат, те се молят на Бога и Го запитват: „Господи, не знаеш ли, че страдаме?“ – Питам: Ако вие бяхте на мястото на Бога, щяхте ли безразборно да помагате?

Една сестра ми разправяше една своя опитност. Молих се на Господа няколко пъти наред. Той не обърна внимание на молитвата ми, нищо не ми отговори.

Започнах да се колебая и си казах: „Щом е така, безполезно е да се моли човек на Бога.“ – Казвам: Тази сестра забравя, че близо до нея живее една бедна сестра, която три пъти хлопала на вратата ѝ – да ѝ помогне нещо –, но тя не се отзовала на молбата ѝ. Ето защо и Бог сега не отговаря на нейната молитва. Богатата сестра отлагала да помогне на бедната, а днес се чуди защо Бог не отговаря на молитвата ѝ. Невъзможно е да се молиш на Бога искрено и Той да не ти отговори. Отидох да попитам Господа защо не е отговорил на молитвата на сестрата. – „Понеже тя три пъти не е отговорила на своята бедна сестра, затова и аз не отговарям на нейната молитва.“

Наистина, молиш се един път, Господ отлага, молиш се втори път, Господ отлага, молиш се трети път, Той пак отлага. Щом ти отлагаш, и Бог отлага; щом престанеш да отлагаш, и Бог няма да отлага. Следователно, когато Бог не отговаря на молитвата ви, знайте, че и вие не сте изпълнили Неговата воля. Щом изпълните това, което сте отложили, и вашата работа ще се нареди.“ (141)

„Преди няколко дни дойде при мене една млада сестра... Казва: „Аз не искам да зная за мненията на другите.

Аз искам да служа на Бога.“

Казах ѝ: „Радвам се, че срещнах поне един човек, който иска да ходи в пътя на Христа, в пътя на Истината. Знаеш ли какво казва Христос? Той казва: „Даже и да изпълниш всички закони, ако не се откажеш от майка си и баща си, ти не можеш да влезеш в Царството Божие“.“

Тя каза: „Едно нещо не мога да направя – от майка си не мога да се откажа. Ако тя умре, и аз ще умра.“ – „Ето, ти пак показваш, че си много глупава. Глупава си затова, че след като вярваш в Христа, мислиш, че майка ти ще умре и ти не можеш да живееш без нея. Коя е майка ти?“

Мислиш ли, че тази, която е на Земята, е твоята истинска майка? Ако мислиш така, наистина си глупава. Аз се чудя как вървиш по стъпките на Христа! Христос каза на майка си: „Аз трябва да върша волята на Отца Си“.“ (142)

„Христос се спря върху два факта като причина за греха. Той казва: „Първата причина е, че човек обича повече себе си от Бога. Втората причина е: Човек обича света повече от себе си.“

И тогава Христос казва: „Никой не може да влезе в Царството Божие, докато не се отрече от себе си.“

Това значи: Никой не може да влезе в Царството Божие, ако не се отрече от любовта към себе си. Ако Този, Който те е създал, не седи по-горе в твоя ум, от любовта ти към себе си, ти нямаш нормални отношения.“ (143)

„Христос казва: „Иде час, когато истинските поклонници ще се поклонят на Бога в дух и истина.“

Това поклонение е свързано с великото разбиране на Живота, с великото разбиране на Любовта. Щом разбере Любовта, човек ще разбере и страданията.

Иначе при всяко страдание той ще се обезсърчава и ще казва: „Няма спасение за мене!“ – Докато мисли така, човекът няма да намери в себе си възможностите за своето спасение. Който мисли, че е спасен, и се уповава на външния живот, той винаги може да бъде изненадан.“ (144)

„Христос казва: „Молете се на Господаря на жетвата да изпрати повече работници.“ – Ще дойдат работници от невидимия свят и като намерят готови души за работа, те ще се вселят в тях и чрез тях ще работят.

Идат новите идеи в света! Те влизат в стълкновение със старите. – Защо? – Защото старото не иска да си даде своето царство. Обаче новите идеи идат с пълна сила и се налагат. Те коренно ще преобразят живота.

Старите системи ще се заместят с нови. Който приеме новите идеи, и той ще се измени. Лицето му ще светне, ще придобие нов облик. Ние сме в преходната епоха. Всички ще минем в новата епоха, ще заживеем по нов начин. Старите форми изживяха вече времето си. Старият живот няма материал за работа. Време е всички хора да повдигнат съзнанието си стъпка нагоре, за да дадат ход на Божествените енергии.

Бъдещето носи добри условия. Всеки момент се отива от добро към по-добро. Всичко старо, всичко отрицателно – кражба, лъжа – ще изчезнат. Шестата раса носи положителното в света.

Казано е: „Онези, които чакат Господа, ще се обновят.“ – Това, което става с въглена, за да се превърне в диамант, ще стане и с хората. Новият човек ще бъде като диаманта – ще свети и ще устоява на всичко.

„Блажени кротките, защото те ще наследят Земята.“ Кроткият се отличава с вътрешна мекота. Ако търсите Божественото, ще го намерите в мекия елемент. Той иде в света. Мекият елемент работи вече между славяните. С други думи казано: Любовта работи между славяните.

Божественият Дух слиза на Земята главно между славянството и носи новото за всички хора на Земята. Той ще се изяви чрез славяните. Какво означава думата „славянин“? – Човек, който слави Бога.“ (145)

„Христос казва: „Обичайте враговете си.“ – Как можем да обичаме враговете си? ... Ти мразиш някого, но Бог го обича. Щом го обича Бог, и ти трябва да го обичаш.“ (146)

„Христос казва: „Моят мир ви оставям.“ – Значи и Христос е за мира. Той е за онзи мир, който е основан на любовта, на братство между всички народи, общества и хора по лицето на Земята. Братската и сестринска любов не са нищо друго, освен клоните на бъдещата култура. Тази любов стои по-високо от майчината.

Колкото и да е велика майчината любов, в нея все още има малко егоизъм. Например вземете любовта на тигрицата към нейните малки. За любовта си към тях тя всеки момент е готова да отнеме живота на всяко живо същество, което се изпречи на пътя ѝ. В този смисъл майчината любов представлява корените на живота, а братската и сестринската – клоните.

Божествената любов представлява плодове на дървото на живота. От корените на майчината любов, от клоните на братската и на сестринската любов произлизат плодовете на Божествената любов. От тези плодове именно бъдещите хора ще се хранят и ще придобият безсмъртие. Тези плодове ще бъдат носители на новия живот.

Където и да отидете по света, навсякъде ще срещнете хора на новия живот. Тези хора се отличават по меката и приятна светлина, която излиза от очите им.

Ние наричаме новите хора „братя и сестри на човечеството“, носители на Божественото начало в себе си. Христос е от новите хора. Той казва: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е изпратил. Аз дойдох да донеса мир на света.“

До идването на Христа еврейският народ се придържаше към буквата на Мойсеевия закон. До това време евреите колежа агнета, овце, волове и принасяха жертва на Бога. С идването на Христа обаче животът им коренно се измени. С един замах Христос унищожи стария живот.

Те дойдоха до съзнание, че истинската жертва се заключава в добри мисли, чувства и постъпки.“ (147)

„Христос казва: „Не съдете, за да не бъдете съдени.“
Каквото става във външния свят – не съдете.

От грешките на външния свят можете да се поучавате, но не и да съдите. Не съдете, нито хвалете. – „Нямам ли право да кажа мнението си?“ – Имаш право да кажеш мнението на Бога, но не и своето. Никой не се нуждае от мнението на човека. Светът се нуждае от авторитетното мнение на Бога, но не и от мнението на човека, който днес мисли по един начин, а на другия ден – по друг начин. Ценно е мнението на онзи, който е проводник на Бога.

Някои религиозни постоянно цитират думите на Христа – какво е казал Христос преди 2000 години. Добре е говорил Христос на времето си, но Той и до днес продължава да говори. Да се държи само на думите, които Христос е говорил в миналото, е все едно да се радвате на думите на петгодишното дете. Това дете е израсло вече, станало е 21 годишен момък. Слушайте какво днес ви говори. Христос говореше едно време на евреите и със слово, и с камшик – според тяхното тогавашно развитие. На съвременните хора Христос говори по друг начин, на друг език. Слушайте и това, което днес ви говори.

Искате ли днес Христос да говори с камшик или с друг някакъв закон? За предпочитане е днес Христос да говори на хората чрез закона на любовта, на мъдростта, на истината, отколкото чрез закона на камшика.

Приложете закона на любовта първо към себе си – да простите първо на себе си. Щом приложите любовта към себе си и простите на себе си, вие ще приложите същия закон и към ближните си. Бог е всепрощаващ.

Като направи някаква грешка, човек чува гласа на Бога в себе си, Който му казва: „Поправи грешката си и повече не греш. Не съди, за да не бъдеш съден. Съдиш ли другите, съдбата ти се връща към тебе.“ (148)

„Христос казва: Достатъчно е на деня неговото зло.“

Бог е оставил злото на деня като едно упражнение, което да позволи на доброто да изпъкне.

В този свят, в който вие живеете, без злото, доброто не може да се прояви.“ (149)

„Царството Божие не може да дойде при сегашните условия на живота... Ето, от 2000 години се проповядва Христовото учение, но не се е приложило. Христос казва: „Аз не Съм от този свят.“ – Хората се питат: „Как е възможно Христос да основе Своето Царство на Земята, щом не е от този свят?“ – Според мен сегашният свят трябва да си замине, за да дойде Царството Божие на Земята.“ (150)

„Христос казва на едно място: „Отец винаги Ме слуша. Не е било никога време, когато да Съм Го молил за нещо и Той да не Ме е послушал.“ – И Христос винаги поддържа единството – „Аз и Отец Ми едно Сме. Аз живея в Отца и Отец живее в Мен. Аз винаги върша онова, което е Нему угодно.“ – Там е тайната на живота! Винаги да вършиш Волята Божия така, както ти я разбираш дълбоко в себе си... Щом живееш заедно с Бога, и в гората няма да се луташ. Ти ще бъдеш свободен човек, окови няма да имаш, ще бъдеш готов да правиш услуги и да живееш не за себе си, но за доброто на другите хора и за Славата Божия. Невежа няма да бъдеш. Ти ще бъдеш и талантлив, и гениален, и светия. Всичко ще имаш в себе си.

В Любовта на Бога ти ще имаш всичко.

Сегашните християни вярват, че ако човек залюби Бога, ще стане невежа, няма да учи повече. Не, ти като залюбиш Бога, тогава именно ще почнеш да учиш, и това знание, което имаме сега, е детинска работа.“ (151)

„Време е вече всички хора да служат от Любов.

Христос казва за себе си: „Син Човешки не дойде да Му служат, но да служи.“ – Ако е въпрос за господаруване, Христос щеше да остане горе, да Му служат, но Той дойде на земята да приложи изкуството на служене. Да слугуваш – това е единственият път, по който можеш да проявиш своята Любов. Без служене Любовта е неразбрана. Всяка любов вън от служенето е любов на теория, външна любов – тя е краткотрайна. Вечната Любов се основава на служенето. Тази Любов наричаме Божествена.“ (152)

„Христос казва: „Отец Ми работи и Аз работя.“

А пък ние – учените хора – имаме идеята, че Бог е един неподвижен център. По-работливо същество от Бог няма. Бог е единственото същество, което винаги работи. А ти искаш да бъдеш господар, да седиш на едно място, не искаш да учиш. Ти искаш да бъдеш богат, господар. Искаш да бъдеш светия. За светията мислиш, че е един човек, който е завършил своята еволюция и е седнал, и само наблюдава наляво и надясно, светнал е навсякъде.

Оставете това понятие! Светията, като се е освободил от всички свои трудности, посещава всички страдащи и казва: „Едно време и аз бях като вас.“ – През деня ще разкаже на 200 души и ще им помогне, утре пак, на третия ден – пак. Ще го питат: „Вярно ли казваш?“ – Той ще каже: „Вярно. Колко е патила главата ми!“ – „Няма ли полесен път?“ – „Няма. И аз си блъсках главата на 100 врати, най-после намерих тази врата и тя ме спаси.“ (153)

„Христос казва, че човек трябва да бъде щедър, да дава. Ние, като даваме, това е процес на спасение. Като даваме, ние проявяваме любовта – това е процес на спасение. А като не даваме и не проявяваме любовта, това не е процес – това е гниене. Минаваш някъде и дадеш 10 стотинки, малко нещо. Никой не те вижда, но ти вървиш и се радваш. Бог ти казва: „Много добре постъпи! Никой не те видя, но Аз видях!“ – Или направиш една услуга и никой не те е видял, но може би с години ти помниш тази своя постъпка. И като си спомниш за нея, ти се радваш.

Това малкото, Божественото – това е Любовта...

Като ви говоря за Шестата раса, подразбирам Любовта, проявена по новия начин, за който сегашният свят има смъртно понятие. Хората ще се обичат тогава както трябва. Това е Шестата раса на братството. Всеки ще проявява Любовта. Всеки ще иска всички да бъдат свободни.

Когато някой задлъжнее, когато някой е болен, то всички ще насочат ума си да бъде здрав. И светът ще бъде уреден, понеже всички ще проявяват любовта.“ (154)

„Ние мислим сега: „Да е Христос в нашите времена!“ Хубаво, какво ще направите, ако Христос е сега тук? Ще Го посетите 4–5 пъти, ще Го слушате, ще кажете: „Много хубаво говори.“ – И ще въздъхнете. Христос изисква от тебе нещо, като Го срещнеш. Христос, като Го срещнеш ще ти каже: „Ще вдигнеш кръста си, ще се откажеш от баща си, от майка си, от децата си, от богатствата.“

Ти казваш: „Христос е Любовта, Божията Любов.“

Това, което имате сега, не е Любов. Ще се откажеш от една несправедна любов. Ще се откажеш от едно несправедно богатство. Ще се откажеш от всичко онова, което те спъва в живота. И ще се хванеш за онова, което повдига душата. Христос казва: „Който обича баща или майка повече от Мене, не може да бъде Мой ученик.“ – При друг случай Той казва: „Събирайте си богатства там, където крадец не ограбва, нито молци разяждат“. (155)

„Христос казва: „Гладен бях и не Ме нахранихте; жаден бях и не Ме напоихте; болен бях и не Ме посетихте; в тъмница бях и не Ме посетихте и затова не искам нищо да знам за вас.“ – Ще Го попитат: „Кога Те видяхме гладен и не Те нахранихме; жаден и не Те напоихме?“ – Той ще им каже: „Понеже не сте го направили за най-малкия от Моите братя, и за Мене не сте го направили.“

А на другите ще каже: „Елате при Мене, понеже гладен бях и Ме нахранихте, жаден бях и Ме напоихте“ – И ще Го попитат: „Кога Те видяхме гладен и Те нахранихме?“ – „Понеже сте го направили на най-малкия от Моите братя, на Мен сте го направили.“

Вие всички тук за какво сте дошли на земята? За три Божествени неща човек е дошъл на земята: да прослави Името Божие, да служи на Царството Божие и да върши Волята Божия. За онзи, който разбира, това е смисълът на живота. А онзи, който не разбира, вместо Славата Божия ще търси своята слава; вместо Царството Божие ще изпълнява своите желания и вместо да изпълни Волята Божия – ще изпълни своята воля.“ (156)

„На първо място в своята душа да поставите Бога, на второ място – своя ближен, на трето място – себе си, а на четвърто – света.

Христос казва: „Отец Ми е по-голям от Мене. Не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Онзи, Който Ме е изпратил.“ – Христос постави Бога на първо място в себе си, а ближния си на второ място.

Той казваше, че Син Човешки няма къде глава да подслони, но знаеше какво трябва да прави. Когато Петър Го предупреждаваше да бъде по-предпазлив, да не излага живота си, Христос му отговори: „Това е дяволска мисъл. Не дойдох да живея за себе си. Махни се отгук! Чашата, която ми даде Отец, трябва да изпия.“

Казвам: Не поставяй себе си на първо място в живота. Това е нещастие. Не поставяй и света на първо място. – Това е друго нещастие. Постави Бога на първо място в душата си! Постави ближния си на второ място!

Кой е твоят ближен? В притчата за Самарянина Христос показва кой е твоят ближен. Постави себе си на трето място, а света – на четвърто място. Постъпиш ли така, ти си в правия път, който води в Царството Божие.“ (43)

„Христос казва: „Ако не се отречете от себе си, не можете да бъдете Мои ученици.“ – Самоотричането подразбира връзка с Христос. Който се свърже с Христос, той може да понася скърбите и страданията с радост.

Той става носител на новите идеи. Той е готов вече за Царството Божие, което идва на Земята. Царството Божие е камъчето, което разрушава образа на света. То идва чрез любовта и истината, чрез живота, знанието и свободата.

„Който не се отрече от себе си, не може да Ме последва.“ – Да се самоотрече човек – това значи да даде ход на Божественото в себе си, да го постави над човешкото. Може ли да направи това, човек понася вече страданията с радост и гледа на тях като на неразбрани радости.

Сега и на вас казвам: Радвайте се, когато страдате, за да станете граждани на Царството Божие.“ (157)

„Важното не е нашето лично нещастие в света – то е втoростепенен въпрос. Христос казва: „Търсете първо Царството Божие и Неговата правда, търсете интересите на Царството Божие, а пък другите неща за личния живот после ще дойдат.“

Значи Христос казва: „Ако търсите вашата воля, вашето благо – нищо няма да получите.“

Вие имате една слабост, от която трябва да се пазите. Вие искате да имате плодородие, без да сте сяли. Ти искаш да забогатееш. Ти никога не можеш да забогатееш, ако не даваш. Ти никога не можеш да получиш от другите, ако не им правиш услуги. Ако на 10-20 души направиш услуги, и те ще ти услужат.

Ти искаш да бъдеш богат. Като изпълняваш волята Божия, като се молиш на Бога, Бог ще те послуша.

Ти не си изпълнил волята Божия и като дойдеш после в трудно положение, ще се молиш, но Бог не те слуша. Как ще те слуша Бог? Бог слуша тези, които Го слушат. Бог не слуша тези, които не Го слушат.“ (158)

„Христос казва: „Ако имате любов.“ ...

Това значи: „Ако вие не сте готови да жертвате в дадения случай нещо от себе си, ако във вас няма послушание, ако не се подчинявате на Божите закони, на законите на саможертвата, вие нямате любов.“

Това е встъплението към любовта. Без послушание и жертва, ти никога не може да разбереш любовта.“ (159)

„Христос казва: „Който не влиза през вратата на любовта е крадец и разбойник.“ – Който е дошъл на Земята и не служи на Бога, той е крадец и разбойник. Който служи на Бога, той е добър човек.

Желая ви да бъдете служители на любовта. Прилагайте любовта в най-малките работи.

Ако имате своя земя, садете в нея различни плодни дървета. Ако нямате своя земя, садете в чужди ниви и градини. Важно е да се занимавате с плодните дървета.“ (160)

„Христос казва: „Не противи се на злото.“ – Но злото си има своя слаба страна. Коя е слабата страна? Злото има само една слаба страна – че не може да издържи топлината на Любовта. Единствената слаба страна е тази. Щом му припари топлината на Любовта, не може да издържи. Там е. Нищо друго. Единственото нещо, което може да ви пази от злото, е топлината на Любовта. Единственият шлем, щит, който може да си сложите. Друго нищо.

Ама добре да живееш, добре да се отнасяш, това-онова – всичко друго може да употребите, но единственото нещо, на което може да разчитате, е да имате най-малката топлина на Любовта, която да опари злото. То се пази от тази топлина като от чума. Като усети тази топлина, то се пази от нея. Злото усеща, че в света има само един неприятел. Топлината на Любовта за злото е най-големият неприятел. Пари, гори, топи всичко.“ (161)

„Христос казва: „Аз Съм лозата, а Отец Ми е земеделецът.“ ... Като дойде земеделецът, обрязва я и тя започва да плаче. Питате: „Защо трябва да се обрязва лозата?“ – За да даде повече плод. – „Защо страдат хората?“ – За да дадат повече плод. – „Не може ли без страдания?“ – Може, но и радости няма да имате.

Ако не искате да страдате, трябва да се откажете от радостите. Щом искате радости, страданията непременно ще дойдат. Представи си, че ти дават да свалиш от планината един чувал със злато, тежък сто килограма.

Златото е твое, радваш му се, но как ще го свалиш от височината? Гърбът ти ще усети тежестта на златото. Ще пъшкаш, ще страдаш, но ще го свалиш – злато е. Значи човек страда, за да придобие нещо ценно.“ (162)

„Христос казва: „Работете, докато е ден. Иде нощ, когато никой не може да работи.“ – Щом дойде нощта значи липсват Божествените условия. Не мисли, че Господ винаги може да ви дава условия. Сега трябва да посветите живота си да служите на Господа.“ (163)

„Христос казва: „Събирайте си съкровища за Небето.“ – Защо? – Защото, в която и банка да вложите съкровищата си, в края на краищата ще ви ги вземат. Където и да оставите парите си на земята, ще ги изгубите. Обаче богатство, внесено в Божествената банка, остава за вечни времена. Христос дава начин как може да се пренесе богатството от земята на Небето.

Тези дни дойде при мене един млад човек да иска някакъв съвет. Аз му казах: „Не се опитвай да палиш сурови дървета. Сухото дърво можеш да запалиш с една клечка, но за суровото се иска силен огън, жарава.“

Хората грешат именно в това, че искат да запалят сурови дървета на слаб огън. И вие грешите, като очаквате Царството Божие да дойде първо въвн, в света, а после във вас. Законът е точно обратен. Царството Божие трябва да дойде първо в отделния човек и после в света.“ (164)

„Христос казва на сегашния свят: „Втори път като дойда, няма да нося страданията ви.“ – Христос няма да страда. Първият път иде милостта, прошката, а сега иде огънят. Сега, като дойде Христос, ще те опърли, ще те постави на клада, на огън ще те постави, нищо повече. И ако има нещо в тебе здраво, ще остане; ако не, всичко това ще се махне. Ако си злато, ще се пречистиш, ако не си злато, ще изгориш и въглен ще остане от тебе.“ (165)

„Казва Христос: „Дето са двама или трима, събрани на едно място, там Съм и Аз.“ – Следователно, ако вие, двама или трима, сте събрани в името на Бога, в името на любовта, Бог ще направи за вас всичко, каквото желаете.

Даже нещо повече Бог е в сила да направи за вас. Казано е в Писанието: „Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил за онези, които го обичат.“ – Казвам: Същественото, което ви трябва, е любов към Бога... Щом Божествената любов дойде във вас, болестите ще изчезнат, сиромашията, грехът, безсилието, всички противоречия ще изчезнат и ще дойде истинският живот.“ (166)

„Христос казва: „Аз съм вратата на овците.“ – Всички хора са минали вече през тази врата. Когато Христос дойде на земята, ще гледа какви са оценките на хората по различните предмети. Не е въпрос колко е страдал човек, но важно е какви са разбиранията и постъпките му.

Човек трябва да бъде благороден във всяко отношение: в проявите на ума, на сърцето, на душата и на духа си. Дойде ли до сърцето си, там човек трябва да намери Бога, Който го избавя от страданията. Псалмопевецът казва: „Добре ми стана, че се наскърбих.“ – С други думи казано: Добре ми стана, че минах през тъмнината, за да позная Божите пътища. Всичко, което се случва в живота ви, представлява ръката на вашия велик Баща, Който ви дава възможност да Го намерите и познаете.“ (167)

„Христос казва: „Който изпълнява Волята на Отца Ми, на нашия небесен Баща, той ми е брат, сестра и майка.“

Та като изпълнявате Волята на Отца, на вашия небесен Баща, вие сте онези добри братя, сестри и майки. Всеки един да положи това като основа в живота си – да работи в това направление, да бъде благоприятен на Господа, да има Неговото одобрение в себе си. Не одобрение отвън.

Щом има одобрението на Господа, ще дойде и другото одобрение. Но в този живот да има одобрението на Господа, та Господ да каже, както в притчата каза на слугата: „Верни рабе, много си добре работил, в малкото си бил верен, аз ще поставя да управляваш целия ми имот.“ (168)

„Христос казва: „Не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Онзи, Който ме е изпратил.“ ... Понеже не знае как да обича Бога, човек е съгрешил, защото обича себе си повече, отколкото Бога и ближните.

Човек не е знаел как да обича Бога и ближните и е възлюбил себе си повече, отколкото трябва. Всичките нещастия сега стават от голямата любов, която имаме към себе си, и от безлюбието, което имаме към ближните.“ (169)

„Христос казва: „Да се не смуцава сърцето ви, вярвайте в Бога и в Мене вярвайте. Вярвайте, че онова, което Бог е създал, то е за ваше добро. Вярвайте в Мене, че Аз съм дошъл да ви покажа истинския път, по който може да намерите живота. Вярвайте, че всичко, което Бог е създал, е за ваше добро, и вярвайте, че Аз съм дошъл да ви покажа пътя, по който може да намерите истинския живот.“

Казвам: Тази вяра, която издържа при най-големите трудности, тя е истинска вяра. Една вяра, която не издържа при трудностите, е слаба. Онзи конец е силен, здрав, който при най-големите тежести не се къса.

При това трябва да дадем един пример на себе си, на всички онези същества, души, които живеят в нас.“ (170)

„Попейте 1-2 минути на неразположения и неразположението ще изчезне. Нека всеки се спре на една от своите дарби и да работи върху нея. Сега не очаквайте от Бога да ви благослови. Бог е благословил всички хора, само че те трябва да признаят благословието. Човек носи в себе си ред дарби, а в бъдеще ще му дадат и други дарби. Христос казва, че онзи, който е имал един талант и не го обработвал, му го отнели. Онзи, който имал два таланта, дали му още два, а този, който имал пет таланта, дали му още пет. Опасно е когато човек не развива талантите си: той стои, не работи и казва, че е неспособен.“ (171)

„Ако човек мисли само за себе си, той забравя, че трябва да служи на другите. Ако Бог служи на всички същества, и човек трябва да следва Неговия пример. Христос казва: „Отец ми работи, и аз ще работя.“

Хората искат да станат господари без да са служили на другите. Това е невъзможно. Господар може да бъде само онзи, който се е научил да служи. Днес хората се учат да служат. Ако най-големият Господар, Който е създал света, служи, какво остава за онзи, който нищо не е създал?

Затова всеки човек вътрешно трябва да пожелае да стане слуга, да служи на Любовта.“ (172)

„Христос казва: „Аз имам ястие да ям, което вие не знаете.“ – Какво е това ястие? Христос отговаря: „Моето ястие е да върша волята на Онзи, Който ме е пратил да извърша Неговата работа.“

Христос дойде на Земята да извърши волята Божия, да предаде на хората разумни мисли, които да им покажат правия път и да ги обърнат към Бога. Които не са приели Христовите мисли, те живеят извън Бога, вследствие на което умират. Искан ли да стане безсмъртен, човек трябва да познае Бога. Безсмъртието седи в познаването на Бога. Затова е казано: „Това е живот вечен – да позная Тебе – Единия Истинен Бог.“

Защо трябва да вярва човек? За да живее. Ако не вярва – ще умре. Следователно, ако искаш да умреш – не вярвай; ако искаш да живееш – вярвай. Ако искаш да страдаш – не вярвай; ако искаш да не страдаш – вярвай.“ (173)

„Христос казва: „Не се противи на злото.“ – С други думи казано: „Не се бори със злото.“ – Който се е опитал да се бори със злото, той сам е подписал присъдата си. Никой човек досега не е победил злото. Единствената сила, която може да победи злото, е Божията Любов.

Помнете, че Бог е между вас, живее във вас, в душата на всеки човек. Като знаете това, благодарете на Бога за живота, за ума, за сърцето, за духа и за душата, които ви е дал. Ако искате да бъдете щастливи, слушайте Неговия глас. Слънцето грее, вятърът вее, водите текат, земята дава своите плодове, майките раждат, бащата отглеждат децата си, защото Бог повелява това. Каквото Той казва, това става. Той е наречен Баща на всички.“ (174)

„Христос казва: „Ако ме обичате, ще опазите Моите заповеди.“ – Без Любов Божият закон не може да се изпълни. Без Любов не може да се служи на Бога.

Ученето и служенето са два процеса, чрез които иде Любовта. Само Любовта ще оправи света. Учене без служене и служене без учене нищо не струват.“ (175)

„Христос казва: „Аз съм вратата.“ – Вратата е Любовта. През нея трябва да мине всеки, за да влезе в приемната стая – стаята на светлината и знанието. Тук той ще намери истината и свободата. Да бъде човек свободен – това значи да познава Бога, да е възприел знанието и светлината, които мъдростта носи. Да обича човек – това значи да е възприел великия живот.

За да придобие любовта, която осмисля живота и внесе радост и веселие в душата, човек трябва да се откаже от обикновените оратори, певци, музиканти, художници, които вдигат прах около себе си.

За да придобие мъдростта, която прави човека мощен и силен, човек трябва да се откаже от онова знание, което внесе мрак и тъмнина в съзнанието. За да придобие истината, която дава свобода, човек трябва да се откаже от заблужденията, които го ограничават. Любовта превръща скърбите в радости, нещастията – в блага. Стремете се към любовта, която носи най-ценното в живота.“ (176)

„Като държиш матура, трябва да знаеш всичко, че да не могат да те скъсат. Има един пример на апостол Петър, един хубав пример. Някой път ние имаме една голяма самоувереност. Христос казва на учениците Си: „Всички тази вечер ще Ме напуснете.“ – „И всички да Те напуснат, аз Те обичам и никога не се отричам от Тебе.“

Христос му каза: „Три пъти ще се отречеш тази нощ.“
Той се отрече, и то за една малка работа.

И като се отрече, започна да мисли, плака и каза: „Какъв слаб човек съм бил, човек без характер. Мен ми казаха тази слабост и аз не исках да се призная.“ – Когато ние не сме на изпитание, мислим, че сме силни, но когато дойдат изпитанията, характерът на човека там се проявява.“ (177)

„Христос казва: „Който върши волята на Отца Ми, той Ми е брат и сестра, и майка, и баща, и приятел.“ – Защо е така? – Защото всеки, който върши Волята Божия, той ни е по-близък от всички близни по плът и кръв.“ (178)

„Писанието казва: Това е живот вечен – да позная Тебе, Единия Истинен Бог.“

Но познанието на Бога не може да стане извън човешкия ум, не може да стане извън човешкото сърце, не може да стане и извън човешката воля. Чрез ума ние ще добием онази светлина, която е необходима. Чрез сърцето ще добием онази топлина, която е необходима за живота. И чрез тялото ще добием онази сила, която е необходима за човешката воля. Защото безсмъртният човек трябва да има един отличен ум. Един отличен ум трябва да предвижда онова, което има да се случи след хиляди години. Има пророци, които са предсказали неща, които сега стават в нашите времена.” (179)

„Христос казва: „Не се противи на злото.“ ... Сега, ако искате да се противите на злото, аз мога да ви покажа кой е пътят за това. Пътят за справяне със злото или за противене на злото е Любовта.

Който иска да се противи на злото, трябва да бъде въоръжен с най-доброто и мощно оръжие – с Любовта. Пред Любовта злото веднага отстъпва. Единствената сила, на която и доброто, и злото се подчиняват, е Любовта.

Понеже Любовта идва вече в света, тя става господар и на злото, и на доброто. Господарят на злото и господарят на доброто ще сложат венци пред краката на Любовта и ще кажат: „Управлявай както пожелаеш.“ (180)

„Аз искам да се освободя от страданието, но това страдание е една необходимост, за да се повдигнат другите.

И днес е нужно пак страдание. Тези страдания, през които съвременното човечество минава, са необходими за него. Христос казва: „Не плачете за Мене, но плачете за себе си, понеже иде ден на скръб.“ – Няма да остане нито един, който да не страда като Христа.

Цялото човечество ще пострада като Христа и след това ще се спаси. Но това страдание трябва да бъде съпроводено с Любов. И тогава ще дойде възкресението.“ (181)

„Христос казва: „Аз съм лозата, а вие – пръчките.“ – Кой от вас няма да обича една лоза, която е увиснала с грозде? Кой от вас няма да обича един ум, пълен с хубави мисли? Той не работи за себе си, но целия си живот е посветил за доброто на другите...

Той служи на Бога, на ближните и на себе си. Ако ние всички посветим живота си да служим на Бога, на ближните и на себе си – ето едно идеално общество.“ (184)

„Не се месете как хората трябва да живеят. Как трябва да живея аз – това е моя работа. Как хората трябва да живеят – това не е наша работа.

Никога не осъждайте някого защо прави нещо. Оставете този въпрос. Христос казва: „Отец не съди никого.“ ... Че някой е направил грешка, не е моя работа. Аз защо ще се меся в чуждите работи?“ (185)

„Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не може да влезете в царството Божие.“ – Ние започваме да мислим, че остаряваме. Мислим, че много знаем.

Какво знае старият повече? Едно дете знае повече от стария. То лесно се примирява, а пък един стар човек не може да се примири. Едно дете се сбие с друго, дърпат си косата и след половин час пак се сприятеляват.“ (186)

„Христос казва: „Да се отрече човек от себе си и да пожертва всичко.“ – Казва още: „Пожертвай всичко, но никога не жертвай Любовта.“

В християнството трябва да жертваме всичко за Любовта. Той казва така: онзи, който е имал голямо богатство, много ниви, отишъл, продал всичките ниви, за да купи един скъпоценен камък. Скъпоценният камък е това ценното, което ни трябва – единственото нещо, което остава в нас и което няма никаква цена.

Това е Любовта. Ако жертваме всичко, за да придобием Любовта, ние сме умни хора. Като придобием Любовта, ние създаваме новия човек, красивия човек.“ (187)

„Казва Христос: „Аз ви давам царство.“ ... Не трябва да се безпокоим. Казват: „Какво ще стане?“ – Бог е, който управлява. Сега са дошли умните хора да оправят света.

Сега иде един много хубав период. Иде пролет. Досега беше зима, сега иде пролет за всички народи в света. И тази пролет ще продължи доста време. След това ще се смени, ще дойде лято. Няма да е лошо. След това ще дойде есен. Още по-добре – плодове ще има.

Сега мнозина казват: „Какво ще стане?“ – Робите ще бъдат освободени, болните ще оздравеят, глупавите ще поумнеят, лошите ще станат добри, слабите ще станат силни. Ще стане това, което досега не е ставало. Всички народи ще си подадат ръка, ще се опознаят.“ (182)

„Христос казва: „Не си отмъщавайте. Не давайте място на гнева в себе си.“ – Ще кажете, че чрез отмъщението търсите своето право. Оставете на Бога Той да отдаде правото на всеки.“ (188)

„Христос казва: „Ако имате любов към Мене, опазете Моите заповеди.“ – Желая ви да проявите Любовта си към Бога, за да разширите сърцата си, да просветите умовете си, да станете свободни. Любовта е единствената сила, която може да освободи човека от трудностите му.

Любовта е единствената сила, която примирява хората и народите помежду им. Идва Любовта, която ще внесе мир в света. Днес народите се бият, но мирът идва вече в света. Няма да се мине много време и мирът ще дойде.

Ново съзнание ще придобият хората и ще разберат, че Бог е дал на всички хора еднакви права. Изпълнявайте Божията воля с Любов и съзнание.“ (189)

„Ние, съвременните хора, искаме да победим. Чудни сме... Пътят, по който съвременните народи вървят за победа, никога няма да ги доведе до победата.

По пътя, в който съвременните християнски народи вървят, нищо добро не ги очаква. Единственият път е да

приемат Божественото. Тогава този порядък ще се измени и ще дойде Божественият порядък...

Съвременната култура или ще приеме Новата култура, или народите ще се обезличат и после ще започне една нова култура, както в миналото е ставало. Предсказано е, че в нашите времена Бог ще постави едно Царство, което ще бъде над другите царства. Всичките други царства трябва да станат подвластни на това царство. Всички хора трябва да станат граждани на това царство.

Казвам: Мислите ли, че Бог, Който седи във вас, но тайно наблюдава всичко, мислите ли, че Той е от слабите? ... Знаете ли какво би станало, когато Господ се пробуди във всичките хора и изведнъж заговори в бащи, майки, синове, дъщери, слуги, войници, офицери, свещеници, ако Той заговори във всеки – знаете ли какво ще стане? Ще стане най-чудното нещо, най-хубавото нещо.“ (190)

Рудолф Щайнер:

„Големите истини огряват душите ни и сега ние знаем: Това, което пулсира в световното развитие, е нещо неимоверно красиво. Потопим ли се в неговата красота, в неговото величие, тогава то пуска корените си в нас и буйно израства нагоре, надхвърляйки всяко теоретично разбиране. Какво казва Исус Христос в Евангелието от Лука?

„Излезе сеячът да сее. И когато сееше, едни зърна паднаха край пътя и бяха потъпкани, и птиците небесни ги изкълваха; други паднаха на камък и, като поникнаха, изсъхнаха, защото нямаха влага; други пък паднаха между тръни и израснаха тръните заедно със зърната и ги заглушиха.“

Така стоят нещата и с антропософския светоглед. Към него може да се приложи същото, което казва Исус Христос в тази притча за сеяча. Семето е Царството Божие, царството на Духа. Това царство на Духа трябва да се превърне в един активен принцип на Земята. Обаче тук има

и хора, носещи в себе си единствено такива душевни сили, които отблъскват духовния светоглед и Царството на Божествено-духовните Същества. Така духовният свят е непрекъснато прогонван, хората го отхвърлят още преди той да е загатнал нещо за себе си.

Думите на Исус Христос днес са валидни и за всичко онова, което Антропософията е призвана да даде на света: то бива отхвърляно – птиците, така да се каже, го изяждат, и в края на краищата не се получава нищо.

Има и друга възможност: душата слуша – било Словото на Исус Христос или Словото на духовната мъдрост – обаче самата тя не е достатъчно дълбока. Душата разбира, че тези истини са напълно правдоподобни, но всъщност тя не може да се слее с тях. Тя може да повтори, да възпроизведе една или друга мъдрост, но не може да стане едно цяло с нея; тя прилича на семето, което пада на камениста почва и не може да порасне.

Третата възможност е, когато семето пада всред тръните: то покълва, но тръните го задушават.

С други думи, Христос обяснява, че има хора, чиято душа е пълна с грижите на ежедневието и – макар да са в състояние да разберат духовната истина – те не успяват да постигнат нищо.

И днес има души – и то твърде много – които на драго сърце биха размислили върху антропософските истини, ако не бяха всевъзможните грижи на ежедневието.

И само малцина са в състояние да разгърнат духовните истини според своята свободна воля, сякаш те са един вид „четвърто семе“. Това са онези, които започват да усещат антропософския елемент като една жива истина, навлязла в душата като подвижна и жива сила.“ (191)

„Евангелието на Лука свидетелства за безграничната сила на Вярата. Трябваше да бъде напълно потвърдено: в човешката природа има нещо, което е достатъчно само да съществува, за да бъде човек изтръгнат от сетивния свят, колкото и силно да е свързан с него.

Да си представим един човек, който чрез всевъзможни грехове е толкова свързан със сетивния свят, че присъдата от страна на сетивния свят е същевременно и изпълнение на наказанието. Да предположим обаче, че той е спасил в себе си това, от което покълва могъщата сила на Вярата – в този случай той ще се различава от другите, които не са успели да постигнат Вярата.

Ето по какво се различават двамата разбойници: Единият от тях няма Вярата – спрямо него присъдата ще бъде изпълнена. Обаче другият разполага с тази Вяра като с една слаба светлина, която проблясва в духовния свят, и той не губи връзката с Духа. Ето защо той чува думите: „Истина ти казвам, още днес – след като знаеш, че си свързан с духовния свят – ти ще бъдеш с Мен на мястото, което наричаме Рай.“ – Ето как в Евангелието на Лука прозвучава от Кръста истината за Вярата и Надеждата, наред с истината за Любовта...

Хората ще изпитат онова вътрешно спокойствие, което се разля от Кръста на Голгота, превръщайки се в най-голямата надежда на бъдещия свят, в идеала: „Ето, аз оставам да покълне в мен Вярата, да покълне в мен Любовта; и тогава Вярата и Любовта ще заживеят в мен, а аз ще зная, че ако са достатъчно силни, те ще изпълнят целия външен свят...“

Надеждата за бъдещето ще се прибави към Вярата и Любовта и хората ще разберат, че занапред те трябва да извоюват следната увереност: „Имам ли Вярата, имам ли Любовта, аз ще се отдам на Надеждата, че всичко, което е в мен, благодарение на Исус Христос, постепенно ще обхване и преобрази целия външен свят.“

И тогава хората ще разберат думите, които прозвучаха от Кръста като един висш идеал: „Отче, в Твоите ръце предавам духа Си.“ (Лука 23:46).

Ето как звучат от Кръста думите на Любовта, Вярата и Надеждата според Евангелието, описващо как в душата на Исус от Назарет се сливат разделените дотогава

духовни потоци. Това, което по-рано бе дадено на човечеството като Мъдрост, сега се вля в него като душевна сила, като висшия идеал на самия Христос.“ (192)

„Бавно и постепенно отделният човешки Аз се освобождава от груповата душа, от груповия Аз. Бавно и постепенно човекът идва до съзнанието за своя индивидуален Аз. По-рано той усещаше своя Аз като принадлежащ на племето, на групата хора, с които е кръвно свързан – както в пространството, така и във времето; оттук и изразът: „Аз и Отец Авраам сме едно.“

С други думи: „Аз и Авраам сме един Аз.“ – Така отделният човек се усещаше като подслонен в една общност, защото във вените на всички представители на даден народ тече обща кръв. Обаче развитието напредва. Назрява времето, когато всред тези народи човечите трябва да усетят своите отделни Азове.

Мисията на Христос се състоеше в следното: да предостави на човечите това, от което се нуждаят, за да се чувстват сигурни в своя отделен, индивидуален Аз.

Така следва да разбираме и думите, които иначе е твърде лесно да бъдат преиначени: „Който не напусне жена и деца, баща и майка, брат и сестра, той не може да бъде Мой ученик.“ – Това изречение далеч не трябва да се разбира в тривиалния смисъл, че някому се дава съвет да напусне своето семейство. Тук става дума за друго: „Вие трябва да почувствате, че всеки от вас е един индивидуален Аз и че този индивидуален Аз е едно цяло с духовния Отец, Който е навсякъде в света.“

По-рано старозаветният човек казваше: „Аз и Отец Авраам сме едно“, защото Азът се крепеше на кръвното родство. Сега Азът трябва да се освободи от ограниченията на кръвното родство и да се обърне към духовните първопричини на Космоса. Кръвното родство вече не може да бъде никаква гаранция, че човекът принадлежи на една общност. Гаранцията е в познанието за чисто духовния принцип на Отца, в Който всички сме едно цяло.“ (193)

Посланията на апостол Павел

Учителя:

„Щастието на човека се крие във вътрешната връзка на човека с Бога. Тази връзка е Любовта... Апостол Павел казва: „И най-големите страдания не могат да се сравнят с благата, които приема онзи, който е влязъл в Божия път.“ – Сега и на вас казвам: Не се колебайте, но работете върху себе си, за да влезете в този път.

Някой влезе в пътя и започва да се колебае дали е време за това: млад е още, може да си поживее. Не се колебай, влязъл си точно навреме. Върви напред, не гледай на света. Всяко отклонение от пътя носи страдания, сътресения. Казва се в Писанието: „Който хваща ралото и се обръща назад, не е достоен за него.“ – Ако влезеш в закона на Любовта и се обръщаш назад, ти губиш силата, която си придобил.

Не мисли, че като влезеш в Божествения свят, ще се лишиш от благата на живота. Не само че нищо няма да изгубиш, но двойно ще придобиеш. Всичко ще ви се даде в двоен размер. Ако е въпрос за страдания, за глад и лишения – всичко това е достояние на човешкия порядък. Опитайте Божественото и вижте каквото носи то. Казано е в Писанието, че преди да поискате нещо от Бога, ще ви се даде. – Кога? – Когато влезете в закона на Любовта... И тогава, ако искаш да проповядваш на човека, кажи му:

– Тръгни с мене, ако искаш да намериш щастието. Там, където аз вървя, има всичко на разположение.

– Докажи това!

– Нищо не доказвам. Аз вървя, тръгни и ти с мене.

– Друг път не съм идвал.

– Тръгни с мене и не се колебай.

Проповядвайте и вие така:

– Елате с нас!

– Ами ако се излъжем?

– Вие сте отдавна излъгани. Кой от вас е доволен от живота си? Кой от вас е доволен от своята къща? Кой от вас е доволен от това, което има?...

Когато любовта влезе в човешкото сърце, светът придобива друг облик. Всичко ви е приятно: свободно дишате, сладко ядете, спокойно спите, с радост работите. Каквото изкуство имате, всичко прилагате с любов.“ (194)

„Сега върху мен се хвърля някой път един упрек и той е следният: Че мене са ме правили за някакво божество, че съм бил заобиколен с жени, с това-онова. Божество – като Бога ме смятали. Бог ли съм? Аз бих желал всички хора да бъдат богове. Какво значи Бог? – Да обичаш като Бога... Да обичаш всички хора без никакво изключение. Душата ти да бъде пълна с Любов.

Не само аз, но всички да бъдат божества! В какво отношение? Ако имам Любов, божество съм, а без Любов – тогава съм един паяк и паяжината ми може да бъде отнесена от вятъра. Не отричам – Бог е Любов. Любовта, която е в мене, е Бог. И аз съм благодарен, че Бог се е ограничил в мене, за да се прояви в мене...

И аз искам да възприема Неговата Любов, да се жертвам заради Него. Какво противоречие има тук?

„Ти не трябва да се правиш божество.“ – Не, братя, аз искам да ви кажа всички да бъдете подобни на Христа. И Писанието казва: „Трябва да бъдете подобни на Бога, съвършени.“

Павел казва: „Подражайте на мене, както и аз подраждавам на Христа.“ – Като Бога трябва да бъдете. Да бъдем благи, както Той е благ. Да бъдем милостиви като Него – това аз проповядвам. Това е учението, което аз проповядвам. И съм готов още един път да умра, хиляди и милиони пъти съм готов да умра за това учение, знаят ли те това?

Ако е въпрос за умиране, аз съм готов, стига това да изискват! Но Господ сега не иска смъртта на праведника. Веднъж е умрял Христос, 100 пъти не може да умира Той.

Сега други ще умират.“ (195)

„Апостол Павел казва: „Кой може да ни отдалечи от Бога, от Любовта Христова?“ – Никоя сила не е в състояние да извърши това. Ако вие се проникнете дълбоко от тази идея, животът ви ще стане щастлив. Например сега между хората се явяват ред противоречия, задават се въпросите кого да обичаме и кого – не? Казвам: може да се обича само добрият и разумният човек, а на глупавия и на неразумния може да се докаже закона, че чрез злото в себе си той пречи на своето развитие...

Вие ще бъдете зрители на това, което става... Аз съм ви казвал и друг път, че това, което ще става на Земята, е велико и славно. За добрите, за разумните хора това ще бъдат години на юбилей. Христос казва: „Когато видите, че всички тези събития стават, трябва да знаете, че наставка часът на вашето освобождение.“

Пробуждане на съзнанието е нужно да стане! Всички катастрофи, които сега стават, всички смущения, които идват, всичко се извършва с цел да се пробуди човешкото съзнание. Само по този начин хората ще си подадат ръка. И европейските народи ще си подадат ръка...

Всички, които ме слушат, трябва да пожелаят да дадат пример на добър живот и да не чакат спасението да дойде отвън. Всеки човек трябва да работи усилено с мисълта си... Той може да прави грешки, но никой няма да го съди за тях. Грешки правят и учените хора, грешки правят и разумните хора, грешки са правили и светиите, но злото не е там. Злото е в отлагането – когато хората казват: „Ние не искаме да живеем, не искаме да работим и да се учим, животът няма смисъл.“

Днес Провидението поставя цялото човечество, цялата съвременна култура на изпити. Ние сме в последната фаза на тази култура. Всички народи, всички хора, у които съзнанието е пробудено, са поставени на един вътрешен духовен изпит. И всеки, който има любов в душата си, ще има мир в себе си, няма да се смущава от условията, но ще се намира под великия Божи Промисъл.“ (196)

„Задайте си сериозно въпроса: Познавате ли Христа? Не искаме сега отговор. Ако можете да дадете отговора до една година, това ще бъде за вас едно благословение.

Може да кажете „Видяхме Христа“. Павел Го видя – „Савле, Савле, защо Ме гониш?“ – А той рече: „Кой Си Ти, Господи?“ – чул е Господа. Вие чули ли сте вашия Учител? Когато вдигнете скандал в някое религиозно общество или в Божия храм, не гоните ли като Савел Христа? Тогава и на вас ще каже като на него: „Савле, Савле, защо Ме гониш?“ и „Не ти е лесно да риташ срещу остен!“

Павел съзна своята грешка и Господ му каза: „Понеже това, което направи, го направи в незнание, ще те изпратя при езичниците да си научиш урока“, и го биха 3 пъти по 39 удара. Така бие Господ само възрастните – Той никога не бие децата...

Като ви ударят по 39 пъти, ще се издигнете. Трябва да се претърпят тези удари. Железарят, когато иска от желязото да направи някой нож или друг инструмент, също нанася тези удари. Вие сте на наковалнята, Господ ви кове отгоре. Той всъщност не ви бие, а казва: „От този материал искам да направя нож, рало или писалка.“

Ако сте от лошите хора, ще направи от вас нож, да колите лошите хора, ако сте от по-добрите, ще направи перо, да ви държи в ръка някой писател.“ (197)

„Адам и Ева, като са проявили невярването в Бога, понеже влязъл Луцифер в райската градина, повярвали му и оставили Бога. Вследствие на това е станало грехопадението. И апостол Павел казва в посланието към Римляните: „Комуто се подчиниш, нему слуга ставаш.“ (198)

„Павел казва: „Ще Го познаем, както сме познати.“ – Истинско познаване става само чрез Любовта. Любовта пък се изпитва чрез страданията. Бог заповядва да вземат от човека всичко, както постъпиха с Йов, за да го изпита как ще прояви Любовта си. Когато се говори за Любовта, подразбираме абсолютна, безкористна Любов.“ (199)

„Павел казва: „Ако разладете богатството си и тялото си, пак няма да намерите Христа; вие сте на пътя, но не и в пътя.“ ... Когато дойдете в петата област на Любовта – да обичате Христа и Той да бъде всичко за вас, тогава вие сте Го намерили.

Когато престанете да мислите за себе си, за своето тяло, сърце, ум и душа, когато престанете да мислите как да се спасите, тогава ще намерите Христа. Когато бъдете над тези четири области, ще разберете великия смисъл на Любовта и ще го разберете с едно преживяване...

Павел казва: „Да придобия Христа.“ – Христос е един Велик учител и в каквато форма и да го посрещнете – във форма на жена или мъж, във форма на дете или слуга, Той винаги може да ви покаже пътя на Истината. Нека остане във вашия ум тази мисъл, че Бог е един. Учението може да минава през много чучури, но Изворът е един. Може да има много движения в света, но Изворът е един.

Когато Христос дойде у вас, Той ще ви научи правилно да разбирате нещата, ще научите кои постъпки у вас са добри и кои са лоши. Не трябва да казвате: „Сега съм малко по-добър, малко по-интелигентен“ – не малко, но трябва докрай и свършено да завършите своята картина.

Когато един учител дава на ученика си да рисува една картина, той трябва да я нарисува добре.“ (200)

„Павел казва: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“

Човек трябва да се измени, да напусне стария живот и да се събуди. Това значи да живееш за Божията слава, да се радваш на всичко, което Бог е създал. Само така човек може да се превърне от гъсеница в пеперуда.“ (201)

„Саможертвата е метод, който показва истинския път, по който свободата идва.

Апостол Павел казва: „Ако раздам цялото си имущество, а Любов нямам, нищо не печеля.“ – Може да се жертваш, но ако не покажеш на хората правия път към духовния живот, ти не можеш да ги освободиш.“ (202)

„В света има различни кръстове и хората се оплакват от тях, но Павел ето какво казва за кръста: „Аз ще се похваля с кръста Христов.“ – Оплакват се от вашите страдания и казват, че са необикновени, непоносими; но вие приличате на онзи, който се оплаквал от тежестта на своя кръст и ето какво станало с него. Господ рекъл: „Вземете му го“ и го въвел в една голяма зала и му рекъл: „В тази зала има големи и малки, златни, сребърни, железни и каменни кръстове, избери си един.“ – Човекът, като избирал, намерил един малък кръст и рекъл:

– Това кръстче искам!

– Ами че това е кръстът, който ти носеше досега; този кръст бях ти дал – рекъл Господ.

Често ние преувеличаваме нашите страдания и искаме да изменим своята съдба. Не можем да я изменим, да изхвърлим товара, който трябва да носим.

Вие казвате: „Като си поуредя работите, аз и жена ми, пък и децата ми, ще тръгнем в новия път...“

Ако мислите да уредите житейските си работи и тогава да последвате Господа, вие се лъжете.“ (203)

„Апостол Павел казва на едно място: „Всички живеят и се движат в Бога.“ – Ако се движите и живеете в Бога, от какво се плашите? Стоите в една лодка в морето, надигне се буря и вие се уплашите. Питам: Къде е вашата вяра?

„Ще потънем.“ – Ако сте грешни, ще потънете. Ако приличате на злато, сребро, желязо, ще потънете. Но ако сте една лека перушинка, ще останете на повърхността, а другите ще потънат, защото носят голям товар – горко на тях! Следователно не товарете умовете си никога с такива мисли, които да ви обременяват. Не е важно какво мислят хората, важно е какво Господ мисли – Той, Който е жив. Господ е навсякъде, където има разумни същества. Той не е в мъртвите, не е и в грешните...

Ще кажете: „Апостол Павел е бил велик човек, еди-кой си е бил велик човек.“ – Ако изпълните своята роля на Земята добре, и вие ще бъдете един ден велик човек.“ (204)

„Павел казва: „Лошите общения развалят добрите нрави.“ – Христос формулира този закон така: „Не давайте нищо свято на прасетата, защото ще се обърнат и ще причинят зло.“ – Това е велик закон, че не бива да влизате в пряка връзка с човек, докато не го разберете, защото иначе ще страдате. После ще кажете: „Господи, защо стана така, когато аз исках да му помогна?“ – Какво ви пречи прасето, че ровило? Оставете го, нека си рови – има много места за ровене.

На първо време гледайте да се изолирате от лоши влияния, които спират вашата еволюция, защото като влезете в закона на развитието, вие ще дойдете до известно положение, когато трябва да държите изпит. Няма да мине много време и Господ ще изпрати комисия да види доколко сте силни в Добродетелите, ще провери доколко сте усвоили Божествената Правда, милосърдието, доколко сте щедри и доколко сте изучили закона на саможертвата. Няма да има човек на земята, малък или голям, който да не бъде подложен на изпит. Ако сте приготвени и издържите изпита, комисията ще каже: „Много добре издържахте, минете във втори клас“ и учителят ще започне да ви преподава предметите за този клас.“ (205)

„Аз съм християнин, 10 години се подвизавам, чел съм еди-кои писатели – Спенсър, Спържи, апостол Павел.“

Всички те много хубаво казват, ами ти какво казваш?

Защото, като отидеш при Господа, няма да те пита какво е казал апостол Павел и какво е направил Спенсър, а какво ти си направил. Няма да занесеш там апостол Павел, нито Спенсър: те сами ще отидат при Господа, но ти какво ще занесеш?“ (206)

„Апостол Павел казва: „Любовта укрепва, а знанието възгордява.“ – Думата „знание“ тук подразбира изопачения живот, който прави хората горделиви. И това криво го тълкуват някои християни. Но никъде не е казано, че мъдростта – т.е. истинското знание – възгордява.“ (207)

„Христа трябва да Го създадете във вас. Той започва да се образува в душата, както детето се зачева в утробата. Може да Го пометнете – например като се разгневите, а това зачеване става много рядко. Като дойде Христос във вас, и ангелите ще дойдат; като родите Христа, Небето взема грижа за вас и вие ще бъдете в безопасност.

Павел в седма глава е на мъки, в осма глава Христос се роди в него. Вашият стремеж е да родите Христа. Трябва да се научите на търпение, да сте смели, решителни, да сте готови да се жертвате. Майка, която е страхлива, не може да ражда. Дяволът само гледа да убие във вас Христа, щом заченете. За Христос да сте готови на всички жертви. Като се роди Христос във вас, вие ще станете граждани на Небето и ще помагате на Господа.“ (208)

„Искам от всички ви да сте готови да изпълните Волята Божия. Допуснете, че сте в първите времена на християнството – колко от вас сте готови да претърпите гоненията и изпитанията? Вие имате малки изпитания в дома си – с мъжа си, с децата си – но те са нищо. Важното е да изпълните Волята Божия! Но вие какво правите? Ако е в съгласие Божествената Воля с вашата воля, вие сте готови да я изпълните, но обратното – не.

Новото учение аскети не иска да прави. То иска съвсем здрави хора, които да могат да носят трудностите на живота. И които разбирате този закон, това учение – ще сте готови да си помагате едни на други.

Всеки от вас си има по един трън в плътта.

И Павел имаше трън, за който се моли на Бога, но не каза на Бога къде му е трънът. Бог му рече: „Достатъчна ти е Моята благодат.“ – Та вие трябва да кажете на Бога къде ви е трънът, за да го извади.“ (209)

„Апостол Павел казва: „Където се увеличава грехът, увеличава се и благодатта.“ – Следователно вярвайте в Бога – там, където се увеличават мъченията, там ще се увеличи и благодатта, която ще ви помага.“ (210)

„Апостол Павел е казал: „Побеждавайте злото с добро!“

... Злото е космическа сила, която може да се ограничи само с векове. Опитността на миналите векове и на миналите народи са довели хората до заключение, че злото се побеждава само с доброто. Човек трябва да носи доброто в себе си като оръжие против злото.

Злото не е определено само за вас – то съществува независимо от всичко друго, но защо съществува – никой не знае. Няма философ или учен, който да е обяснил причините за съществуването на злото. Досега са дадени хиляди обяснения от старите и от новите времена, но нито едно от тях не е самата истина.

Факт е, че злото и доброто съществуват. Защо и за какво – това не е важно. Важно е, че тези две сили са станали причина човек да съществува, т. е. да се прояви. Ако злото изчезне, човек не може да се прояви; ако доброто изчезне, човек пак не може да се прояви. Следователно злото и доброто съществуват, за да се прояви човек.“ (211)

„Всичките ви страдания, които имате на Земята, са по единствената причина, че вие искате да воювате с Любовта. И тя като дойде, претопи всичко... И всичко ще се стопи. Писанието казва: „Цялата Земя ще изгори в Любовта.“ – Един ден ще дойде Любовта, ще запали лицето на света и вие ще се стопите.

Ще минете през огъня на Любовта! Няма да остане нищо от вас, т.е. от сегашното ваше, и като излезете от този огън на Любовта, ще бъдете както като се чисти рудата чрез топене – и ще остане само чистото злато... Ненужното ще се стопи и ще остане само чистото злато.

И след като минете през огъня на Любовта, ще излезе вашата душа чиста и светла, облечена със своето ново тяло. Тогава, освободена от всичките спорове, които сега ви безпокоят, ще бъдете като новородени деца.

И тогава ще се почувствате като апостол Павел, който казва за онова състояние: „Нито око е видяло, нито ухо е чуло онова, което Господ е приготвил чрез закона на

Любовта за онези, които Го обичат.“ – И ще се усетите съвършено свободни. Ще почувствате вашите връзки, които имате с Бога; ще почувствате, че Господ е вашият Баща.

И тогава цялата Вселена ще бъде едно отворено жилище – всичките врати ще бъдат отворени за вас.“ (212)

„Христос казва: „Ще вдигнеш кръста си и ще Ме следваш.“ – Та казвам: само по Христовия начин и път може да се освободите от вашия досегашен цар и господар. Докато вие не изучите всичките му пътища, не може да се освободите от него. Докато не се освободите от него, винаги ще имате падания, изкушения и прочее.

Павел казва: „Не сте изучили дълбочината на Сатаната, на този господар.“ ... Ще срещнеш някого и не можеш да го търпиш. Срещнеш друг – и него не можеш да го търпиш. Това е все от вашия господар.

Ти казваш: „Аз не мога да го обичам.“ – Щом не обичам някого, не мисля за него. Щом не обичаш миризмата на едно цвете, остави това цвете. Щом го обичаш – стой там. Щом не го обичаш – отдалечи се. Мисли за онзи, Който те е пратил и Който ти е дал живота. А пък тази форма, в която се намиращ, тя е временна. След тази хижа, след тази форма има друго нещо. Това жилище не е хигиенично, но един ден ще излезем от това жилище и ще влезем в друго ново жилище. Това е жилище на Възкресението.“ (214)

„Основната мисъл: Търсете Царството Божие! Направете един коренен преврат в себе си – да бъдете готови на смърт и живот за Бога. Да кажете: „Отсега нататък каквото и да ме сполети, аз ще живея за Бога.“ – Но не да знае целият свят! Вие в душата си да знаете. Вътре в душата ви да стане един преврат.

Някой казва: „Раздай имуществото си“ – да, но разумно ще раздаваш. Апостол Павел казва: „Ако раздам цялото си имущество, а Любов нямам, нищо не съм.“ – Разумно ще даваме, разумно ще мислим, разумно ще чувстваме. Разумност трябва навсякъде и във всичко.“ (215)

„Когато някой страда, нека не се отчайва, но да знае, че това е благоприятен момент в неговия живот да се свърже с Великото Начало в света, да чуе гласа Му. Бог е в сила да превърне всяко зло в добро за онези, които Го обичат. Той е в сила и мъртвия да възкреси.

Докато човек се освободи от материалните връзки, от връзките си със света, той много пъти трябва да умира и да възкръсва – да се ражда и преражда.

Онова, което може да освободи човека от неговата съдба – това е любовта му към Бога, чрез която ще научи закона на служенето. Когато човек реши и започне да служи на Бога, тогава той се освобождава от своята тежка съдба, от тъмното робство, в което е изпаднал. Този ден ще паднат и оковите, които връзват краката му.

Сега приложете всички ваши хубави желания и светли мисли! Бъдете смели и решителни и Божието благословение ще дойде върху вас! Помощта ще ви дойде първо чрез добрите хора на Земята, които Павел нарича светии.

Свържете се с всички добри хора, които работят с любов за Божието дело, без значение от тяхната народност или от тяхната религиозна вяра. Само така ще разбере човек защо е дошъл на Земята.

Един е идеалът на всички хора – любов към Бога и изпълнение на Неговата воля. Проникне ли се от този идеал, човек ще намери и своето място.“ (213)

„Ще кажете, че трябва да осигурите бъдещето си. – Оставете бъдещето настрана. То се определя от настоящето. Каквото е настоящето, такова е и бъдещето. Осигуряването е стар метод. – „Какво ще стане с човека?“ – Това, което никога не е очаквал.

Апостол Павел казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го обичат.“ – Следователно задачата на човека не се заключава в неговото осигуряване, но в свързването му с Бога. Като обикне Бога, човек се свързва с Него и си осигурява такова светло бъдеще, каквото никога не е предполагал.

Като знаете това, не се безпокойте за непотребни неща.

„Какво ще стане с нас?“ – Каквото стана с Христос, това ще стане и с вас. Каквото стана с апостолите, това ще стане и с вас. Каквото стана със светиите, това ще стане и с вас. Христос мина през големи страдания и после възкръсна. Апостол Павел беше голям оптимист. Той мислеше, че лесно ще влезе в Царството Божие, но като го биха няколко пъти, каза: „Братя, с големи страдания ще влезем в Царството Божие.“

Ако във времето на Павел беше трудно влизането в Царството Божие, в нашето време е още по-трудно.

Сегашната епоха носи по-големи трудности и страдания на човечеството. Ние сме на края на епохата, когато старото отминава времето си и отстъпва на Новото. Това време носи големи, но велики страдания. Човек се пробужда, отправя погледа си нагоре, към възвишения свят, където са сигурността и щастието, които търси.“ (217)

„За Бялото Братство апостол Павел загатва в Посланието си към евреите, глава 12... В архивите на Бялото Братство се пазят всички тайни и всичко добро – няма нищо пропуснато. Ръководителите на това Братство са горе – там се посвещават, а долу работят.

Всички светии са негови членове и действат от Божие Име, чийто Дух се проявява в различни времена и с различни методи – религии, учения и т.н.“ (218)

„Павел казва: „Всичко изпитвайте, доброто дръжте!“ – Поддържайте доброто както в себе си, така и във всички хора. Знаете ли какво щеше да бъде, ако София представляваше висок духовен и умствен център и всички софианци отправят ума си към Бога, към всички души в света, към всички добри и праведни хора по Земята. Работите на България щяха да се оправят много скоро.

Какво правят българите днес? – Изпрацат комисии в Англия, та дано някак се оправят работите им.

С комисии нищо не може да се постигне.“ (219)

„Благодарете, че страданието е дошло. То е първият признак, че Благословената ръка работи върху човека да го изправи. За онзи, който разбира законите, страданието е велико благословение. В сравнение с това, което Любовта носи, страданието е краткотрайно.

Казва се, че апостол Павел е проникнал до третото небе и от това, което е видял там, казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го обичат.“ – Това значи: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което е приготвено за онези, които са минали през страданията и влизат в Любовта.“

Мнозина се оплакват от страданията, обезсърчават се, отпадат духом. Защо? – Защото друго нещо са очаквали. И Христовите ученици очакваха Христос да стане цар, а те да заемат видни обществени длъжности, но не излезе така. Като разбраха, че първо ще дойдат страданията, а после благословието, много от тях избягаха.

Днес светът се нуждае от силни хора. Преди 2000 години учениците на Христа се разпръснаха, но ако и днес бягат, срам е за тях. Опасно е сега да се бяга. Който бяга, той ще бъде ранен в гърба. Който върви напред, той ще бъде ранен в гърдите. Ако си ранен в гърдите – ти си герой. Ако си ранен в гърба – ти си страхливец. Къде раниха Христа: в гърба или в гърдите? Христа раниха в гърдите, защото Той вървеше напред. Герой беше Христос!“ (220)

„Страданията в този живот ви причиняват много болки, но те са необходими за бъдещия ви живот. Те ни донасят много блага. Павел казва: „Днешните ни страдания не могат да се сравнят с бъдещите ни блага.“ ...

Благото, което искате от Бога, ще ви се даде. Но кога? – Само когато имате вяра и търпение. Вярата може да се придобие отвън, тя отвън се дава, но вие трябва сами да придобиете търпението. Тогава от вас – търпението, от мен – вярата. Аз не мога да ви дам търпение, но вяра мога да ви дам. Ако питате за нещо: „Ама кога ще ми се даде това?“ – вие сте нетърпелив човек.“ (221)

„Апостол Павел, като позна закона на противоречията, каза: „Кой ще ме избави от това противоречие?“ ... Низшето естество на човека може да се превърне, може да се преобрази, но за това се изисква голяма топлина и голямо налягане. И въгленът може да стане диамант, но за това се изисква голямо налягане и голяма топлина...

Същото може да се каже и за човека. Най-красивите и възвишени мисли, чувства и желания на човека се създават при най-голямата топлина и при най-голямо налягане. Казвате: „Къде да намерим тази голяма топлина?“ – Най-голямата топлина в света, която е в състояние да разтопи и най-труднотопимите тела – това е Любовта...

Щом имате тази топлина, след това ще ви трябва и голямо налягане... За тази цел трябва да дойде знанието у вас... Където е Мъдростта, там е светлината.

Има мъдреци в света, но за да добият нужната светлина и знание, те са минали през такива тежки изпитания, каквито вие не можете да си представите.

За да се даде на някого името „мъдрец“, той трябва да мине през такива тежки изпитания, каквито обикновеният човек не може да си въобрази.

Искате ли и вие да придобиете светлина и знание, да станете мъдреци, трябва да напуснете лесния път.“ (222)

„Срещате един човек и започвате да го налагате. Обаче при всеки удар от ръката ви се изсипва цяла шепа злато. Този, когото бият, като вижда, че след всеки удар пред него се изсипва толкова много злато, ще каже ли да спре биенето? Напротив, той ще мълчи, нищо няма да казва. И 50 удара да наложат на гърба му, той ще мълчи. Ето защо казвам: всяко страдание, за което сме съзнали, че носи някакво велико благо в живота ни, има смисъл.

Затова Павел казва: „Днешните ни страдания не могат да се сравнят с онези велики блага, които ще дойдат в бъдеще.“ – Един ден, когато хората съзнаят какво са донесли страданията им, те ще кажат като Давид: „Добре ми стана, че се наскърбих.“ (225)

„В първите години на своето обръщане Павел говореше много, но после, след като пострада в пътя, казва: „С много страдания ще влезем в Царството Божие.“

Христос, Който проповядваше Любовта, и Той казва, че с много страдания ще влезем... И целият ти живот в другия свят, като влезеш в разумния живот на Небето, ще зависи от страданията. Не да си недоволен и постоянно да роптаеш. Но всяко страдание, като дойде при тебе, трябва да роди в теб една благодарност – да благодариш на Бога, че си удостоен да страдаш.“ (224)

„Когато се говори за Любовта, за Мъдростта, за Истината – това са ценности, които трябва да имате на Земята. Всички хора на Земята са условия, чрез които вие можете да ги придобивате. Казвате: „Какво ме интересува да проповядвам, за да обръщам този дебелак?“ – Като проповядвате, вие ще печелите души, а това е необходимо за всички. Когато обърнете един човек към Бога, с това вие внасяте капитала си в Божествената банка... Ако не го обърнеш, ти си голяма будала. Всеки човек е капитал – той е един скъпоценен камък...

Апостол Павел казва: „Горко ми, ако не проповядвам!“

Пък аз казвам: Горко ви, ако не печелите души! Да печелите души – това е благородното.

Не е въпросът да печелите души и да ги употребявате като говеда, но да ги считате като братя и сестри, за да могат един ден те да ви кажат: „Много ви благодарим, че ни въведохте в правия път.“

Само 12 души могат да вкарат целия свят в Божествената банка и да поправят своите прегрешения. Ако на година обръщате по един човек само, това е достатъчно. Ако този, когото сте обърнали, обърне по един всяка година, така ще се обърне цялото човечество към Бога...

Когато отивате на онзи свят, Господ гледа сам ли отивате или водите някого със себе си. Ако ви види, че сте двама, Господ ще се зарадва, но ако види, че отивате сам, ще каже: „Този е много закъснял.“ (226)

„Някой се препоръчва за християнин, но като му дойде някакво страдание, казва: „Аз не вярвам вече в Бога.“ – Значи, докато е имал Божието благословение, което се е изливало в блага и придобивки, той е вярвал в Бога. Щом го е сполетяло някакво страдание, не вярва вече. Действително страданията се носят трудно, но когато любовта посети човека, той лесно носи. За този момент именно Павел казва: „Никакви страдания, никакви трудности не са в сила да ни отдалечат от Любовта Христова.“ – Любов, която се губи пред страдания и трудности, не е истинска Любов. Истинската Любов пред нищо не отстъпва.“ (227)

„Който не познава Любовта, той е изгубил всичко. Апостол Павел казва: „И ако имам пророчеството и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам цялата вяра, та и гори да премествам, а Любов нямам – нищо не съм.“

За да влезе в Царството Божие, да освободи душата си от всички трудности и страдания, човек трябва да придобие Любовта.“ (216)

„Ако се решите да слуговате на Бога, ще ви дойде такава радост, каквата не сте сънували. Такива блага ще ви дойдат, ако обичате Господа. И в този свят ще ви дойдат такива блага, каквито не сте ги сънували.

Казва апостол Павел: „Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Господ е приготвил за тези, които го обичат.“ – Две неща ще дойдат. Безлюбието ще създаде нещастieto, а Любовта създава щастieto.“ (223)

Рудолф Щайнер:

„Павел казва, че Свободата и Любовта са най-висшите принципи на Християнството. Древният свят бе управляван от Закона, докато Любовта е ръководният принцип за новия порядък на нещата... Христовият Импулс преобразува неумолимия Закон в Любов.“ (228)

„Какво даде импулс на Павел? Как този неповторим апостол придоби разбирането си за Христос? Единствено като следствие от събитието в Дамаск, което е не резултат от физически, а от свръхсетивни истини. А сега, какво е основа на учението на Павел? Това е знанието, че Христос – въпреки че беше разпнат – живее; събитието от Дамаск разкрива Христос като Живо Същество, Което може да се яви на хората, които се извисят до Него.“ (229)

„Защо апостол Павел намери своите най-добри последователи тъкмо в Гърция? Защото чрез сократизма там беше „подготвена почвата“.

С други думи: онова, което става по-късно в еволюцията на човечеството, има своите корени в предишни събития, чрез които хората са станали достатъчно зрели, за да възприемат идващите събития. Не усещаме ли тук колко далеч се простира ръководният импулс, който минава през човешката еволюция, и как в подходящия момент той поставя подходящите хора там, където те са нужни за еволюцията. В такива факти се изразява засега духовното ръководство на човечеството.“ (230)

„Хората няма да останат същите; те ще стават все по-зрели и ще намират Христос така, както Го намери Павел в духовната си опитност по пътя за Дамаск: той намери Христос в духовния свят и в този смисъл пророчески предвиди бъдещите връзки на земния човек с Христос.

В нашата епоха срещаме същите велики Учители, ръководили египетско-халдейската култура, но сега те ще издигнат човечеството до онова изявяване за Христос, което разтърси апостол Павел пред Дамаск. Те ще покажат на човека, че Христос работи не само на земята, но и прониква духовно цялата Слънчева система...

Когато апостол Павел получи ясновидските си прозрения по пътя за Дамаск, той разбра, че това, което по-рано беше в Космоса, стана Дух на Земята. В това може да се убеди всеки, който в прозрение стигне дотам да изживее

събитието от Дамаск. През 20 век ще се появят първите хора, които ще могат по духовен път да изживеят срещата с Христос така, както я изживя апостол Павел.

До този момент срещата с Христос можеха да изживеят само онези, които – чрез езотерично обучение – стигаха до ясновидство. Занапред виждането на Христос в духовната сфера на Земята ще бъде възможно само по пътя на естествените еволюционни процеси, засягащи цялото човечество по пътя на новите и нарастващите душевни сили на човека. От определен момент на 20 век ще стане възможно повторение на събитието от Дамаск за някои хора; после броят им постепенно ще нараства, докато в по-далечното бъдеще то ще се превърне в една естествена способност за всяка човешка душа.“ (230)

„Какво занасяме от нашия физически живот отвъд смъртта? Защото самото тяло се разлага в този момент. Понеже на него ние дължим Азовото съзнание, не следва ли да си зададем логически въпроса: „Как да запазим това Азово съзнание отвъд смъртта?“ – На тази загадка донася отговор само Мистерията на Голгота.

Никога хората не биха запазили Азовото съзнание в смъртта, ако това съзнание не би се съединило с Христа, който го поддържа в момента, в който то застрашава да се разложи, когато душата напуска тялото. То би изчезнало, ако Азът не би бил свързан с Христа в смисъла на думите на апостол Павел: „Не Аз, а Христос в Мен.“ – Защото Христос е Този, Който го поема в своите грижи и му помага да премине прага на смъртта.“ (231)

„Когато поглежда света, будистът има работа с един първичен грях на света и се чувства само поставен в този свят – иска да бъде освободен от него.

А християнинът има работа със своя собствен първичен грях и иска да поправи този първичен грях...

Тук човекът свързва своя живот с едно първично деяние на човечеството в миналото и с едно бъдещо деяние,

когато човекът ще е стигнал така далече, че целият негов живот ще бъде озарен от това, което наричаме Христово Същество...

Ние виждаме Буда да седи под дървото Бодхи със собствената си душа, която копнее да се освободи от преражданията, както и виждаме Исус от Назарет да стои в река Йордан! Над него слиза това, което символично е посочено като слизание на Духа във вид на гълъб – този Дух се потопява в неговата вътрешност. Така изповядващият Будизма чувства: „От делото на Буда до мен прониква нещо, което ми казва: Угаси жаждата за живот, изтръгни корените на земния живот и следвай Буда в посоката, където се намират световите, които не могат да бъдат назовани с никакъв земен израз.“

А християнинът чувства: „От делото на Христа произлиза нещо, чрез което онова деяние, което е било извършено от праčovечеството, може да бъде поправено. И когато в моята душа оживее влиянието от духовния свят, както то е оживяло в самия Христос, тогава аз ще внеса в моите следващи прераждания това, което думите на апостол Павел „Не аз а Христос в мен“ ще ми покажат като една все по-жива истина, която все повече ме издига.“ ...

Истинският напредък, който човечеството е направило в течение на неговото развитие, е този, че то е преминало от стария светоглед на Изтока към новия светоглед – от вярването, че колелетата на мировото ставане се въртят постоянно по един еднообразен начин едно след друго, до онази вяра, която вижда в цялостното развитие на човечеството нещо, което е проникнато от един смисъл...

Не само в изолирания, отделен човек има един стремеж, но също и в цялото човечество, с което ние се чувстваме свързани...

Ние не можем да охарактеризираме по-добре будизма, освен като покажем как той е вечерната заря на един светоглед, който се е наклонил към залеза, и че едно последно, мощно проблясване на този светоглед е било

дадено с Гаутама Буда. Ето защо ние не го почитаме по-малко. Ние го почитаме като великия дух, който още веднъж събужда в земния живот съзнанието за неговата връзка с първичната мъдрост. Но ние знаем още, че Христовият Импулс ни сочи с пълна сила към бъдещето.

Този Христов Импулс ще се вживее все повече и повече в човешките души, за да разберат тези души: Не спасение, а възкресение, преображение на земното съществуване – това е единственото, което дава истински смисъл на земното съществуване.“ (232)

„Всяко висше сетиво се предхожда от болка. Защо?

Представете си първоначалната човешка форма, която изникваше от Земята – представете си растителния човек с физическо и етерно тяло. Така, както той изникваше тогава, сетивата присъстваха само като зачатъци, както цветът се съдържа в растителния кълн. Човекът още не можеше да вижда. Очи, каквито имаме днес, се появиха едва след дълго, дълго развитие.

Как възникнаха според окултната физиология тези очи, които днес виждат великолепието на слънчевата светлина? Първоначално – когато съществуваха само физическото и етерното тела – на местата, където днес се намират очите, нямаше нищо. Но тези места се оказаха особено чувствителни за изпращаните към земята слънчеви лъчи. И първото усещане, което предизвика слънцето, беше болката. На това място в човешкото тяло възникнаха две точки на болка – болезнени места, които биваха непрестанно наранявани.

Това е както ако се порежете и на мястото се появи струей. Така на тези чувствителни места се образуваха струеи и от тях постепенно се оформи прекрасното чудо на окото. Това стана след дълго, дълго развитие. Това, което болката беше откъснала от тялото, се превърна във великолепното око.

Наистина нищо не може да възникне в света като удоволствие, като наслада, ако негова основа не е болката.

Точно както засищането и съпътстващото го удоволствие се предхожда от глада, така и всяко познание и всяка радост имат за основа болката. Това е причината, поради която в трагедията болката и предусещането за очакваното разрешение ни задоволяват. Всичко, което в бъдеще ще стане свършено, в настоящето преминава през състояние на болка и страдания. Но за нас е утеха да знаем, че това, което днес е болка и страдание, в бъдеще ще е състояние на свършенство.

Днешните свършени очи ние дължим на съществуването в миналото на болезнени точки в човешкото тяло – на болката, която беше преодоляна. Това имаше предвид посветеният Павел, когато изрече великите думи: „Знаем, че всички живи същества заедно стенат и се мъчат досега, очаквайки осиновяване“, което изразява копнежа към постигането отново на едно синовно отношение към Бога.

Този, който разбира Съществуването, той вижда как болката протича през цялото Съществуване.“ (233)

„В лицето на Христос ние имаме едно духовно Същество от съвсем друг порядък – едно Същество, което не желаше да упражнява абсолютно никаква принуда върху човека. И ако обхванете цялата история на християнството, вие ще установите, че през живота си Христос не е предприел абсолютно нищо за разпространението на християнството.

Припомнете си другите основатели на религии. Те наистина се проявяват като забележителни водачи на човечеството и за определен период от време се стремят да наложат своите учения безпрекословно! Погледнете сега Христос. Нима Той разчита на Своето „учение“?

Ако някой вярва, че главният момент в християнството са проповедите на Христос, той не разбира нито християнството, нито Христос! Защото Христос действа не чрез Своите проповеди, а направо чрез това, което върши. И основното, решителното действие на Христос беше това, което приключи с Неговата смърт. Да, решителното

действие на Христос беше Неговата смърт!

Ето кое е същественото: Христос действа чрез това, което върши, а не чрез това, което проповядва. И Неговото физическо присъствие изобщо не е необходимо за по-нататъшното разпространение на християнството. Ето принципната разлика между Христос и другите основатели на религии. Хората почти не се досещат за тази разлика, а тя е изключително важна.

Вие бихте могли да проследите основните моменти от всички християнски учения и неизбежно ще ги откриете в някоя от другите религиозни системи. Това не подлежи на съмнение. И тогава вие бихте могли да заявите: „Основната част от християнските учения се съдържа и в другите религиозни системи.“

Обаче нима мисията на Християнството се свежда до съдържанието на Христовото „учение“? Нима онзи, който имаше главна заслуга за разпространението на християнството, се опираше на Христовото „учение“?

Погледнете апостол Павел! Нима той се превърна от Савел в Павел чрез самите Евангелия? Първоначално той преследваше последователите на Исус Христос. И той ги преследваше дотогава, когато Възкръсналият застана пред очите му. И той, Павел, беше поразен от личната си окултна опитност, че Христос е жив...

Другите религиозни системи се опират на съответните учения и общо взето техните учения не се различават от тези на християнството; обаче при християнството нещата се свеждат до действието, а не до учението.

И характерът на това действие е такъв, че то не принуждава никого, а човекът сам, абсолютно свободно решава дали да свърже своя индивидуален Аз с космическия Христос. Защото съвсем не е достатъчно Христос да присъства в човешкото астрално тяло (в живота на чувствата); за да бъде разбран. Христос трябва да присъства в човешкия Аз. И Азът сам трябва да реши дали да приеме Христос в себе си. Ето за какво става дума!

Тъкмо по този начин – приемайки Христос в пълна свобода – човешкият Аз приема в себе си една реална, Божествена сила, а не едно учение. Стоици пъти може да бъде доказано съвсем точно, че християнските учения са повторение на една или друга религиозна система, обаче не това е същественото! Същественото е, че главният въпрос на християнството е самото Христово действие, което може да се превърне в лично достойние на всяка човешка душа... Следователно човекът може да приеме в себе си Христовата сила само в свобода и никой не може да я приеме по друг начин, освен в свобода.

И това стана възможно за човека само поради факта, че Христос слезе на Земята и живя в човешко тяло.“ (234)

„Същественото в смъртта на Христа е, че тя не изменя Христовото Същество, че Той остава същият, че доказва несъстоятелността на смъртта, така че тези, които можаха да познаят същността на тази смърт на Христа, винаги Го считаха като едно живо Същество. От тази гледна точка какво се бе случило по пътя за Дамаск, когато този, който се наричаше Савел, стана Павел?

Павел беше учил по-рано, че Духът, който Заратустра беше съзрявал на Слънцето, а Мойсей – в горящата къпина на планината Синай, слизаше към Земята; той знаеше също, че този Дух трябваше да обитава едно човешко тяло. Докато беше още Савел, той не можеше още да разбере, че този човек, носител на Христа, трябваше да мине през най-позорната смърт – тази на кръста.

Той не можеше да си представи Христа, освен тържествуващ и съединяващ се с всичко на Земята, след като се е доближил до нея. Той не можеше да допусне, че Онзи, Който бе разпънат на кръста, можеше да бъде носител на Христа. Тази е основната идея на Савел преди той да стане Павел. Необходимо беше да се случи нещо, за да може той да се убеди в даден момент, че Онзи, Който бе разпънат на кръста в тялото на Исус от Назарет, беше Христос – слезият на Земята Христос.

По пътя за Дамаск Павел става ясновиждащ. Тогава той можа да се убеди! За погледа на ясновиждащия духовният свят не беше вече същият както преди събитието на Голгота. От това събитие насам Христос можеше да бъде виждан в аурата на Земята, докато по-рано той не можеше да бъде намерен там.

Тази е огромната разлика. Савел си казваше: „Чрез ясновидството аз мога да се убедя, че в този, който бе разпънат на кръста и живя под името Исус от Назарет, се е възплътил Христос, Който сега се намира в аурата на Земята.“ – И той видя в тази аура това, което Заратустра беше съзерцавал на Слънцето под името Ахура Мазда. Той узна тогава че Онзи, Който бе разпънат, бе възкръснал.“ (235)

„Такива промени ще станат в човешките душевни способности, които в резултат ще дадат онова, което може да бъде описано като етерно виждане. И кой е свързан с този факт? Онова Същество, което ние наричаме Христос – Който се появи на Земята в плът в началото на нашата епоха. Той никога няма да дойде отново във физическо тяло – това събитие беше единствено по рода си.

Обаче Христос ще се върне в една етерна форма през периода, за който ние говорим. Тогава човешките същества ще се научат да виждат Христос, тъй като чрез това етерно виждане те ще израснат към Него, Който повече не слиза във физическо тяло, а само в етерно тяло.

Следователно необходимо е за човешките същества да израснат нагоре към едно възприемане на Христос, защото Христос казва истината с думите: „Аз съм с вас винаги до края на Земята.“ – Той е тук. Той е в нашия духовен свят и онези, които са специално благословени, могат да Го виждат винаги в този духовно-етерен свят.

Апостол Павел чрез такова едно виждане бе убеден при събитието към Дамаск. Същото това етерно зрение ще бъде култивирано като естествена способност от хората. Преживяването на случката в Дамаск, на едно Павлово събитие, ще бъде все повече възможно за човешките

същества през идващия период.

Така ние възприемаме Духовната наука в един напълно различен смисъл – научаваме, че тя ни налага огромна отговорност, тъй като е подготовка за конкретното преживяване на новопоявяването на Христос. Той ще се появи отново поради това, че човешките същества ще се издигнат към Него чрез етерно зрение.

Когато схванем това, Духовната наука ще ни се яви като подготовка на човешките същества за връщането на Христос, така че те да не преживеят нещастieto да пренебрегнат това голямо събитие, а да бъдат достатъчно узрели, за да схванат величествения момент, който можем да опишем като второто идване на Христос. Човекът ще стане способен да вижда етерните тела и всред тези етерни тела той ще е в състояние да вижда етерното тяло на Христос – той ще израсне до един свят, в който Христос ще бъде видим за неговите новосъбудени способности.

Тогава няма да бъде вече необходимо да се доказва съществуването на Христос чрез всевъзможни документи, защото ще има очевидци за присъствието на живия Христос – онези, които ще Го преживеят в Неговото етерно тяло. Чрез своята опитност те ще научат, че това е същото Същество, Коего преживя Мистерията на Голгота в началото на нашата епоха.

Както Павел бе убеден близо до Дамаск, че това е Христос, така ще има човешки същества, които чрез опитност в етерната област ще бъдат убедени, че Христос е жив.

Най-великата мистерия на нашите времена е тази относно второто идване на Христос... Материалистичният ум обаче в известен смисъл ще узурпира това събитие. Това, че всяко истинско духовно знание сочи към това време, често ще бъде обявявано през идващите години.

Материалистичният ум днес обаче покварява всичко и така ще стане, че този ум няма да е в състояние да си представи, че душите на човешките същества трябва да напреднат до етерно зрение и с него до Христос в етерно тяло.

Материалистичният ум ще схване това събитие като друго слизание на Христос в плът – като друго физическо възплъщение.

Ще има известен брой хора, които чрез своето колонално високомерие ще обърнат това за свое собствено преимущество, като ще обявят всред човешките същества, че те са възплъщението на Христос.

Следователно идващият период може би ще ни донесе фалшиви Христосовци. Антропософите обаче ще трябва да бъдат хората, които ще са така узрели за духовен живот, че няма да сбъркат второто идване на Христос в едно духовно тяло, видимо само за висше зрение, с такова новопоявяване в някакво физическо тяло.

Това ще бъде едно от страшните изкушения, които ще нападнат човечеството. Да се помогне на човечеството да надделее това изкушение ще бъде задачата на онези, които чрез Духовната наука се научават да издигнат себе си до едно схващане, според което да не желаят да свалят духа долу в материя, а самите те да се издигнат в духовния свят. Следователно в този смисъл ние трябва да говорим за второто идване на Христос и за факта, че ние самите издигаме себе си до Христос в духовния свят чрез придобиване на етерно зрение.

Христос винаги присъства, но Той е в духовния свят; можем да Го достигнем, ако издигнем себе си до този свят. Цялото антропософско знание би трябвало да бъде трансформирано в нас в силно желание да се предотврати човечеството да пропусне незабелязано това събитие, но през времето, останало на наше разположение, постепенно да възпитаваме едно човечество, което да може да е узряло за култивирането на тези нови способности и следователно да се свърже отново с Христос.

В противен случай човечеството ще се наложи дълго време да чака за да се повтори такава една възможност – всъщност до едно следващо възплъщение на Земята...

Волята би трябвало да бъде запалена от Божествената

Мъдрост и най-силният импулс към това ще възникне, когато за онзи, който се е подготвил за това, възвишената етерна фигура на Христос стане видима.

Второто идване на Христос ще бъде за човешките същества, които са развили естествено ясновидство, същото като онова, което бе за Павел, когато етерният Христос му се яви като духовно Същество. Той отново ще се появи на човешките същества, ако те разберат, че тези способности, които ще се появят чрез еволюиране на човешката душа, трябва да се използват за тази цел.

Нека използваме Духовната наука не само да задоволява нашето любопитство, но така, че да ни подготви за великите задачи, за великите мисии на човешката раса, за които трябва все повече и повече да узряваме.“ (236)

„Какво означава за Павел Христовото Същество след Събитието от Дамаск? За него то означава „Вторият Адам“. И Павел веднага прави разлика между първия Адам и втория Адам: Христос. Той нарича първия Адам родоначалник на всички човеци, живеещи на Земята... Той го нарича родоначалник на всички човеци, като вижда в неговото лице първия човек, от когото произлизат всички други, а за Павел това означава: онзи, от когото хората наследиха своето физическо тяло.

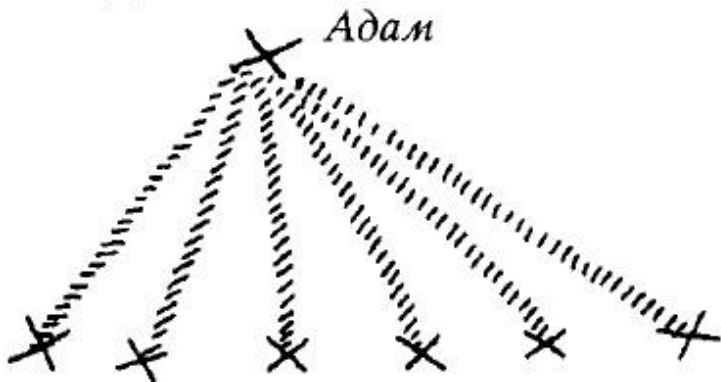
Или с други думи: Адамовото тяло е първото тяло в света на Майя, което е смъртно. То е наследеното от Адам тленно тяло – подчиненото на смъртта физическо тяло на човека. И ако можем да си послужим с един подходящ израз – това е тялото, с което хората са „облечени“.

А вторият Адам – Христос – Павел Го разглежда като Онзи, който притежава нетленното, безсмъртно тяло. И сега Павел предполага, че в резултат на едно продължително християнско развитие хората постепенно ще стигнат дотам, че на мястото на първия Адам ще поставят втория Адам – че вместо тленното тяло на първия Адам ще „облекат“ нетленното тяло на втория Адам – Христос.

От онези които се наричат истински християни, Павел

изисква пълно скъсване с предишните им възгледи.

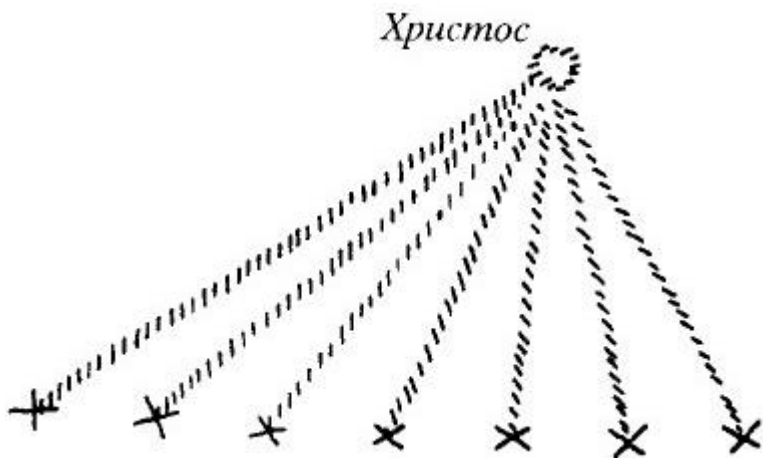
Както първото, тленното тяло произлиза от Адам, така и от втория Адам, от Христос трябва да произлезе нетленното тяло; така че всеки християнин би трябвало да си каже: „Понеже произлизам от Адам, аз разполагам с едно тленно тяло, каквото имаше и Адам; и когато вървя по верния път към Христос, аз получавам от Христос, от втория Адам едно безсмъртно, нетленно тяло.“ – Ето прозрението, от което беше озарен Павел при Събитието от Дамаск... Нека си послужим със следната проста схема:

Ако в определен момент имаме съответния брой човешки същества (x), според Павел всички те произлизат от първия Адам, от когото те имат и своето тленно тяло. Но според представите на Павел е възможно и още нещо.

Както по отношение на своята човешка същност хората биха могли да кажат: „Да, ние сме сродни, понеже всички произлизаме от един пращавек, от Адам“, така те вече в смисъла на Павел биха могли да си кажат и друго: „Както без никакво участие от наша страна, а просто чрез отношенията, характерни за физическото размножение на човека, можем да изтеглим тези линии нагоре, чак до Адам, така би трябвало да съществува и друга възможност: в резултат на определени вътрешни усилия у нас да възникне нещо съвсем ново. Така че както „природните“ линии водят нагоре до Адам, да е възможно да теглим линии,

водещи не до телесния Адам с тленното тяло, а до едно тяло, което е нетленно и което – ако вървим по верния път към Христос – ние можем да носим в себе си по същия начин, както носим в себе си и тленното тяло на Адам.“

Едва ли има по-неудобна представа за съвременните хора от тази, която обсъждаме сега. Защото, погледнато съвсем трезво, какво изисква тя от нас? Тя изисква нещо, което според модерното мислене е направо чудовищно. Модерното мислене дълго време е спорило по въпроса дали всички хора произлизат от един единствен пращавек, който някога е съществувал на Земята и е можел да бъде възприеман с физическите сетива.

Обаче сега Павел изисква следното. Той казва: Ако искаш да станеш християнин в истинския смисъл на думата, ти трябва да си представиш, че вътре в теб може да се роди и живее нещо, което би ти позволило да теглиш духовни линии до втория Адам, до Христос – до онзи Христос, който на третия ден се изправи от гроба; също както всички хора могат да теглят съответните линии до физическото тяло на първия Адам.

Да, ето какво изисква Павел от всички, които наричат себе си християни: да положат усилия и вътре в тях действително да се роди нещо ново, и както тленното тяло

води до Адам, така и да води човека до Онзи, Който на третия ден се изправи от гроба, където беше положено тялото на Исус Христос.“ (237)

„Изповядването на Христа няма нищо общо с една отделна, затваряща се религиозна система: истински християнин е само онзи, който е свикнал да счита всеки човек като такъв; който носи в себе си Християнски принцип. За един истински християнин Християнският принцип е търсен в един китаец, в един индус и т.н.

Истинското разбиране на един човек, който изповядва Христа, се състои в това, че той има съзнанието: Христовият Импулс не се ограничава в една част на Земята – това би било една грешка...

Павел проповядваше: Христос е умрял също и за езичниците. Човечеството трябва да разбере, че Христос не е дошъл за един определен народ, за една определена, ограничена епоха, а за цялото население на Земята, за всички. Този Христос разпръсна семето на Своето възкръсналото тяло във всяка човешка душа и прогресът ще се състои само в това – душите да добият съзнанието за тези семена.

Следователно ние не създаваме само една теория – работим не само за това нашият ум да добие няколко понятия повече чрез Духовната наука, а се събираме за това: нашите сърца и нашите души да бъдат обхванати от тези истини. Чрез едно такова разбиране по отношение на Христовия Импулс накрая всички хора по лицето на Земята ще стигнат до най-дълбокото разбиране на Христа, до разбирането на Христовите думи: „Когато двама или трима са събрани в Моето Име, там Съм и Аз сред тях.“

Тези, които работят в този дух, ще намерят мостове от една душа към друга. Това ще направи Христовият Импулс по лицето на цялата Земя.“ (238)

„В лицето на Бхагавад Гита ние имаме пред себе си трайните резултати и така да се каже зрелия плод от едно

продължително развитие на цялото човечество в течение на хиляди години, чийто завършен и преизпълнен с мъдрост художествен израз ние откриваме тъкмо в Бхагавад Гита. А в Посланията на апостол Павел имаме пред себе си зародиша на нещо съвършено ново, което тепърва ще израства все повече и повече и което разгръща своите могъщи въздействия само тогава, когато го разглеждаме в неговата зародишна същност; когато с един вид пророчески поглед виждаме всичко онова, което някога ще възникне от него – от зародишните сили, вложени в Посланията на апостол Павел...

Това, което един ден ще се извиси до своето истинско величие, първоначално трябваше да се появи от дълбините на християнството в съвсем незначителна форма.

То трябваше да бликне по един донякъде хаотичен начин от човешката душа – ето какво проличава в Посланията на апостол Павел. Следователно, ако някой реши да посочи значението на Павловите послания с оглед на общочовешката еволюция, той трябва да стори това по съвсем различен начин от този, който ги преценява като художествени произведения с оглед на тяхната простота, мъдрост и вътрешно съвършенство на формата.

Ако обаче някой поиска да сравни двата светогледа, застъпени в Бхагавад Гита и Посланията на апостол Павел, той трябва да постави следния въпрос: „За какво въщност става дума тук?“ – Тук става дума за това, че ако припомним до един исторически обзор на двата светогледа, ние сме изправени пред навлизането на Аза в еволюцията на човечеството. Проследявайки участието на Аза в еволюцията на човечеството, ние стигаме до следните изводи: В предхристиянските епохи този Аз беше несамостоятелен, спотаен в невидимите, скритите дълбини на душата, без да разполага с никакви възможности да разгърне своите собствени сили. Самостоятелното развитие на Аза може да се осъществи само благодарение на факта, че в този Аз беше вложен Христовият Импулс.

Всичко онова, което след Мистерията на Голгота можа да покълне в човешкия Аз и което откриваме в думите на апостол Павел: „Не аз, а Христос в мен“, по-рано беше невъзможно да бъде намерено в Аза. Обаче още в хилядолетието преди Мистерията на Голгота постепенно беше подготвено навлизането на Христовия Импулс в човешката душа тъкмо по начина, характерен за делото на Кришна.

Всичко онова, което след Мистерията на Голгота човекът можеше да търси под формата на Христов Импулс в самия себе си и което се съдържа в думите на Павел: „Не аз, а Христос в мен“, преди Мистерията на Голгота можеше да бъде търсено единствено във външния свят, и то по такъв начин, сякаш то се приближаваше към него като едно откровение, идващо от най-далечните предели на Космоса. И колкото по-назад се връщаме в хода на времето, толкова по-силно, по-сияйно и по-импулсиращо беше това външно откровение.

С други думи: В епохата преди Мистерията на Голгота човечеството разполагаше с едно външно откровение, което протичаше по такъв начин, по какъвто например Слънчевата светлина озарява един предмет външно, а не вътрешно. Както светлината озарява този предмет външно, така и светлината на духовното Слънце озаряваше човешката душа външно. Но след Мистерията на Голгота ние можем да охарактеризираме въздействията на Христовия Импулс в човешката душа или духовната светлина на Слънцето със следните думи: все едно, че бихме имали пред себе си едно флуоресциращо тяло, чиято светлина идва отвътре...

Цялото повествование на Бхагават Гита е напълно завършено в себе си, понеже то идва като зрелия плод на много предшествващи епохи; докато от друга страна Посланията на апостол Павел трябваше да бъдат много понесъвършени, понеже те са първите зародишни кълнове на една следваща несъмнено много по-съвършена и всеобхватна земна епоха.“ (239)

„Поетично представените в Бхагавад Гита учения са от такава естество, че ако индивидът наистина иска да издигне душата си чрез тях и да изживее накрая срещата с господаря на Йога, с Кришна, той трябва да ги приложи в своя собствен живот.

Следователно тук ние опираме до строго индивидуалния отговор – до нещо, което великият Кришна предлага като възможност на всеки отделен ученик.

Не така стоят нещата, ако се вгледаме от тази гледна точка в Посланията на апостол Павел. Там ние виждаме, че всичко се свежда до човешката общност – че всичко е отправено не към индивида, а към общността. Защото, ако се докоснем до най-дълбоката същност на Кришна и неговото учение, ние ще се убедим: Човекът напредва в учението на Кришна само ако го изучава и прилага в една строга изолираност на душата; човекът стига до срещата с Кришна само като един отшелник, който отново намира първичните откровения, първичните изживявания, характерни за най-древните епохи от еволюцията на човечеството. И това, което Кришна може да даде, е предвидено за отделната човешка душа.

Съвсем не беше така с откровението, което човечеството получи чрез Христовия Импулс.

Още преди своето проявление Христовият Импулс беше замислен като един импулс, засягащ цялото човечество, и Мистерията на Голгота далеч не се състоя заради една или друга човешка душа. Това, което настъпи след Мистерията на Голгота, има връзка с цялото човечество, т.е. с всички човешки души, които са участвали в цялата планетарна еволюция на Земята.

Тук ние действително сме изправени пред едно събитие, което засяга цялото човечество. Ето защо стилът на Павловите послания трябваше да бъде съвсем различен от стила на величествената поема Бхагавад Гита.

Нека още веднъж нагледно и живо да си представим отношението на Кришна към неговия ученик Арджуна.

Като господар на Йога, той му дава съвсем ясни наставления относно бавното и постепенно душевно усъвършенстване, което накрая ще го издигне до самия Кришна...

В наставленията на Павел ние се натъкваме на едно място, което несъмнено бихме могли да сравним с цялото стилистично и художествено величие на Бхагавад Гита. Но в същото време тук ние долавяме един съвършено друг тон, тук ние чуваме думи, които бликат от едно съвършено друго душевно състояние. Става дума за мястото, където Павел се обръща към коринтяните относно различните човешки дарби, които се срещат сред група хора, които трябва да съществуват заедно.

Кришна казва на Арджуна: Ти трябва да постъпиш така или иначе, да направиш това или онова – и чак тогава ще се издигнеш до следващата степен от твоето душевно развитие.

Апостол Павел казва на коринтяните: Един от вас притежава тази дарба, друг онази, и когато всички те са в хармония като отделните части на човешкото тяло, тогава се постига едно цяло и в духовен смисъл – едно цяло, което може да бъде напълно проникнато от Христос.

Следователно Павел се обръща към хората, изхождайки от техните обикновени качества, обръща се към тези, които действат заедно. С други думи – обръща се към една човешка общност.

И когато става дума за едно важно събитие, каквото е така нареченото говорене на езици, Павел също се обръща не към отделния човек, а към човешката общност...

В Коринт се появила хора, които притежаваха дарбата, изразяваща се в говорене на езици. Тези хора можеха да произнасят едни или други истини от духовните светове.

Обаче с подобна дарба се стига дотам, че ако човек наистина я притежава, това, което той дава като откровение, при всички обстоятелства идва от духовния свят, обаче често се случва така, че един казва едно, а друг казва друго, понеже духовните факти са много разнородни.

Един човек може да бъде инспириран от една област на духовния свят, друг – от друга, така че накрая откровенията им могат изобщо да не съвпаднат. Откровенията могат да съвпаднат само тогава, когато хората навлизат в духовните светове с ясно и пълно съзнание.

Ето защо Павел предупреждава: ..... на един се дава чрез Духа да върши велики дела, на друг да пророкува.... на друг да говори разни езици; а пък на друг да тълкува езици...“ – И тези дарби трябва да действат задружно и в пълна хармония, както дясната и лявата ръка на човека. Не бива да се вслушваме само в онзи, който говори езици, но и в онзи, който може би не притежава тази дарба, но е в състояние да тълкува, да разбира онова, което другите съобщават за една или друга духовна област.

Да, Павел винаги насърчава съвместната работа, която може да бъде постигната в една човешка общност...

Апостол Павел казва: „При това, братя, желая да имате разбиране и за духовните дарби... Дарбите са различни, но Духът е един. Службите са различни, обаче Господ е един. Различни са и действията, но Бог е един и Той действа във всички човеци. А на всеки проявяването на Духа се дава за обща полза. Защото на един се дава чрез Духа да говори с мъдрост, на друг – да говори със знание чрез същия Дух; на друг – вярва чрез същия Дух, пък на друг – изцелителни дарби; на друг – да върши велики дела, на друг – да пророкува; на друг – да разпознава духовете; на друг – да говори разни езици; а пък на друг – да тълкува езици. И всичко това се върши от един и същ Дух, който разпределя дарбите както Му е угодно.

И както тялото е едно, а има много части и всичките части на тялото – ако и да са много – пак са едно тяло, така е и Христос. Защото всички ние, било юдеи или гърци, било роби или свободни, сме напоени с един Дух и представляваме едно тяло. Защото тялото не се състои от една част, а от много. Ако кракът би казал: „Понеже не съм ръка, не съм от тялото“ – това не го прави да не е от

тялото. И ако ухото би казало: „Понеже не съм око, не съм от тялото“ – това не го прави да не е от тялото. Ако цялото тяло беше око, къде щеше да остане слухът? Ако цялото тяло беше слух, къде щеше да остане обонянието?

Но фактически Бог е поставил частите – всяка една от тях в тялото, както Му е било угодно. Ако всички те бяха една част, къде щеше да е тялото? Но фактически те са много части, а едно тяло.

И окото не може да каже на ръката: „Не ми трябваш“; или пък главата на краката: „Не сте ми нужни.“ – Напротив, тези части на тялото, които ни се струват по-незначителни, всъщност се оказват по-важни... И ако една част страда, страдат всичките части; и ако една част е в добро състояние, радват се всички части заедно с нея.

Вие обаче – казва Павел на коринтяните – сте тялото Христово и всички заедно образувате Неговите части. И Бог е поставил някои в църквата да бъдат първо апостоли, второ пророци, трето учители, после извършители на велики дела; едни с изцелителни дарби, други с дарби да помагат, да ръководят, да говорят разни езици.

Всички апостоли ли са? Всички пророци ли са? Всички учители ли са? Всички ли вършат велики дела? Всички ли имат изцелителни дарби? Всички ли говорят езици? Всички ли тълкуват? Ето защо е правилно различните дарби да се допълват взаимно. И колкото повече – толкова по-добре.“

После Павел говори за силата, която може да се прояви както в отделния човек, така и в общността, понеже тя обединява всички отделни членове на общността, също както и силата на тялото е тази, която обединява всички негови части. И Кришна не казва на отделния човек нещо по-красиво, отколкото това, което Павел споделя с различните групи на човечеството.

И сега Павел започва да говори за Христовата сила, която свързва отделните човешки същества. Павел описва тази сила, която може да живее както в отделния човек,

така и в общността, по следния забележителен начин:

„При все това – казва той – аз ви показвам един по-превъзходен път. Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм станал мед, която звънти, и кимвал, който дрънка. И ако имам пророческа дарба и зная всички тайни и всяко знание, и ако имам пълна вяра, така че и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм. И ако раздам всичкото си имущество за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не печеля от това.

Любовта е търпелива и милостива; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето, не се дразни, не държи сметка за злото, не се радва на неправдата, а се радва само с истината; всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи.

Любовта никога не отпада; другите дарби обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще изчезне. Защото отчасти знаем и отчасти пророкуваме, но когато дойде съвършеното, тогава това, което е частично, ще се прекрати.

Когато бях дете, като дете говорех, като дете чувствах, като дете разсъждавах, но откакто станах мъж аз напуснах детския свят. Сега ние виждаме нещата неясно, като в огледало, а тогава ще ги видим лице в лице; сега познавам отчасти, а тогава ще позная напълно кой съм самият аз.

И така, остават тези трите: вяра, надежда, любов; но най-голяма от тях е любовта.

Следвайте любовта, но копнейте за духовните дарби, а особено за дарбата да пророкувате...“

Всичко това ни показва, че различните духовни дарби трябва да бъдат разпределени между членовете на общността и че от друга страна членовете на общността трябва да действат като индивидуалности. И тук ние стигаме до точката, при която откровението на апостол Павел – именно поради новата еволюционна степен на

човечеството – се различава коренно от откровенията на Кришна. Откровенията на Кришна са насочени към отделните хора, обаче в основата си те са насочени към всеки човек, който е узрял да поеме по възходящия път на душата, какъвто го знаем от господаря на Йога.

Тук ние все повече и повече се приближаваме до древните времена от еволюцията на човечеството, към които можем отново да се върнем, следвайки учението на Кришна. Тогава човешките същества все още не бяха толкова индивидуализирани, колкото днес, и би могло да се предположи, че за всеки отделен човек е било валидно едно и също предписание, едно и също учение.

Павел се изправи пред едно друго човечество, съставено от диференцирани личности, които действително трябваше да задълбочават своите различия и всеки от тях да изпъква със своите специални дарби.

Вече не можеше да се разчита, че една и съща дарба ще се излее във всяка една човешка душа; сега вече трябваше да се обърне внимание, че има нещо, което остава невидимо и се издига над всички неща. И точно това, което не се намира в нито един човек като отделна човешка същност, обаче все пак може да присъства във всеки човешки индивид – точно то е Христовият Импулс.

Христовият Импулс отново идва като една нова Групова Душа на цялото човечество, обаче такава, която вече ще бъде търсена по един напълно съзнателен начин. И за да онагледим това, нека си представим примерно как изглеждат в духовния свят известен брой от учениците на Кришна и как изглеждат там известен брой от онези хора, които са докоснати от Христовия Импулс в най-дълбоките пластове на своите души. Всеки един от учениците на Кришна е възпламенил в себе си един и същ импулс, който му е даден от господаря на Йога. В духовния свят всеки един от тях прилича на другия. Едно и също наставление е дадено както на единия, така и на другия.

А онези, докоснати от Христовия Импулс, са един вид

лишени от плът; в духовния свят всеки от тях присъства като една неповторима индивидуалност; всеки от тях разполага с различни, диференцирани духовни сили. Ето защо също и в духовния свят всеки от тях е длъжен да работи в едно или друго направление.

А Предводителят – онзи, който излива Себе Си в душата на всеки един, колкото и различен да е той – е Христос. Едновременно Христос е както в душата на всеки един, така и над цялата общност...

Ето защо в условията на една по-ранна еволюция Кришна трябваше да говори по съвсем друг начин – така, както знаем това от Бхагавад Гита.

Обаче Павел трябва да смени тона. Фактически Павел се обръща към всеки отделен човек и въпрос на индивидуално развитие е дали според своята зрялост индивидът спира на тази или онази степен на сегашната си инкарнация, задоволявайки се с екзотеричното, или е в състояние да навлезе в езотеричните области, включително и до езотеричното християнство. Защото в областта на християнството човек трябва да се издига все по-нагоре и по-нагоре до езотеричните истини; обаче в случая той тръгва от една изходна точка, която е съвсем различна от тази, която е характерна за учението на Кришна.

В учението на Кришна човек тръгва от своето индивидуално равнище и като индивид се стреми да издигне душата си все повече и повече. В християнството се тръгва от там, че още преди да е направил своите крачки по пътя, човекът влиза в отношение с Христовия Импулс, понеже Христовият Импулс предхожда всичко останало. По духовния път към Кришна може да тръгне само онзи, който следва указанията на Кришна; по духовния път към Христос може да тръгне всеки, защото Христос е минал през Мистерията на Голгота заради всички човеци и те могат да имат отношение към Мистерията на Голгота...

В условията на източното развитие, на източното Посвещение, целият стремеж се свежда до следното: Човекът

трябва да се освободи от материалния свят – от всичко онова, което се разпростира във външната природа, защото това, което се разпростира там, във външния природен свят, според философията на Ведите, представлява не друго, а Майя! Всичко навън е само една илюзия – Майя, а човекът може да се освободи от Майя само с помощта на Йога. Нека припомним, че тъкмо Бхагавад Гита иска от човека да се освободи от всичко, което той желае, мисли и върши – от всяко удоволствие, от всяка наслада. И накрая като душа да тържествува над целия външен свят.

Делата, в които човекът е така или иначе въввлечен, трябва да отпаднат от него и – почивайки в себе си – той трябва да стане напълно независим от външния свят.

И всъщност пред всеки, който иска да се развива според учението на Кришна, се издига тъкмо този идеал: някога той да стане като един Параматама, или с други думи: да стане като онзи Посветен, който е оставил зад себе си целия материален свят и триумфира над своите собствени дела в сетивния свят; който живее в един чисто духовен свят и е преодолял сетивната реалност до такава степен, че не изпитва вече никаква жажда за прераждане и не желае да има нищо общо с досегашния си живот в сетивния свят. Ето как Бхагавад Гита ни представя освобождаването от Майя, преодоляването на Майя.

Колко различно е настроението в Посланията на апостол Павел! Ако Павел би се изправил пред това източно учение, тогава от най-дълбоките пластове на неговата душа щяха да бликнат приблизително следните думи:

„Добре, ти искаш да се освободиш от всичко, което те обкръжава във външния свят, от всичко, което си постигнал там. Ти искаш да оставиш всичко това далеч зад себе си! Обаче не представлява ли то самото Божие дело? И нима това, което искаш да оставиш далеч зад себе си, не е нещо Божествено, създадено от Духа? И когато го презираш, не презираш ли Божието дело? Нима там не живеят Божиите откровения – откровенията на Божествения

Дух? Няма ли да потърсиш най-напред Бога в твоите собствени дела, увенчани с любов, вяра и упование, или ще поискаш да триумфираш над Божието дело?“

Добре би било, ако вложим в душата си тези неизречени от Павел думи, но несъмнено пулсиращи дълбоко в неговата природа; защото в тях протича същинският нерв на всичко онова, което ние познаваме като откровение на западното мислене.

У Павел също има разбиране за Майя – че отвсякъде сме обградени от Майя. Обаче ние поставяме следващия въпрос: „Нима в образа на тази Майя пред нас не застават откровенията на Духа?“ – И не е ли престъпление да не разбираме, че в лицето на Майя ние сме изправени пред Божествено-духовното дело?

Сега идва ред на още един въпрос: „Защо всичко това е Майя?“ – Западът не се задоволява с въпроса дали всичко това е Майя. Той пита защо всичко това е Майя! И сега тук се появява един отговор, който ни въвежда в самия душевен елемент: Понеже някога душата се е поддала на влиянието на Луцифер, сега тя вижда всичко през булото на Майя и простира това було върху целия свят.

Следователно виновен ли е обективният свят, че ние навсякъде виждаме само Майя? Не! Обективният свят веднага би ни се явил в своята истинност, ако не бяхме попаднали под властта на Луцифер.

Той ни се явява като Майя само защото ние не сме в състояние да погледнем в основата на това, което се простира пред нашия поглед. Фактът, че душата е попаднала под властта на Луцифер, не е по вина на Боговете, а е по вина на нашата собствена душа.

Душата е превърнала за теб обективния свят в Майя, понеже ти си попаднал под властта на Луцифер. Една пряка линия свързва този антропософски възглед с известните думи на Гьоте: „Сетивата не лъжат, лъже съждението.“ ... Именно душата е виновна, че вижда света не в неговата истинност, а през булото на Майя. Ето как всичко

онова, което в източното светоусещане представлява дело на Боговете, сега се измества в дълбините на човешката душа, където бушува великата битка срещу Луцифер.

И не бива да се учудваме, че ако правилно вникнем в източното светоусещане, ще открием там не друго, а един подчертан материализъм, защото то не стига до духовните първоизточници на Майя, а чисто и просто се стреми да избяга от материалния свят. А това, което пулсира в Посланията на Павел и което занапред ще се разпростре под видима форма из цялата Земя, представлява едно истинско душевно учение, макар и в зародишен вид; впрочем тази е и една от причините то да бъде погрешно разбирано в нашата епоха Тамас.

Най-напред трябва да бъде проумяна сложната природа на Майя и едва тогава ще бъде възможно истинското разбиране на всичко онова, което е свързано с еволюцията на човечеството. Едва тогава ще разберем и думите на Павел за „първия Адам“, който ... все повече и повече потъва в материята; т.е. изживява материалния свят по напълно погрешен начин.

Защото материята във външния свят, като Божие творение, е нещо добро. Всичко, което става там, е нещо добро, обаче онова, което душата изживяваше в хода на еволюцията, ставаше все по-лошо и по-лошо, понеже от самото начало тя попадна под властта на Луцифер.

И тъкмо затова Павел нарече Христос „втория Адам“, защото Той дойде в света, изкушен от Луцифер, и можа да се превърне в предводител и приятел на човешките души, за да ги освободи. Той успя да ги освободи от Луцифер или с други думи: успя да ги издигне до едно обективно и правилно отношение към Луцифер.

Приживе Павел не можа да сподели с човечеството всичко онова, което той като Посветен знаеше. Ако обаче човек се остави под чудното въздействие на неговите Послания, ще се убеди, че в своите дълбините съдържат нещо много повече, отколкото казват външно.

Това произтича от обстоятелството, че Павел трябваше да се обръща към една общност и да се съобразява с нея.

Ето защо отделни места в неговите Послания изглеждат като пълни с противоречия. Ако обаче човек успее да се потопи в най-дълбоките пластове на тези Послания, той веднага ще долови как импулсите, които движат Павел, са всъщност импулси, идващи от Христос!“ (240)

Откровението на Йоан

УЧИТЕЛЯ:

„Прочетете 20 и 21 глава от Откровението, за да видите какво Господ готви за човечеството.“ (241)

„При каквито и условия да попаднете, Бог винаги може да ви помогне. Величието на Бога седи именно в това, че и при най-трудните условия Той може да ти помогне, да те извади от тези условия и да ти даде знание и мъдрост.

Ако уповаваш на Бога, където и да си, Той ще превърне и най-лошите условия в добри и ще ти съдейства за добро. Като излезеш от лошите условия, ти ще Му благодариш.

Аз желая и най-лошите ви условия да се превърнат в добри. Но казвам: Имайте вяра, че Бог ще изведе всички ви на правия път. Той няма да остави нито една душа в тъмнина.

В Откровението се казва: „Чух цялото създание да слави Бога.“ – В края на краищата, когато Бог примири всички хора помежду им, когато ги извади от лошите условия, те ще славят Бога.

Вие ще имате страдания, но след страданията ще дойдат радости и ще изпитате Божията Любов, Мъдрост, Истина, Справедливост, Божието милосърдие. Той ще ви даде всичко, каквото има, ще ви помага във всички начинания. Той е единственият, Който може да ви извади от трудните условия и да ви ръководи в новия път.“ (242)

„Колкото повече страданието се увеличава и може да го издържите, това показва, че толкова повече умът ви се е развил. Страданието показва степента на интелигентността. Колкото повече страдате, толкова сте по-интелигентен. Колкото по-малко страдате, толкова сте по-малко интелигентен. Хора, които са по-развити умствено, повече страдат. Това е един признак. Между човешката интелигентност и страданието на Земята има едно съотношение. Страданията се увеличават пропорционално с развитието на човешкия ум. И днес виждаме, че хората имат повече страдания, защото са по-развити...

Сега, като четете Откровението, там в една от главите се говори за небесните жители и се запитват откъде са дошли тези, облечените с бели дрехи. Това са души, които дойдоха от голямата скръб, избелиха дрехите си. Белите дрехи показват, че в духовния живот те придобиха всичко това, понеже минаха през голямата скръб. Техният ум се разви и те разбраха смисъла на живота...

Помнете, че всички минават през голямата скръб и няма какво да се обезсърчавате. Може да се обезсърчавате, но ще минете през тази скръб. Ще минете през тъжни, меланхолични мисли, но помнете, че това е един път, който трябва да се измине. Нито таксите ще имате, нито автомобили, нито някой на гърба си ще ви носи. Този път всеки сам ще го мине. Няма да има някой, който да ви улесни. Впрочем все ще има някой да ви помогне, но трябва да знаете, че в този път сами ще минете. Някъде ще ви помогнат хората, но никой не може да влезне в дълбочината на вашите страдания...

Всеки човек си има малки страдания, но мислете, че страданията са за ваше благо. Всичките страдания, през които човечеството минава, са за неговото благо.“ (243)

„Онези от вас, които влязат като ученици, трябва най-първо да развият голяма чувствителност. А човек, който е много чувствителен, страда повече. С големите страдания се добива повече опитност и знания.

Мнозина от учениците не искат да имат страдания. На едно място в Откровението пише: „Йоане, Сине Човешки, знаеш ли откъде дойдоха тези хора с белите дрехи? Те дойдоха от голямата скръб, та избеляха дрехите им. Те минаха през огъня.“ (7:13-14)

Сега някои от вас, като ученици, искате да минете през този свят, да ви посрещнат с палми, с цветя, да нямате абсолютно никакви страдания. Това е невъзможно! При сегашните условия е невъзможно.

Следователно на всеки един от нас му е даден известен дял от страдания и блага. Ще ги минем еднакво и едните, и другите – трябва да ги приемем на драго сърце.“ (244)

„Цялото черно братство се подвежда под съд, понеже има доста углавни дела. Разпнаха Христа, светиите избиха и пр. И ще ги осъдят. Ще вземат властта от тях, ще дойдат Белите Братя с ново Небе и нова Земя. Сега светът се съди и всеки ще отиде на своето място.

И в Откровението имаме онзи стих, където се говори за облечените с бели дрехи, които казват: „Няма ли да отмъстиш за нашата кръв?“ – „И дадох се на всеки бели дрехи и рече им се да си починат още малко време, докато се допълнят съслужителите им и братята им.“

Тогава ще бъде съденето.

Само любовта към Бога може да уреди всичко, може да внесе братство между вас. Няма друг закон, който да може да уреди света.“ (245)

„Не се страхувайте от дявола. Той има камшик, но не се страхувайте от него. Вземете камшика му и с него върху гърба му. Казано е в Откровението: „Вързан е князът на този свят.“ – Следователно, докато не вържеш злото в себе си, винаги ще слугуваш на дявола. Геройство е да вържеш дявола в себе си. Под „връзване“ разбирам да вържеш злото в себе си, но когато станеш едно с Бога. Щом си в противоречие с Бога, дяволът ще те върже. „Кога ще бъдем свободни?“ – Когато станете едно с Бога.“ (246)

„Съвременните хора живеят в края на века и положението, в което се намират, е подобно на това, в което се намираще Йоан Кръстител. Той минаваше от Стария завет в Новия, а ние – от Новия завет в Завета на Синовете Божи. Под „Завет на Синовете Божи“ някои разбират епохата, когато светиите ще дойдат да управляват света.

Те ще въдворят ред и порядък в света. Този ред и порядък е започнал вече да се прилага в живота. Предвиден е вече планът на новата регулация. Тя ще мине навсякъде, във всички държави: в Америка, Англия, Германия, Франция, Русия, България. По този начин ще преустрои Земята. Това означават думите, които някога Христос е казал: „Съборете този храм и в три дни Аз ще въздигна от него нов!“ – Той е подразбирал Своето тяло, но същевременно е разбирал и стария свят. В Откровението се говори за новия храм. И наистина, когато се събаря нещо старо, едновременно с него нещо ново се гради...

Питам: трябва ли хората още да се държат за старата култура? Има хубави неща и в тази култура, но тя носи за човечеството повече страдания, отколкото радости.“ (247)

„Казвам: Ще дойдат мъже и жени, които ще въдворят Нова култура на Земята, култура без войни.

За тези мъже и жени се говори в 20 глава на Откровението. Ангелът слязъл и вързал дявола с една голяма верига, за да не изкушава хората.“ (248)

„Когато в Откровението се говори за „затръбяване“, това показва големите промени, които ще станат. Социални, обществени, държавни, физически – големи промени ще станат на Земята.“ (249)

„В Откровението има разказ за книгата, запечатана със 7 печата. Йоан плакал, като видял, че няма кой да отвори книгата, и Агнето отворило книгата.

Следователно страданието става подтик, за да се разкрие онова, което Бог е предназначил за нас.“ (250)

„На 10 милиона мъже и жени има един честен мъж и една честна жена. Това е моята статистика.

На сто милиона вярващи мъже и жени по един се намира, който да обича Бога... И Писанието казва в Откровението, че едва има 144 000, които обичат Бога. Те са онези, които ходят с Агнето.“ (251)

„Така, както сега сме на Земята с тези тела, ни най-малко не сме подготвени за онова предназначение, което имаме. Мислите ли, че една гъсеница е предназначена да лети на първо време? ... Ние, съвременните хора, като гъсеници сме дошли в положението на пашкул. Трябва да си направим пашкул. Който не може да си направи пашкул, ще остане за друга епоха.

Това е обозначено в Откровението с втората смърт.

Първата смърт – сега хората се раждат и умират.

Втората смърт е: който не може да си направи пашкул, той ще изгуби условията, втори път ще умре.“ (252)

Рудолф Щайнер:

„Апокалипсисът или Тайното Откровение на Йоан е един твърде забележителен документ, поставен в края на Новия завет. Нужно е само да прочетем първите думи, за да предусетим дълбоката тайнственост на това Писание: „Откровение на Исус Христос, което му даде Бог, за да покаже на слугите Си онова, което има да стане по необходимост. Той го даде в символи и го изпрати чрез ангела Си на Своя слуга Йоан.“

Това, което се открива тук, е изпратено „в символи“. Следователно не трябва да се взима неговият буквален смисъл, а да се търси един по-дълбок смисъл, за който значението на думите е само символ. И още много други неща говорят за един такъв таен смисъл.

Йоан се обръща към 7-те църкви в Азия. С това не трябва да се разбират сетивно-действителните църкви. Защото числото 7 е свещеното символично число, което е

избрано именно заради неговото символично значение. Действителният брой на църквите в Азия е бил съвсем друг. Тайнствеността се подчертава и по-нататък с това как Йоан е стигнал до Откровението: „В Господния ден бях обзет от Духа и чух зад себе си силен глас като от тръба, който каза: „Това, което видиш, напиши в една книга и го изпрати на седемте църкви“.“

Следователно тук имаме работа с едно откровение, което Йоан е получил в Духа. А то е откровението на Исус Христос. Това, което се открива на света чрез Христос, се явява обвито в един таен смисъл. Следователно в учението на Христос трябва да се търси един окултен смисъл. Спрямо обикновеното християнство това откровение има същото отношение, каквото е имало откровението на Мистериите спрямо народната религия. Ето защо е оправдано да третираме този Апокалипсис като Мистерия.

Апокалипсисът се обръща към 7 църкви. Какво се разбира с това? Достатъчно е да вземем само едно от тези послания, за да разберем смисъла.

В първото послание се казва: „Пиши до ангела на Ефеската църква: Това казва Този, Който държи в десницата Си седемте звезди и Който ходи сред седемте златни светилника. Познавам твоите дела и това, което си претърпял, и твоето постоянство, и че ти не искаш да подкрепяш злите, и че си изпитал онези, които се наричат апостоли, а не са, и си ги намерил за лъжци. И имаш търпение, и си съградил работата си върху Моето Име, и не си се уморил от това. Но имам нещо против тебе, задето остави първата си любов. Помни откъде си паднал и се покай, и върши предишните дела. Иначе Аз скоро ще дойда и ще отместя светилника ти от мястото му, ако не се покаеш.

Но имаш това добро, че мразиш делата на николаитите, които и Аз мразя. Който има уши, нека чуе какво Духът говори на църквата: На този, който победи, ще дам да яде от дървото на живота, което е в Божия рай.“

Това е посланието, отправено до ангела на първата

църква. Ангелът, който трябва да считаме като Дух на църквата, върви по пътя, предназначения за християнството. Той може да различава истинските последователи на християнството от фалшивите. Той иска да бъде християнски и поставя в основите на своята работа именно Христос. Обаче от него се изисква той да не затваря пътя си към първоначалната любов с никакви заблуждения. Предупреден е как чрез такива заблуждения той може да тръгне по грешен, крив път.

Исус Христос е предназначил пътя за постигане на Божествения свят. Необходимо е голямо постоянство, за да се върви по-нататък, следвайки първия импулс. Възможно е също някой преждевременно да си помисли, че е разбрал истинския смисъл. Това се случва, когато известно време вървим, ръководени от Христос, и после изоставяме, напускаме този водач, като се отдаваме на грешни представи за Него. Така отново падаме в низше-човешкото. Ние се отклоняваме от „първата любов“.

Знанието, което се придържа към сетивните факти, се издига до по-висока сфера, като се одухотворява и обожествява до това, което наричаме Мъдрост. В противен случай то остава в преходното. Исус Христос е посочил пътя към Вечното. Знанието трябва да се преследва с неотслабващо постоянство в пътя, който води до неговото обожествяване. Трябва да се върви с любов по следите, които ще превърнат знанието в Мъдрост.

Николаитите били една секта, която се отнасяла лекомислено към християнството. Те виждали само едно: Христос е Божественото Слово, вечната Мъдрост, която се ражда в човека. И те вадят заключението, че човешката мъдрост е божественото Слово. Според това разбиране, достатъчно е само човек да търси човешко знание, за да осъществи Божественото в света. Но християнската мъдрост не може да се тълкува така. Знанието (първоначалната човешка мъдрост) е преходно, както и всичко друго, ако то не бъде превърнато в Божествена Мъдрост.

Ти не си такъв – казва Духът към ангела на Ефеската църква – ти не градиш само върху човешката мъдрост. Ти си вървял с постоянство в пътя на християнството. Но не трябва да мислиш, че не е необходима първоначалната любов, ако трябва да достигнеш целта. Затова е нужна такава любов, която далеч надвишава любовта към всичко друго. Само тази е „първоначалната“ любов.

Пътят към Божественото е безкраен и трябва да разберем, че когато сме достигнали първата степен, това може да е само подготовка, за да се издигнем до по-високи степени.

С този пример от първото послание показахме как трябва да се тълкуват и останалите. По същия начин може да се намери и техният смисъл.

Когато се обърна, Йоан видял „7 златни светилника“ и „сред светилниците образа на Сина Човешки, с дълга дреха и препасан със златен колан на кръста; и неговата глава и коса бяха блестящо бели като бяла вълна или сняг, а очите Му – като искрящ огън.“

Обяснява ни се, че „7-те светилници са 7 църкви“. С това се загатва, че светилниците са 7 различни пътища за постигане на Божественото. Всички те са човече или по-малко несъвършени.

„И Синът Човешки имаше 7 звезди в дясната Си ръка.“
„Седемте звезди са ангелите на седемте църкви.“

Познатите от мъдростта на Мистериите „Духове предводители“ са станали тук „Ангели предводители“ на „църквите“. Тези църкви са представени като тела на духовни Същества. Ангелите са душите на тези „тела“, както човешките души са невидимите сили на човешките тела.

Църквите са пътищата към Божественото; а душите на църквите трябва да бъдат предводители по тези пътища. За целта те трябва да станат такива, че техен предводител да бъде Този, Който държи „7-те звезди“ в десницата си.

„А от устата Му излизаше двуостър меч и лицето Му сияеше като светещо слънце.“ – Този меч съществува и в

мъдростта на Мистериите. Посвещаваният бивал изплашван, като пред очите му размахвали меч. Това показва състоянието, до което достига този, който иска да има опитност за Божественото, за да „проблесне пред него лицето на Мъдростта със сияние, подобно на слънцето“.

През такова изпитание минава и Йоан. То трябва да бъде една проверка за неговата сила. „И когато Го видях, паднах като мъртъв пред краката Му; и Той сложи десницата Си върху мене и каза: „Не бой се“.“

Посвещаваният трябва да мине през опитности, през които иначе човек минава при смъртта. Този, който го ръководи, трябва да го изведе над областта, в която раждането и смъртта имат някакво значение.

Посветеният встъпва в един нов живот:

„Бях мъртъв, а ето, сега Съм жив за вечни времена и държа ключовете на ада и смъртта.“ – Така подготвен, Йоан е въведен пред тайните на живота. „След това погледнах и ето врата, отворена на небето, и първият глас, който бях чул, прозвуча като тръба и ми каза: „Ела тук и Аз ще ти покажа какво ще стане после.“

Посланията до 7-те Духове на църквите показват на Йоан какво трябва да стане в сетивния, физически свят. Следващото, което той вижда „в Духа“, го довежда до духовния първоизточник на нещата, който е скрит зад физическото развитие, но който трябва да се осъществи във физическото развитие като една следваща одухотворена епоха. Посветеният изживява това, което ще стане в бъдеще, като духовна опитност в настоящето...

Християнството не трябваше да бъде за малцина избрани, както древните Мистерии. То трябваше да стане достояние за цялото човечество.

Християнството трябваше да стане една общочовешка религия; истината трябваше да бъде приготвена за всеки, „който има уши да чува“. Древните окултни ученици бяха избрани измежду мнозинството, а тръбите на християнството прозвучават за всеки, който може да ги чуе. От него

зависи да отиде той при тях...

При Посвещението на Йоан му се открива това, което ще стане в бъдеще със Земята и нейните жители.

Тук е вложена мисълта, че Посветеният може предварително да вижда това, което за по-низшия свят ще се осъществи едва в бъдеще. Седемте послания представляват значението на християнството за настоящето, а седемте печата – това, което християнството подготвя днес за бъдещето. За непосветения бъдещето е скрито, запечатано. При Посвещението то се разпечатва.

Когато завърши Земният период, за който важат 7-те послания, ще започне една по-духовна епоха. Тогава животът няма да протича така, както се явява в сетивните форми, а външно той ще бъде копие, образ на своите свръхсетивни форми. Тези свръхсетивни форми са представени чрез 4-те животни и останалите образи на печатите. В още по-късно време се явява онази форма на Земята, която за Посветените е обозначена чрез тръбите.

Така Посветеният вижда пророчески това, което има да стане. А Посветеният в християнския смисъл узнава как Христовият Импулс действа и продължава да действа в земния живот.

И след като ни се показва как всичко, което е силно привързано към преходното, намира своята смърт, за да се издигнем до истинското християнство, явява се един мощен ангел с отворена книга в ръце и я подава на Йоан: „И той ми каза: „Вземи я и я изяж; в стомаха ти тя ще бъде горчива, но в устата ти ще бъде сладка като мед.“

Следователно Йоан трябва не само да чете в книгата, той трябва изцяло да я приеме в себе си, да се проникне от нейното съдържание. Каква полза от всяко познание, ако човек не се проникне живо от него? Мъдростта трябва да стане живот; човек трябва не само да познае Божественото, но той сам трябва да стане божествен. Такава мъдрост, каквато се намира в книгата, е болезнена за преходното естество: „Тя ще бъде горчива в корема ти“, но в

замяна на това тя толкова повече ще носи блаженство на вечното и „в устата ти ще бъде сладка като мед“.

Само чрез едно такова Посвещение християнството може да стане нещо реално на Земята. То умъртвява всичко, което принадлежи на низшата природа.

„И трупите им ще лежат на площада на големия град, който духовно се нарича Содом и Египет, където и нашият Господ Христос бе разпнат.“ – Тук се разбират последователите на Христос. Те са измъчвани от силите на преходното. Но това, което изтърпява страдания, са само низшите съставни части на човешката природа, над които ще бъде извоювана победа. Тогава тяхната съдба става символ на първообразната съдба на Исус Христос.

„Содом и Египет“ в духовен смисъл е символ на живота, който се придържа към външното и не се изменя чрез Христовия Импулс. Христос е разпнат навсякъде в низшата природа. Там, където тази низша природа побеждава, всичко остава мъртво. Хората покриват като трупове площадите на градовете. Онези, които побеждават низшата природа, които възкресяват Христос в себе си, чуват тръбата на седмия ангел: „Царствата на света станаха царство на нашия Господ и на Неговия Христос и Той ще царува за вечни времена.“

„Тогава на небето се отвори храмът Божи и се яви ковчегът на завета Му в неговия храм.“

В съзерцаването на тези събития за Посветения се възобновява старата борба между низшата и висшата природа. Защото всичко, което по-рано посвещаващият се изживяваше, сега трябва да се потвърди и в този, който върви по пътищата на християнството. Както някога Озирис е бил застрашен от Тифон, така и сега „големият змей, старата змия“ трябва да бъде победена.

Жената – човешката душа – ражда нисшето знание, което е една негативна сила, ако не се издигне до Мъдростта. Човек трябва да мине през това нисше знание. В Откровението това нисше знание се явява под формата на

„старата змия“. От най-древни времена във всяка мистична мъдрост змията е символ на познанието. Човек може да бъде съблазнен от тази змия на знанието, ако той не роди в себе си Сина Божи, който стъпква главата ѝ.

„И бе свален големият змей, старата змия, наречена Дявол и Сатана, който прелъстява цялата Вселена. И бе той свален на Земята; и заедно с него бяха свалени и ангелите му.“ – В тези думи може да се прочете какъв е идеалът на християнството. Това, което беше постигнато в Мистериите, трябва да бъде обновено. Защото и там змията трябва да бъде победена. Но сега това не можеше да стане по същия начин като по-рано. На мястото на множеството Мистерии трябва да застане Едната, Първичната, Християнската Мистерия.

Исус, в когото Словото стана плът, трябва да бъде Посветителят на цялото човечество. И това човечество трябва да стане Неговата собствена мистична църква. Сега трябва да стане не един подбор на избрани, а обединение на всички. Според степента на своята зрялост, всеки един може да стане окултен ученик.

Посланието е за всеки, който има уши да го чуе и бърза да дойде, за да чуе неговите тайни. У всеки отделен човек трябва да реши гласът на сърцето. Сега вече не трябва да бъде въвеждан в храма на Мистериите този или онзи, но Словото трябва да бъде отправено към всички. Тогава едни могат да го чуят по-слабо, други по-силно. От Ангела, който живее в гърдите на всеки човек, зависи той да реши до каква степен трябва да бъде посветен.

Цялото човечество е храм на Мистерията. Вечното блаженство трябва да стане достояние не само на онези, които виждат процесите, свидетелстващи за Вечното, но „Блажени са, които не виждат и въпреки това вярват.“ – Макар отначало само да напипват в мрака, може би един ден светлината ще дойде до тях. Никому не трябва да бъде отказано нещо; пътят трябва да стои отворен за всеки.

Нагледно Апокалипсисът описва всички опасности, с

които антихристовите сили заплашват християнството и как накрая то ще победи въпреки всичко. Всички други Божове преминават в единната християнска Божественост. „И градът не се нуждаеше от никакво слънце, нито от луна, които да го осветляват, защото Божието Откровение го озарява и неговият светилник е Агнето.“ (253)

„Всичко, което ще стане в бъдеще, е подготвяно дълго преди това от великите Посветени, които предсказват бъдещите събития по същия начин, както е в „Апокалипсиса“ или „Откровението“, така че душите да бъдат подготвени за тези събития.“ (254)

„Във всяка епоха е имало разлика между езотеричната истина, както е позната тя на Посветените, и нейната екзотерична форма, пригодена за масите и изразена в религиите. Същото се отнася и за Християнството. Написаното в Евангелията е посланието, благата вест, провъзгласена на целия свят. Но имаше по-дълбоко учение – то се съдържа в Апокалипсиса под формата на символи.

Има начин на четене на Апокалипсиса, който едва сега може да бъде направен публичен. Но той бе практикуван през Средните векове в окултните школи на Розенкройцерите. Те обръщаха по-малко внимание на историческата страна на Писанието, въпросът за неговия автор и всички проблеми, завладели умовете на съвременните теолози, които търсят да открият само външните, исторически обстоятелства. Днес теологията познава само обвивката на Апокалипсиса и пренебрегва неговата сърцевина и същност. Розенкройцерите се занимаваха с пророчествата, с вечните истини...

Езотеричното Християнство не е основано на неясен и сантиментален идеализъм, а на осъзнаване, родено от познанието за висшите светове. Такова познание притежаваше авторът на Апокалипсиса – пророкът от Патмос, който даде една картина за бъдещето на човечеството... Определени видения за миналото, а също и за бъдещето,

бяха разкривани на учениците в Розенкройцерските школи; и след това, за да могат да изтълкуват тези видения, им се казваше да изучават Апокалипсиса.“ (255)

„Откровението на Йоан – с този документ могат да бъдат свързани не принудено най-дълбоките тайни на Християнството... В него се съдържа най-дълбокото от това, което можем да наречем Езотерично Християнство. Следователно нищо чудно, че от всички документи на Християнството именно Откровението е било най-криво разбрано. То е било криво разбрано още от самото начало на християнския живот от всички онези, които не са принадлежали към истинските християнски Посветени...”

Великите духовни истини, които са били възвестени в началото на Християнството, до които са били доведени онези, които можеха да ги разберат, се съдържат – доколкото това може да стане в едно съчинение – в Откровението на Йоан. Но още през първите времена на Християнството непосветените са били малко способни да разберат дълбоко духовното, което се съдържа в езотеричното Християнство...

За онзи, който е проникнал в Духовната наука, не може да има никакво съмнение, че още с встъпителните думи на Откровението се посочва какво то трябва да бъде.

Достатъчно е само да припомним, че там е казано: Този, който е автор на Откровението, е отнесен на един самотен остров (Патмос), който от най-древни времена е бил проникнат от една свещена атмосфера – бил е място на Мистериите.

И когато ни се казва, че същият този, който е дал съдържанието на Откровението, се намираще в изстъпление духом, и това, което дава, го е възприел по духовен път, това може да ни послужи като указание, че съдържанието на Откровението произхожда от едно по-висше състояние на съзнанието, което човек постига чрез Посвещението... Посвещението е развитието на дремещите във всяка душа способности.“ (256)

„Редуват се един след друг циклите на културите до момента (след хилядолетия), в който нашата епоха (пета раса) също ще стигне до своя залез, за да се роди една нова епоха. Чрез това, което наричаме война на всички против всички, чрез ужасни опустошителни морални преплитания ще намери своя край нашата Следатлантска епоха. А тази велика епоха от Атлантския потоп до ужасната война на всички против всички я разделяме отново на 7 редуващи се главни културни епохи.

На единия край трябва да си представим великия Атлански потоп, а на противоположния – великата бъдеща световна война. И този период разделяме на 7 културни епохи. Цялата епоха, която обгръща тези 7 под-епохи, е също така една седма част от една подълга епоха; така че трябва да си представите и още 2 такива епохи в бъдещето, след великата война, и 4 в миналото, преди атлантския потоп...

Знаем, че Антлантският потоп заличи от лицето на Земята старата Атлантида, а след това се разви и разцъфтя първата, древно-индийската култура, която бе последвана от Древно-персийската.

Тази последната бе последвана от Асиро-вавилонохалдео-египетската култура, след нея дойде четвъртата култура – Гръцко-римската, а след това – Петата, т.е. епохата, в която ние сега живеем.

степен на развитието, която можеше да се постигне. Това беше древно-индийският народ – един човешки род, който обитаваше в далечна Азия и живееше повече със спомена за старите минали времена, отколкото в настоящето. Това е величието и могъществото на онази култура, за която писаното във Ведите и Бхагавад Гита е вече само отзвук. Хората живееха тогава в спомена за това, което са изживявали през Атлантската епоха...

Хората от онова време имаха до голяма степен способността да развиват и проявяват определено съноподобно ясновидство. Те не бяха ограничени в този физически сетивен свят, а живееха между божествено-духовни Същества – те виждаха около себе си тези божествено-духовни Същества.

Именно в това се състоеше преходът от Атлантската епоха към Следатлантската – че погледът на хората бе постепенно затворен за духовния свят – за астрално-етерния свят – и бе ограничен само в този физически свят. Първите културни епохи бяха отбелязани с това, че хората имаха дълбок копнеж за това, което техните прадеди от старата Атлантида са виждали, обаче вече не разполагаха с такова виждане...

И всичко материално, което току-що беше изникнало пред физическите погледи на хората; скалите на Земята, които едва сега бяха станали видими, а по-рано бяха виждани само духовно, целият външен свят им изглеждаше много по-маловажен, отколкото това, за което те можеха да си спомнят. Всичко, което физическите очи можеха да виждат, бе наричано Майя – великата илюзия, великата измама, от която искаха да избягат.

А най-добрите от тази първа културна епоха можеха да се издигнат до състоянието и степента на техните прадеди чрез онзи метод на Посвещението, известни остатъци от който се намират в Йогата. Всичко това произведе едно религиозно настроение, което може да се предаде със следните думи: „Това, което ни заобикаля като външен

свят на сетивата, е измама – суетна и без стойност. Истинното, действителното се намира горе в духовните светове, които сме напуснали.“

Духовните водачи на народа бяха онези, които можеха да се пренесат в областите, където са живели по-рано техните прадеди. Тази беше първата епоха на Следатлантския период. А всички епохи на Следатлантския период се характеризират с това, че човекът постепенно се научи все повече и повече да разбира, да познава външната сетивна действителност: „Това, което ни е дадено тук за външните сетива, не трябва да се счита само като илюзия – то е един дар на духовните Същества и ненапрасно боговете² са ни дали камъните. Това, което тук на Земята основава една култура на материалния свят, трябва да бъде постепенно разбрано.“

Това, което древният индиец считаше още за Майя, което той отбягваше и се отвръщаше от него, за хората от втората следатлантска културна епоха стана „поле за работа“ – нещо, което те трябваше да обработват. Това е характерно за древната Персийска епоха, която отстои на около 5000 години назад от нас – онази културна епоха, в която почвата около хората наистина изглеждаше враждебна за тях, но тя не беше както по-рано илюзия, която трябваше да отбягват, а напротив: тя беше работно поле, в което трябваше да отпечатат собствения си дух.

Тази Земя, в нейния материален състав, е подвластна на Злото – на една Сила, противна на Доброто; на бога Ариман. Той я владее, но добрият бог Ормузд помага на хората и те се стремят да му служат.

Когато изпълняват неговата воля, тогава те превръщат този свят в една нива на висшия духовен свят и отпечатват в сетивния свят това, което познават духом.

За втората културна епоха сетивният свят беше едно работно поле. За индиеца сетивният свят беше измама,

---

² В езотеричната традиция Съществата от ангелските йерархии (както светли, така и тъмни) се наричат с общото название „богове“.

Майя, докато за персиеца той наистина беше под властта на зли демони, но въпреки това беше един такъв свят, от който човекът трябваше да изгони злите същества и да го насели с добрите, със служителите на бога на светлината Ормузд.

През третата следатлантска културна епоха човекът идва още по-близо до външната сетивна действителност; тук тази действителност не е вече за него само една враждебна сила, която той трябва да победи. Индиецът поглеждаше към звездите и казваше: „О, всичко, което се намира там горе, което аз мога да виждам с външните очи, е само Майя, измама.“ – Но халдейските жреци наблюдаваха движенията и разположенията на звездите и казваха: „Когато наблюдавам положението на звездите и проследя тяхното движение, това се превръща за мен в една писменост, в която прочитам волята на божествено-духовните Същества. Аз познавам това, което боговете искат, в това, което те са направили.“

За тях физическият сетивен свят не беше вече Майя, но както писмеността на човека е израз на неговата воля, така и това, което се намира в звездите на небето и живее в силите на природата, е писменост на Боговете. И те с любов започнаха да разчитат природата.

Така възникна онази чудесна наука за звездите, която днешните хора едва подозират. Защото това, което днес хората познават като Астрология, се е родило чрез едно криво разбиране на самите факти...

А какво беше Земята за египтяните? Достатъчно е да споменем само откриването на геометрията, чрез която човекът се научи да дели земята според законите на пространството, според правилата на геометрията.

Вече се изучаваха законите на това, което индийците считаха за Майя. През древната Персийска епоха хората обработваха земята, а през египетската епоха те се научават да я делят според законите на пространството.

Тогава те започват да изучават законите, но правят и

нещо повече. Те си казват: ненапразно боговете са ни оставили една писменост за звездите, ненапразно ни изявяват те тяхната воля в природните закони.

Ако чрез своята собствена работа човекът трябва да произведе едно благо, тогава в реда, който създава тук, той трябва да пресъздаде едно копие на това, което може да изучи от звездите. О, да бихте могли да погледнете в работната стая на египетските Посветени! Вие бихте открили един начин на работа, който е свършено различен от този, прилаган в съвременната наука.

Тогава учените бяха Посветени. Те изучаваха движението на звездите и се запознаваха с ритъма на техните разположения и движения, с действието на тези разположения върху това, което ставаше на Земята. Те си казваха: „Когато на небето се намира това или онова съзвездие, тогава тук долу на Земята трябва да стане това или онова в държавния живот, а когато дойде едно друго съзвездие, трябва да стане нещо друго. След 100 години ще имаме определени съзвездия – казваха те – и тогава, съобразно с това, трябва да стане нещо съответно.“

По този начин предварително се определяше за хиляди години това, което трябваше да се прави... Те не вършеха нищо, което не беше записано за хиляди години напред в тези книги според движението на звездите. Да речем, че се касаеше да бъде създаден един закон.

Тогава не са гласували както днес, а са черпили съвет от свещените книги, в които беше записано това, което трябва да стане тук на земята, за да бъде то огледало на онова, което е записано в звездите. И това, което беше записано в книгите, се изпълняваше. Когато египетският жрец е писал тези книги, той е знаел: нашите потомци ще изпълняват това, което е записано тук...

През третата културна епоха хората можаха да проникнат в света на илюзията – в Майя – с човешкия дух. Това бе завършено през четвъртата културна епоха. Вижте Гръцко-римската култура – там в чудните произведения

на изкуството човекът създава във външния материален свят един съвършен образ на самия себе си, а в драмата се изобразяват неговите човешки съдбини (Есхил).

И погледнете как в древната Египетска култура се изучава волята на боговете. Онова завладяване на материята, каквото виждаме през време на Гръцката култура, означава една степен повече, при която човекът обиква още повече материалния свят. А през време на римската култура човекът слиза напълно на физическото поле.

Ние живеем сега в Петата културна епоха (Западно-европейска), където културата е слязла още по-дълбоко, под равнището на човека. Ние живеем в епохата, когато човекът е станал роб на външните отношения, на външната среда. В древна Гърция духът бе употребен за одухотворяване на материята и одухотворената материя застава пред нас в образите на Аполон, на Зевс, в драмите на Софокъл и т.н. Там човекът беше слязъл до физическото поле, но не беше слязъл под равнището на човека.

Същото имаме и през Римската епоха. Най-дълбоко слизание под сферата на човека става сега в нашата епоха. В нашата епоха духът стана роб на материята. Безкрайно много духовни сили са употребени в нашата епоха, за да се проникне в природните сили на външния свят, за да се превърне този външен свят в едно място колкото е възможно по-удобно за човека.

Нека сравним древните времена с нашето време. В тези древни времена човекът виждаше великата звездна писменост на боговете, но с първобитни средства се изграждаха тогава постиженията на културата, пирамидите, сфинксовете! Как просто се е хранел тогава човек!

А вижте какви огромни външни културни средства е добил той до днешен ден! Каква сила на духа беше необходима, за да бъдат изобретени и построени парната машина, железопътните линии, телефонът и т.н.

Необходимо беше да се употребят неимоверни сили на духовния живот, за да се открият и построят тези чисто

материални културни средства. И за какво бяха те употребени? Има ли за духовния живот някаква разлика дали през някоя от древните култури човекът е смилал житото между два камъка, за което естествено се изразходваше много малко духовна сила, или дали днес сме в състояние да телеграфираме до Америка, за да получим оттам големи количества пшеница и да ги превърнем в брашно чрез чудесно устроени мелници? Целият този апарат е поставен в движение единствено заради стомаха.

Нека си дадем сметка какви огромни жизнени сили са вложени в чисто материалната култура. Тези външни културни средства допринасят твърде малко за истинската духовна култура. Телеграфът – да речем – се употребява твърде малко за антропософските въпроси.

Ако бихте направили едно статистическо сравнение между това, което се употребява за материалната култура, и това, което допринася за духовния живот, тогава бихте разбрали, че духът е потънал под човешкото, че той е станал роб на материалния живот.

По този начин ние решително имаме един слизащ надолу път на културата до нашата епоха, до Петата културна епоха. И този път би отишъл все по-надолу и по-надолу. Ето защо човечеството трябваше да бъде предпазено от едно пълно потъване в материята чрез един нов импулс.

Никога по-рано земното човечество не беше слязло толкова дълбоко в материята. Трябваше да дойде един мощен, най-мощният от земните импулси. Това беше идването на Исус Христос, което даде подтика към един нов духовен живот. Това, което ние притежаваме като тласкащи нагоре сили в духовния свят през време на слизането, ние го дължим на онзи мощен импулс, който дойде чрез Исус Христос. При това слизане в материята винаги е имало духовни импулси.

Така се разви първо бавно, после все повече и повече християнският живот, който днес се намира едва в своето

начало, но който в бъдеще ще се издигне до нечувана слава, защото човечеството ще разбере Евангелията едва в бъдеще. Но когато хората ги разберат напълно, тогава те ще видят какъв неизмерим духовен живот се намира в тези Евангелия.

Колкото повече Евангелието се разпространи в неговата истинска форма, толкова повече човечеството ще има отново възможност, въпреки материалната култура, да развие един духовен живот, да възлезе отново в духовните светове.

Това, което се развива от епоха в епоха в следатлантските култури, авторът на Откровението си го представя изразено в по-малки общности. Така тези по-малки общности, които са разпределени върху нашата Земя, стават представители на тези културни епохи.

Когато говори за общността или църквата от Ефес, той разбира: „Аз приемам че в Ефес живееше една общност, която в известно отношение наистина беше приела християнството. Но понеже всичко се развива постепенно, то от всяка културна епоха остава да съществува по нещо в следващите епохи. В Ефес ние наистина имаме една школа на Посвещението, обаче там християнското учение е така оцветено, че навсякъде все още можем да познаем чертите на древната Индийска култура.“

Той иска да ни покаже с това първата епоха на следатлантското време. Тази първа културна епоха в следатлантското време е представена в лицето на Ефеската църква. И това, което трябва да бъде възвестено в едно послание до църквата от Ефес, трябва да си го представим приблизително така: естествено характерът на онази далечна индийска епоха е останал и се е продължил в различните културни течения. В църквата от Ефес ние още имаме нещо от този характер. Тази общност, тази църква схващаше християнството така, че то беше определено от типичния характер на древната Индийска култура.

Така във всяко едно от тези послания ние имаме един

представител на една от 7-те следатлантски културни епохи. Във всяко послание се казва: „Вие сте такава и такава. Тази или онази страна на вашето съществуване отговаря на това, което е правилно в смисъла на християнството; обаче другото трябва да се промени.“

Така говори авторът на Откровението на всяка една културна епоха, като казва кое трябва да остане и кое не отговаря вече и трябва да бъде изменено.

Нека проверим сега дали действително в редуващите се 7 послания се съдържа нещо от характера на 7-те редуващи се следатлантски културни епохи. Да се постараете да разберем какво обръщение трябваше да имат тези послания, ако те трябваше да отговарят на това, което токущо казахме.

Авторът на Откровението си представя: В Ефес има една общност, една църква. Тя е приела християнството, но показва това християнство в един особен нюанс, какъвто е имала първата следатлантска културна епоха, а именно чужда на външния живот, без да бъде изпълнена с любов към това, което е било задачата на следатлантския човек (завладяването на външния свят). Тя се е отвърнала от боготворението на всичко, което е плътско, обърнала се е към духовния живот – така говори Този, Който отправя послания до църквите – това Той цени у нея.

Ние разбираме какво е искал да каже авторът на Откровението с тези думи, като вземем предвид, че Ефес беше мястото, където се служеше в мистериите на целомъдрената Диана; там отвръщането от материята се намираще в особен разцвет – отвръщането от сетивния свят и обръщането към духовното.

Но „имам нещо против тебе – че си изоставила първата любов“ – любовта, която първата следатлантска култура трябваше да има и която се изразява в това – да счита Земята като работно поле, в което трябва да се посее Божественото семе...

Чрез този ръководител на първата културна епоха

говори Исус Христос на онази епоха, в която Посветеният проникваше със своя поглед в отвъдните светове. Той казва за себе си, че държи в десницата си 7-те звезди и 7-те златни светилника.

Седемте звезди не са нищо друго освен символи на 7-те висши духовни Същества, които са ръководители на великите културни епохи. А за 7-те светилника се казва изрично, че те са духовни Същества, които не могат да бъдат виждани в сетивния свят. За тях се загатва и в посвещението при Йога, но се загатва също и за това, че никога човек не работи за развитието, ако мрази външните дела, ако изгубва любовта си към външните дела. Църквата от Ефес е изоставила любовта си към външните дела.

В Откровението се казва съвсем правилно: „ти мразиш делата на николаитите“ – „николаитите“ са онези хора, за които животът се изразява само в почитането на сетивния свят. През времето, за което говори посланието, съществуваше една секта на Николаитите, които считаха, че всичко ценно за човека се свежда само до външния сетивен живот – до живота на плътта.

„Ти не трябва да вършиш това“ – казва Този, Който вдъхновява първото послание. „Но ти не трябва да изоставяш първата любов“ – казва той също – „защото, имайки любов към този външен свят, с това ти го оживотворяваш, повдигаш го в духовния живот!“

„Който има уши, нека слуша: нему Аз ще дам да яде не само от предходното дърво, а от дървото на живота“, т.е. той ще бъде в състояние да одухотвори това, което се намира тук в сетивния свят, за да го възнесе на олтара на духовния живот.

Представител на втората културна епоха е общността или църквата от Смирна. На нея Ръководителят на човечеството говори, обръщайки се към своя втори предтеча, вдъхновител или учител на древната Персийска култура.

Схващането на древната Персийска култура е: Има един бог на Светлината и един негов враг – външната

материя, тъмният Ариман. Първо аз бях свързан с Духа на Светлината – с първия. След това слязох в света на материята, в която се вмъкна изостаналото в своето развитие враждебно същество Ариман. И сега – заедно с Духа на Светлината – аз ще обработвам материята и ще внеса в нея духа; после, след като бъде победен злият бог, отново ще се яви добрият – богът на Светлината...

Така във второто послание ние четем: „Аз съм първият и последният, Който бе, Който е и Който ще дойде; Който отново оживя.“ ... Човек не попада под властта на смъртта. Ако той загиваше в смъртта, тогава тя би била за него едно събитие, което го води до един духовен живот, в който не биха се намерили плодовете на този земен живот.

Да вземем един човек, който не живее така, че да извлече от своя живот истинските плодове. Той не взема със себе си никакви плодове в духовния живот. Но в духовното съществуване той може да живее само от тези плодове. Следователно, ако не донесе там със себе си никакви плодове, той ще изпита „втората смърт“. Чрез обработването на това земно поле той се спасява от „втората смърт“.

„Който има уши да слуша, нека слуша какво говори духът на църквите. Който победи, той няма да бъде повреден от втората смърт.“

Сега да продължим с църквата от Пергам. Тя е представител на онази епоха на човечеството, когато това човечество все повече излиза на физическото поле, където човекът вижда в писмеността на звездите това, което неговият дух можеше да получи. Това е дадено на човека през третата културна епоха...

Само поради това, че бе надарен с душа, човек можеше да изследва движението на звездите, да изнамери геометрията. Това се е наричало изследване чрез словото, което в Откровението на Йоан е изразено с „меча, излизащ от устата“ ... Това е Хермесовото слово на древните жреци – словото, чрез което човекът изследва природните сили и звездите в древния смисъл... То наистина е един двуостър

меч. Тук мъдростта стои на ръба на това, което е бяла и черна магия; между това, което води до блаженство, и това, което носи поквара. Ето защо той казва, че добре знае, че там, където живеят представителите на тази епоха, се намира престолът на Сатаната. Това загатва за всичко, което може да отклони човечеството от великите цели на развитието.

А учението на Валаам не е нищо друго, освен учението на черния магьосник. Защото това е учението, което разлага народите. Разрушителите на народите са черните магьосници, които работят само в услуга на своята личност и затова разрушават всяко общество. Затова те поглъщат всичко, което живее в народа.

Но доброто в тази култура се състои в това, че именно там човекът може да започне да пречиства и прояснява, да просветлява своето астрално тяло. Това се нарича „скритата манна“ ... Всички символи тук показват, че човекът пречиства своята душа, за да стане чист носител, чист съд за Манас (висшия Аз).

Без съмнение за това е още необходимо човекът да мине през четвъртата културна епоха. Там се явява самият Спасител, Исус Христос – църквата от Тиатир! Там Той възвестява себе си като „Син Божи“, Който има очи като пламък, а краката Му са като разтопен месинг.

Сега Той се провъзгласява като „Син Божи“, сега Той е ръководител на четвъртата културна епоха, където човекът е слязъл до физическото поле и там е създал своя образ във външните културни средства. Сега е настъпила епохата, когато Божественото, самият Бог става човек, става плът, става човешка личност.

Това е епохата, в която човекът е слязъл до степената на личността – в творбите на гръцките скулптори индивидуализираното божество се явява като личност, а в римския гражданин личността се явява пред света. Тази епоха трябваше да получи същевременно един импулс чрез това, че Божественото се яви в човешка форма.

Слезлият долу човек можеше да бъде спасен само ако самият Бог се яви като човек. Това, което по-рано се показваше само в зародиш, „Азът“ или „Аз Съм“, трябваше да се яви на външното поле на световната история.

Ето защо Син Божи – като ръководител на бъдещето – трябваше да каже: „Всички църкви (общества) трябва да познаят Този, Който носи името „Аз Съм“ – Който изпитва сърцата и душите.“ – Тук тежестта пада върху „Аз Съм“, върху четвъртия член на човешкото същество.

„...както Аз приех Моя Отец; и ще му дам Зорницата.“

Какво означава тук „Зорницата“? – Ние знаем, че Земята минава през състоянията Сатурн, Слънце, Луна, Земя, Юпитер, Венера и Вулкан³...

Земното развитие се разпада на Марсова част и Меркуриева част поради тайнствената връзка, която съществува между Земята и Марс в първата половина на Земното състояние и между Земята и Меркурий във втората половина на Земното развитие.

Ето защо вместо Земята се поставят Марс и Меркурий. Казва се, че в своето развитие Земята минава през състоянията Сатурн, Слънце, Луна, Марс, Меркурий, Юпитер, Венера и Вулкан. И така, Меркурий е звездата, която всъщност дава тон, която владее като сила втората половина на Земното състояние. Меркурий е звездата, която представлява направляваща сила, която посочва пътя нагоре – път, по който трябва да върви човекът.

Тук ние стигаме до едно място, където трябва да разкрием една малка тайна, която фактически трябва да бъде разкрита само на това място.

За тези, които биха само злоупотребили с Духовната Наука – особено в миналите времена – в Окултизма съществува нещо, което бихме могли да наречем една маска. Истинските окултисти не се изразяваха направо,

---

³ Названията „Стар Сатурн“, „Старо Слънце“, „Стара Луна“, „Бъдещ Юпитер“, „Бъдеща Венера“ и „Бъдещ Вулкан“ нямат почти нищо общо с днешните планети, а са имена на цели еони от развитието ни.

но така, че да скрият истинската същност на нещата.

Средновековният езотеризъм не е могъл да си помогне по друг начин, освен прибегвайки до едно грубо средство. Той разместил имената на планетите, като назовал Меркурий – „Венера“, а Венера – „Меркурий“. В действителност, когато искаме да говорим в смисъла на езотеризма, както прави авторът на Откровението, ние трябва да наричаме Зорницата „Меркурий“. За него Зорницата е „Меркурий“. „Аз дадох на твоя Аз насоката нагоре, насоката на Зорницата – на Меркурий.“ ...

А сега би трябвало да дойдем до нашата епоха, на която ние принадлежим, и би трябвало да си зададем въпроса: „Изпълнява ли се това Откровение и през нашата епоха?“ – Ако то би се изпълнило, тогава на нас би трябвало да ни говори Онзи, Който е говорил през четирите предишни епохи, и ние би трябвало да се научим да разбираме Неговия глас, би трябвало да се ориентираме в това, което е нашата задача за духовния живот.

Ако трябва да има едно духовно течение и ако това духовно течение трябва да разбира от световната мистика, тогава това духовно течение – доколкото то трябва да бъде в съгласие с Откровението на Йоан – би трябвало да изпълнява това, което великият Вдъхновител изисква от тази епоха. Какво изисква Той и кой е Той? Можем ли да Го познаем? Нека се постараям. В глава 3 е казано: „На ангела на Сардийската църква пиши:“ – тук трябва да разбираме, че се говори за самите нас – „Така казва Той, Който има 7-те духове Божии и 7-те звезди.“

Какво означават тук 7-те духове и 7-те звезди?

В смисъла, вложен от автора на Откровението, човекът – както ни се явява тук – е външен израз на 7 човешки принципа – физическото тяло, етерното (жизнено) тяло, астралното тяло, което преобразено дава Манас, след това Буди (преобразеното етерно тяло) и Атма (преобразеното физическо тяло), а по средата между тях – Азът.

Това са 7-те духовни начала, в които божествената

същност на човека е разчленена. Съгласно един технически израз на окултизма тези 7 принципа се наричат „7-те духове Божии в човека“. А 7-те звезди са звездите, по които ние разбираме какво е човекът днес и какво трябва да стане той в бъдеще – Сатурн, Слънце, Луна, Земя, Юпитер, Венера и Вулкан. Това са 7-те звезди, които правят разбираемо развитието на човека...

Да се занимава човек с Духовна наука ... означава да знае, че в нашето време, когато човечеството е слязло най-дълбоко в материята, ние трябва отново да се издигнем в духовния живот, следвайки Великата Индивидуалност, Която – като Ръководител – ни дава 7-те духове Божии и 7-те звезди, за да можем да се оправим в пътя.

И когато вървим по този път, ние ще внесем в Шестата епоха истинския духовен живот на Мъдростта и Любовта. Тогава това, което ние изработваме като антропософска Мъдрост, става импулс на Любовта за Шестата епоха, представена чрез общността (църквата), чието име я представя като представител на тази Шеста епоха: църквата на братската любов: Филадельфия. Всички тези имена не са случайно избрани.

Човекът ще развие своя Аз до необходимата висота, така че той ще стане самостоятелен и през Шестата епоха ще прояви в свобода любовта към всяко друго същество – в тази Шеста епоха, която е представена чрез църквата на Филадельфия. Това трябва да бъде подготвено като духовен живот на Шестата епоха.

Тогава ние ще сме развили в нас индивидуалния Аз до най-висока степен, така че никаква външна сила няма да може да действа в нас, ако ние не искаме това; така че ние ще можем да затваряме и никоий няма да може да отвори без нашата воля, а когато отваряме, никоя противоположна сила няма да може да затвори без нашата воля. Това са ключовете Давидови.

В гл.3, ст.7 се казва: „А на ангела на Филадельфийската църква пиши: Това казва Светият и Истинният, Който

има ключовете Давидови – Който отваря и никой не затваря, Който затваря и никой не отваря.“ – „Ето, поставих пред тебе врата отворена и никой не може да я затвори.“ – Азът, който е намерил себе си.

А седмата епоха ще събере около този Велик Водач всички, които са намерили висшия духовен живот. Те ще принадлежат вече до такава степен на този духовен живот, че ще се различават от онези, които са отпаднали, които са хладни – „нито студени, нито топли“. Групата, която е намерила духовното, ще разбере Този, Който – изявявайки се – ще каже: „Аз съм Този, Който съдържа в Себе Си истинския завършек, към който всичко се стреми.“ – Този завършек Откровението го нарича с думата „Амен“. Ето защо в гл.3, ст.14 се казва: „А на ангела на Лаодикейската църква пиши: „Това казва „Амен“ – Този, Който съдържа същността на завършека.“

Така ние виждаме как в Откровението на Йоан е дадено съдържанието на едно Посвещение.

И още първата степен на това Посвещение, в която виждаме вътрешния напредък на 7-те следатлантски епохи и как духа работи на физическото поле, ни показва, че имаме работа с едно Посвещение на Волята. Защото това съдържание може да действа възпламеняващо върху нашата воля чак до нашата епоха, когато осъзнаваме, че трябва да слушаме Вдъхновителите, които ни учат – когато се научим да разбираме какво означават 7-те звезди и 7-те духове Божии и когато се научим да разбираме, че трябва да носим духовното познание в бъдещето.“ (256)

„В Откровението е казано, че трябва да следваме онова Същество, което държи в ръката си 7-те звезди и 7-те духове Божии. Чрез това духовно движение се подготвя следващата епоха, която е представена чрез църквата от Филаделфия – епоха, в която у всички, които са разбрали словото на този зов, трябва да царува онази братска любов върху цялото земно кълбо – тази братска любов, за

която се говори и в Евангелието на Йоан.

След нея ще дойде още една, 7-ма подепоха или 7-ма културна епоха, която се характеризира с това, че от една страна се поставя всичко, което е зло в обществото – всичко, което е хладно; което не е нито топло, нито студено; което не може да се запали за духовния живот и затова трябва да отпадне. А от друга страна ни са показани тези, които са разбрали словото на зова – които ще образуват свитата на Онзи, който казва: „Аз Съм Амен“, т.е. „Аз съм Този, Който носи в себе си целта на човешкото същество – самия Христос.“ ...

Днес ще пристъпим по-нататък в нашето разглеждане към това, което се представя на човека, когато той пристъпва в следващата степен на Посвещението. Пред нас се изредиха 7-те подепохи на нашия човешки цикъл и ние казахме, че целият този цикъл с неговите подцикли е също така една част, един малък цикъл от една още по-голяма епоха, която също съдържа 7 отделни епохи.

Нашият цикъл от 7 епохи (така наречения Следатлантски цикъл) се предхожда от Атлантския цикъл, в който са се подготвили расите, от които и днес съществуват остатъци. Настоящият цикъл ще бъде последван от един друг, състоящ се също от 7 епохи. Този цикъл се подготвя още от сега.

Така че можем да кажем: нашата култура ще премине постепенно в една култура на братска любов, където една сравнително малка част от хората ще са разбрали духовния живот, ще са разбрали и приложили братската любов. След това тази култура отново ще отдели от себе си една по-малка част от хората, която ще надживее войната на всички против всички, която ще бъде толкова разрушителна в края на нашия настоящ цикъл.

При този всеобщо разрушаващ елемент навсякъде ще има единици, които ще се отделят от останалото, взаимно унищожавачо се човечество – единици, които ще са разбрали духовния живот и ще образуват основата за една

друга нова епоха, за един друг нов цикъл – шестият.

Така стана и при преминаването от Четвъртия цикъл (Атлантската епоха) към нашия настоящ цикъл. Онзи, който може да проследи с ясновидски поглед течението на времето в миналото, минавайки през епохите, които разгледахме (Гръко-римската, Египто-халдейската, Древно-персийската и Древно-индийската) и отвъд великия потоп, стига до Атлантската епоха.

Не е необходимо да разглеждаме подробно тази епоха, но трябва най-малко да си изясним как тази Атлантска епоха се е развила и е преминала в нашата. И там също голямата част от населението на Атлантида не беше узряло да се развива по-нататък, беше неспособна да премине в нашите времена.

Само малка част, която живееше в една област, близо до днешна Ирландия, се разви до високия разцвет на културата на Атлантския континент и потегли към изток.

Трябва да ни бъде ясно, че това беше само главната група. Постоянно народи се преселваха от запад на изток и всички по-късни народи на европейските области, в северна и средна Европа, произхождаха от онзи отряд, който беше дошъл от запад на изток.

Под ръководството на един велик Водач онази част на населението, която беше стигнала до най-висок разцвет на културата, беше и най-напредналата. Тази част – тази съвсем малка група от избрани хора – се установи в средна Азия; там тя образува един център и от този център се отделиха колонии и отидоха към онези културни области, които вече посочихме. От там културното течение отиде в древна Индия, в Персия, Египет, Гърция и т.н.

Но вие лесно ще зададете сега въпроса: „Не е ли това една твърде жестока мисъл – че цели маси народ остават неузрели и не добиват способността да се развиват; че само една малка група става способна да посее семето на следващата култура?“ – Обаче тази мисъл няма да има вече нещо обезпокоително, щом направите разлика между

развитието на расите и развитието на душите. Расата може да изостане назад; една общност от народи може да изостане. Обаче душите преминават отвъд расите.

Ако искаме да си представим съвсем точно нещата, трябва да си кажем: всички души, които днес живеят в телата на цивилизованите страни, в миналото са били въплътени в тела на атланти⁴.

Там някои от тях са се развили по подходящ начин. Те не са останали в атлантските тела. Понеже са се развили по-нататък, те можаха също да станат души в по-напреднали тела. Само онези души, които бяха изостанали назад, трябваше да се въплътят в тела, които бяха останали на една по-ниска степен на развитие.

Ако всички души биха се развили до необходимата степен, тогава изостаналата раса би останала или твърде малобройна, или пък нейните тела биха били заети от новоприиждащи нисши души. Защото винаги съществуват души, които могат да живеят в изостанали в развитието тела. Никоя душа не е свързана с едно изостанало тяло, ако тя самата не се свързва с него...

Нека си представим как една раса следва друга раса, как една културна общност следва друга културна общност. Душата, която изпълнява правилно своята земна мисия, е въплътена в една раса. Тя се стреми вътре в тази раса, усвоява способностите на тази раса, за да бъде въплътена следващия път в една по-висша раса.

Само онези души, които пропадат в расата и не се стремят да се издигнат над физическата материя, са задържани в тази раса – както се казва – от тяхната собствена тежест. Те се явяват втори, трети път в същата раса или в

---

⁴ Дотук с мита, че сред нас са въплътени души от Плеядите, Сириус и т.н. На Земята са преродени много души, обитавали Венера, Марс, Юпитер и другите планети от Слънчевата система, но никой истински Посветен не говори за външни посетители от планети извън нашата Система, камо ли пък за рептили или извънземни нашественици във физически тела.

подобно устроени раси. Такива души задържат развитието на телесната раса.

Този факт е прекрасно изразен в един мит. Ние знаем, че човекът напредва по-нататък в пътя на земната мисия чрез това, че следва Великите Ръководители на човечеството, които му сочат неговите цели. Ако той отхвърля тези Ръководители, ако не ги следва, тогава трябва да изостане в своята раса – тогава той не може да излезе от нея.

Нека си представим една личност, която има щастието да срещне един Велик Ръководител на човечеството, да си представим например една такава личност, която среща самия Исус Христос – вижда как Той върши всички чудеса, всички знамения, за да поведе човечеството напред, но която не иска да знае нищо за това повдигане; която отхвърля Ръководителя на човечеството.

Такава душа би била осъдена да изостане вътре в расата. И ако представим това, доведено до крайност, такава една душа би трябвало да се явява отново и отново в същата раса: и ние имаме легендата за Ахасвер, който постоянно трябва да се ражда в същата раса, защото е отхвърлил от себе си Исус Христос.

В такива неумолими образи от легендите ни се представят великите истини за развитието на човечеството.

Никоя душа не остава незаслужено в стари тела, никоя душа няма да остане незаслужено в телата на нашата епоха. Душите, които ще чуят Гласа, който ги зове, за да вървят напред, ще надживеят великия разрушителен период на войната на всички против всички и ще се явят в нови тела – в тела от съвършено друго естество в сравнение с днешните. Защото признак на голямото късогледство е: когато някой си представя телата на атлантските хора като днешните тела.

В течение на хилядолетия хората се изменят и в тяхната външна физиономия. И човекът, който ще дойде след великата война на всички против всички, ще бъде устроен съвсем различно от днешния.

Днес човекът е така устроен, че в известно отношение той може да скрие доброто или злото, което се намира в него. Без съмнение физиономията на човека издава много неща и този, който умее, ще може да прочете много неща от тези физиономия.

Но въпреки това днес е възможно мошеникът да се усмихва най-очарователно с най-невинен израз на лицето и да бъде считан за честен човек.

А и обратното е възможно – да останат непознати добрите черти, които живеят в душата. Възможно е всичко, което живее като интелигентност и глупост, като душевна красота и грозота, да остане скрито зад общата физиономия, която един или друг човек познава.

В онази епоха, която ще следва нашата – след войната на всички против всички – подобно нещо няма да бъде вече възможно. На челото и в цялата физиономия на човека ще бъде записано дали той е добър или лош. Човекът ще носи на своето лице като физиономия всичко, което живее дори в най-дълбоките глъбини на неговата душа. Цялото тяло ще бъде образ и подобие на това, което живее в душата.

Как човекът се е развил – дали е развил добрите или лошите подтици – това ще бъде записано на неговото чело. И след войната на всички против всички ще има два вида хора.

Онези, които са се старали да следват зова, който ги е призовал към духовния живот, които са следвали облагодоряването на душевно-духовния живот, ще носят този душевно-духовен живот на своите лица и в своите жестове, ще го изразяват в движенията на своите ръце.

А онези, които са се отвърнали от духовния живот, както това ни се показва чрез църквата от Лаодикия, които са били хладни – нито топли, нито студени – ще преминат в следващата епоха като такива, които забавят развитието на човечеството и запазват назадничавите сили на развитието. Те ще носят лошите и враждебните за духовното

страсти и инстинкти, отпечатани върху тяхното грозно, глупаво и с лош поглед лице. В техните жестове и във всичко, което ще вършат, те ще създават един образ на грозното, което живее в тяхната душа.

Както хората са се разделили на раси, на културни общества, така те ще се разделят на две големи течения – едното на доброто, другото на злото. И по тяхната външност ще се вижда, те няма да могат вече да скриват докъде са довели своята душа...

В древните времена човекът е съдържал животинското в себе си, но го е отделил извън себе си като страничен клон. Всички животни в техните различни форми са преждевременно съгъстени отделни човешки страсти.

Това, което днес човекът още има в себе си, под една духовна форма в своето астрално тяло – животинските форми го представят отделно във физическа форма...

И сега човекът има в себе си нещо, което като низходящ клон трябва да бъде отделено от него, както другите животински форми – то трябва да бъде отделено от общото развитие. Заложбите за добро и зло, за интелигентност и глупост, за красота и грозота, които човекът има в себе си, представляват възможността за едно възлизане или за едно изоставане назад.

Както се е отделила животинската форма, така и расата на злите и грозни лица ще се отдели от напредващото в своето развитие човечество, което отива към одухотворение и ще достигне своята бъдеща цел.

Така в бъдеще ще се виждат не само животинските форми, които са възплътени образи на човешките страсти, но това, което човекът крие вътре в себе си като зло, което той днес още може да скрива, но по-късно ще излезе наяве, ще живее в отделна раса.

Това, което някога ще се яви в света, ще ни стане ясно чрез един пример, който може би ще ви се види странен. Трябва да ни стане ясно, че фактически това отделяне на животинските форми беше необходимо за човека.

Всяка животинска форма, която в миналото се е отделила от общия поток, означава, че човекът е отишъл една крачка напред. Помислете, че всички качества, които са разпръснати из животинския свят, се намираха по-рано в човека. Той се е пречистил от тях и така можа да се издигне по-високо.

Когато имаме пред себе си една мътна течност и грубите части в нея се отлагат на дъното като утайка, отгоре остава бистра течност. Така и в лицето на животинските форми се е отложило като утайка грубото, с което човекът не би могъл да изплува до своето днешно състояние на развитие.

Чрез това, че човекът е изхвърлил от своето развитие тези животински форми, той е стигнал до днешната висота. Така човечеството се издига, отделяйки от себе си по-нисшите форми, за да се пречисти. И човечеството ще се издигне по-нататък като отдели отново едно природно царство – царството на злата раса.

Така човечеството се издига нагоре. И всяко качество, което човекът има днес, той го дължи на обстоятелството, че е изхвърлил от себе си една определена животинска форма. Който гледа различните животни с погледа на ясновидеца, знае добре какво ние дължим на отделните животни. Ние поглеждаме към формата на лъва и си казваме: „Ако не беше лъвът, човекът не би имал това или онова качество; защото чрез това, че е отделил от себе си лъва, той е добил това или онова качество.“ – Така е и при всички животински форми.

Сега цялата Пета епоха от развитието на човечеството – епоха, в която ние днес живеем (с нейните различни културни епохи от Древно-индийската до нашата настояща) – има задача да развие интелигентността, ума и всичко, което принадлежи на тези две способности и сили. Всичко това не съществуваше през Атлантската епоха. Там съществуваше една силно развита памет, а и някои други качества; обаче да се развие умът с обръщане

на погледа към външния свят – това е задачата на петата (Следатлантската) епоха.

Този, който насочва ясновиждащ поглед към окръжаващия свят, запитва: „На кой факт дължим ние човеците това, че сме станали интелигентни същества? Коя животинска форма сме изхвърляли от себе си, за да станем интелигентни същества – същества, надарени с ум?“ – Колкото и странно, колкото и чудно да звучи това, но то отговаря на истината: ако около нас не съществуваха конете, никога човекът не би могъл да развие ума.

В миналите времена човекът още е чувствал това. Всички близки връзки, които са се развили между определени човешки раси и коня, произхождат от едно чувство, което може да се сравни с тайнственото чувство на любовта между двата пола – едно определено чувство за това, което човекът дължи на това животно...

Достатъчно е само да си спомним за Одисей и дървения кон на Троя. О, в такива митове се крие една дълбока мъдрост – много по-висша, отколкото в нашата наука...

Човекът е израснал от една форма, която е съдържала в себе си това, което е въплътено в коня. А в образа на кентавърта изкуството ни представя един човек – как е бил свързан с това животно, за да ни припомни за степента на развитие на човека, от която той е израснал, от която се е освободил, за да стане днешният човек...

А сега да си представим един ясновидец, който прониква със своя поглед в бъдещето на човечеството. Какво ще му се покаже на него?

Всичко, което човекът е подготвил през 7-те културни епохи (защото неговата душа е била въплътена подред в миналите епохи и ще бъде въплътена и в бъдеще), всичко това ще бъде въплътено в следващата епоха, преминавайки след войната на всички против всички в една по-одухотворена епоха. Във всяка епоха той е приел това, което трябваше да приеме.

Пренесете се с душата си в миналото – как сте живели

в Древно-индийската епоха! Там вие сте приели чудесното учение на свещените Риши; макар да сте забравили, по-късно вие ще си го спомните. По-нататък вие сте минали от едно възплъщение в друго. Усвоили сте това, което можяха да дадат Персийската, Египетската, Гръко-римската култури. Днес това е вложено във вашите души, макар да не се показва на лицето ви като външен израз.

Вие ще преминете по-нататък в епохата на Филадельфия, а после и в тази, в която ще царува Амен.

И все повече и повече ще се развие една човешка общност, в която ще се показва на лицата на хората това, което се е подготвило в нашите епохи.

Това, което днес вече работи във вашите души – това, което сте приели през време на Индийската епоха – ще се появи върху вашата физиономия през първата подепоха на голямата епоха, следваща войната на всички против всички. А това, което човекът е усвоил през време на Древно-персийската културна епоха, ще измени лицето през втората подепоха и т.н.

Всичко това, което вие, намиращите се сега тук, приемате с вашите души, ще донесе своите видими плодове през времето след войната на всички против всички.

Днес вие съединявате с живота на вашата душа това, което 7-те духове Божи и 7-те звезди дават. Вие го занасяте у дома си. Никой днес не може да го прочете по вашите лица, няма да може да стори това и след векове; но (след онази велика война на всички против всички) всичко това ще се изяви навън. Тогава ще дойде една пета подепоха на Шестата голяма епоха и на вашите лица вие ще носите отпечатано всичко това. Тогава всичко, което сте изработили сега, което сега съставлява вашите мисли и чувства, ще бъде написано на вашите чела. Така след войната на всички против всички постепенно ще се разкрие това, което сега е скрито в душите.

Да си представим избухването на великата война: душата, която е чула зова, който Христос произнася от епоха

на епоха, ще надживее всичко, което е посочено в посланието. В течение на 7 епохи в душите е вложено това, което тези епохи можаха да дадат.

Да си представим душата – как тя чака, как носи затвореното в нея отвъд войната на всички против всички. Тя е запечатана 7 пъти. Всяка културна епоха е сложила на нея един печат. Във вас е запечатано това, което сте записали в душите си през въплъщенията си в различните културни епохи.

Тези печати ще бъдат разтворени, т.е. нещата ще се изявят външно след великата война на всички против всички. А силата, която води хората дотам, че истинските плодове на нашите културни епохи да се явят върху лицата, трябва да я виждаме в Исус Христос.“ (256)

„У съвременния човек винаги се поражда съмнение, когато става дума за пророческо предсказание на бъдещи събития... На определена степен от Посвещението на Посветения му се показва това, което после слиза и става събитие на физическия свят...

През време на древната Атлантска епоха човекът имаше един вид ясновидство – през време на своето нощно състояние той възлизаше съзнателно в духовните светове.

Ние трябва да бъдем наясно, че това състояние на определено ясновидство се повтаря за човечеството.

Между тази Атлантска епоха и онази, която следва след войната на всички против всички, ние имаме нашата, Следатлантската епоха. След тази епоха това, което е било по-рано, което е било през Атлантската епоха, ще се повтори по определен начин, но с огромна разлика.

През Атлантската епоха човекът имаше едно съноподобно ясновиждащо съзнание и когато се издигаше в по-висшите светове, неговото себесъзнание се затъмняваше и той се чувстваше като в групова душа. След великата война на всички против всички човекът отново ще вижда

по определен начин в по-висшия свят. Това, което той порано имаше като смътно ясновиждане, ще го има отново след великата война; но към това ново ясновиждане той ще е прибавил това, което постепенно е придобил във външния физически свят.

Между атлантския потоп и войната на всички против всички човекът трябваше временно да се откаже от виждането в духовните светове. Той трябваше да се задоволи да вижда само това, което за него можеше да се вижда само при така нареченото будно съзнание, което се намира около него във физическия свят. Това е днес нормалното състояние.

В замяна на това, за човека стана възможно да развие през това време своето себесъзнание, своя индивидуален Аз, да се чувства – така да се каже – вътре в своята кожа като една отделна азова личност. Това е придобил той. Но той запазва тази индивидуалност и когато отново се издига в по-висшите духовни светове, а това възлизане във висшите светове ще стане за него отново възможно след войната на всички против всички...

Човекът би трябвало да потъне в един вид пропаст, ако той не би бил предпазен от това потъване чрез идването на Христа в нашия свят. Така ние трябва да си представим, че в тази епоха човекът е слязъл напълно във физическия свят.

Представете си физическия свят, отбелязан с една хоризонтална черта, а над него това, което наричаме духовен, небесен свят.

Под тази черта е това, което наричаме бездна. Фактически човекът достига линията, която отделя духовния свят от бездната, точно през Четвъртата културна епоха.

Ние описахме Древно-индийската епоха, когато човекът се намираше относително в една духовна сфера. По-рано той беше горе в духовния свят. През време на Атлантида той още притежаваше едно смътно ясновиждане. Сега той слиза долу и достига линията, когато – започвайки от Рим – световната империя се разширява и в тази световна империя човекът добива пълно съзнание за себе си като външно сетивно същество, като личност.

Това стана тогава, когато римското понятие за правото се появи в света – когато всеки искаше да бъде една отделна личност, един отделен гражданин. Тогава човекът достигна линията на физическото поле. В тази точка беше възможно той или да се обърне нагоре, или да потъне още по-дълбоко.

Всичко, което казвам, отговаря напълно на изложеното в Откровението. **Сега сме стигнали до една точка в развитието на човечеството, където в известно отношение човечеството е изправено пред едно решение.**

Ние вече показахме как в нашата епоха се употребяват огромни духовни сили за задоволяването на най-нисшите нужди; показахме как телефонът, железопътните линии, корабът и други неща, които още ще дойдат, са погълнали огромни духовни сили, които се използват само за задоволяване на нисшите човешки нужди. Обаче човекът разполага само с определено количество духовни сили, за да изобрети и построи телеграфа, железопътните линии, корабите, въздушните балони – за да развие външната култура. Това трябваше да бъде така. Би било зле за човечеството, ако не беше станало така.

Но човекът е употребил тези духовни сили още за много неща. Помислете само как той е стигнал постепенно дотам да плете и обществените отношения в безкрайно тънка мрежа на ума. Какви духовни сили са били необходими за това – да се стигне дотам, че да може да се издаде един чек в Америка и той да бъде изплатен в Япония! Огромни

сили на духа са се втели в тази дейност.

Тези сили трябваше да слязат веднъж под линията на физическото поле, която отделя духовното царство от бездната. Защото фактически в известно отношение човекът вече е слязъл под тази линия на бездната и който изучава времената от гледището на Духовната Наука може да види и от най-обикновените неща как това напредва от десетилетие на десетилетие, как винаги се достига определена точка, където личността все още може да се съвземе.

Но ако в тази точка човек се остави на течението на слизането, тогава личността ще се изгуби, тогава тя няма да може да бъде спасена, за да възлезе отново в духовните светове.

Това може да бъде доказано и в най-светските неща.

Например бих могъл да ви докажа това при развитието на банковото дело през втората половина на 19-ти век. Може би принадлежи на бъдещите историци да внесат яснота в това, че е настъпило едно коренно изменение, което можем да отбележим със следното: в банковото дело личността е била постепенно разпокъсана.

Тук аз бих искал да обърна вниманието ви на онзи момент, когато четиримата Ротшилдовци са потеглили в света от Франкфурт: единият за Виена, вторият за Неапол, третият за Лондон, четвъртият за Париж... Тук личността се е вложила в паричното дело.

Днес вие виждате как цялото банково дело е станало нещо безлично, то преминава в акционерните дружества, капиталът не се управлява вече от отделната личност. Ние имаме чисто обективни сили, които стопанисват капитала, и в тази област имаме даже вече сили, които привличат към себе си цялата воля на личността, така че личността е станала безсилна.

Така човек може с виждащи очи да проследи тези неща и да види навсякъде как по отношение на личността човечеството е слязло до най-дълбоката точка. Но личността може да се спаси и отново да възлезе нагоре. Тя може

да се спаси, ако например чрез укрепване на вътрешните душевни сили се научава да стои на собствените си крака, да стане независима от обективните сили на капитала. Но личността може също да се хвърли в тези сили, може да потъне в тях и да слезе в бездната, може да се остави оплетена от действащите в капитала сили.

Най-важната точка, до която човешката личност слиза на Земята и където тя трябваше да се обърне нагоре, е моментът на идването на Исус Христос на Земята. Той даде на Земята силата, която дава възможност на човечеството отново да възлезе нагоре.

И човечеството възлиза дотолкова, доколкото то има връзка с Исус Христос. Когато една по-голяма част от човечеството разбере какво значение има за тях това събитие и Христовият Импулс стане собствен импулс в човешката душа, от който хората да действат и да тъкат своя живот, тогава човечеството все повече ще напредва в своя възход нагоре.

Човекът трябва все повече и повече да се научи да разбира това, което апостол Павел е казал: „Не съм аз този, който действа, а Христос действа в мене.“ – Следователно, когато Импулсът, който слезе на нашето физическо поле през Четвъртата културна епоха, ще се вживее в сърцата на хората, когато той стане подтик за техните постъпки, тогава ще стане възлизането нагоре. И всички души, които ще намерят тази връзка и ще осъществят съюза с Христовия Принцип, ще намерят пътя нагоре.

Обаче всички души, които няма да търсят и няма да намерят тази връзка, ще трябва постепенно да потънат в бездната. Те ще са добили за себе си Аза, егоизма, но няма да бъдат в състояние да се издигнат отново с този Аз в духовния свят. И последствието за един такъв човек, който не намери никаква връзка с Христовия Принцип, ще бъде, че той ще се откъсне от духовното възлизане.

Вместо да възлезе, той все повече ще се втвърди в своя Аз. Вместо да е намерил в материята само възможността

да добие Аза и тогава отново да възлезе, той би потъвал все повече и повече в материята.

Човекът е дошъл до състояние да навлезе в нашия физически свят. Чрез това, че е надживял атлантския потоп, той е добил възможност да изработи своя днешен човешки образ. Това е действително един образ на обитаващата в човека духовна божественост на Аза.

Само благодарение на това, че към края на Атлантската епоха етерното тяло се е припокрило с физическо и силите на етерното тяло са проникнали във физическата човешка глава, той е можал да добие своето днешно лице, което може вече да отразява божествения Дух.

Да предположим, че той би отрекъл, че Духът е този, който му е дал човешкия образ: тогава той не би използвал тялото като една възможност за да стигне до самосъзнанието и отново да се одухотвори, но би се сраснал с тялото, би го обикнал така, че само в него би се чувствал у дома си. Той би останал свързан с тялото и би потънал в бездната. И понеже не би използвал силата на духовното, тогава и неговата външна форма би станала подобна на предишната. Човекът би станал подобен на животното и би слязъл в бездната.

Така човечеството ще изпълни това, което ние вече посочихме: в бездната ще слязат онези, които ще използват обитаването в тяло само като възможност да добият самосъзнанието – те ще образуват расата на злите.

Те са отхвърлили Импулса на Исус Христос и от грозотата на своята душа ще образуват отново животинската форма, която човекът е имал по-рано. И долу в бездната расата на злите ще живее с дивите инстинкти на животинската форма.

И когато горе одухотворените, които са приели в себе си Христовия Принцип, възвестяват това, което имат да кажат относно тяхното съединение с Христа, долу ще се възнасят богохулни имена – имена на отричането от това духовно преобразяване.

Някой, който би мислил само наполовина, би казал: „Но на Земята са живели толкова много хора, които не са изпитали нищо от Христовия Импулс – защо те трябва да бъдат лишени от този Христов Импулс?“

Именно това се възразява от тези, които мислят материалистично: „Защо спасението да е дошло едва с Исус Христос?“

Когато това казват хората, които не са никакви антропософи, то е разбираемо, но когато го казват антропософи, тогава то е непонятно, защото те трябва да знаят, че човек постоянно се връща на Земята и душите, които са живели по-рано, преди идването на Христа, ще се върнат във времето след Неговото идване в нови тела.

Така че не съществуват хора, които да не могат да научат за събитието на Исус Христос. Само който не вярва в прераждането може да повдигне подобни възражения.

Така ние виждаме, че се извършва разделянето и че ще дойде време, когато онези, които са се стремили към одухотворяване, ще бъдат способни да живеят в духовния свят, където ще излезе налице това, което са усвоили по-рано. Те ще носят на своето лице, на своето чело името Христово, защото ще са се научили да гледат към Него.

След като печатите ще бъдат разтворени, човекът ще носи отпечатано в неговата външна форма това, което носи в своето сърце.

Онзи, който носи Христа вътрешно в своята душа, след отварянето на печатите ще носи на своето лице знака на Христа; в своята външна форма той ще стане подобен на Христа. Но онези, които ще останат в културите, съществували преди идването на Христа, ще трябва да изпитат нещо друго. Тези 4 следатлантски култури – Древно-индийската, Древно-персийската, Асиро-вавилоно-халдео-египто-юдейската и Гръцко-римската – бяха подготвителни епохи. Душата трябваше да мине през телата на тези култури, за да се подготви за великото събитие на идването на Христа на Земята.

Тогава, във времето на подготовката, имаха значение определени сили. Силите, които събраха хората в общности, имат своята материална основа в кръвта. Ако хората биха били поставени един до друг направо в тяхната сегашна форма, никога не би се образувало това, което трябваше да се развие в човечеството.

Преди Земята ние обитавахме старата Луна. Тя беше Космосът на Мъдростта, а нашата Земя е Космосът на Любовта. Нашето развитие е насочено към това – да сближи хората чрез любовта. Когато в бъдеще Земята ще намери своя край, след като е прозвучала 7-та тръба, когато тя ще изгуби своето физическо вещество и ще се превърне в астрално небесно тяло, тогава Любовта ще бъде вложена в целия човешки род и всичко земно. Защото мисията на Земното развитие е да бъде вложена тази сила на Любовта в човечеството – също както вие сега виждате навсякъде около вас силата на Мъдростта.

Аз често съм насочвал вниманието ви към това: когато вземете част от костта на човешкото бедро, вие ще откриете в нея едно чудесно устройство: тя не се състои от една компактна маса, а от множество тънки скелетни нишки, които са така чудесно наредени, че при употребата на най-малко вещество да се постигне най-висока устойчивост и издръжливост на тежест, каквито никой инженер днес не би бил в състояние да постигне. И ако бихте разгледали всичко, ще откриете, че с това, което човекът добива като своя мъдрост в течение на своето земно развитие, Земята е била проникната още от по-рано.

Изучавайки историята, ние постоянно виждаме как човекът напредва все повече и повече, как той става все по-мъдър и по-мъдър...

Със своя ум хората са научили да изработват хартията. Мисли се, че те са я открили като нещо напълно ново. Обаче който обгръща света в неговата велика взаимовръзка, за него всичко това се явява в съвършено друга светлина. Осите са знаели да изработват хартия много по-

рано от човека, защото гнездото на осите е изработено от същото вещество. Така с хиляди години по-рано в гнездото на осите е съществувало това, което човекът е добил след това чрез своята субективна мъдрост.

Не отделната оса може да изработва, да създава хартията, а груповата душа – Азът, който обгръща цялата група на осите. Тази груповата душа е толкова мъдра, колкото е станал човекът едва сега. И навсякъде, накъдето погледнете, ако не сте слепи, вие ще виждате мъдрост.

Но не мислете, че тази мъдрост не е трябвало да бъде първо създадена! О, не, светът не е бил винаги така изпълнен с мъдрост. През време на Лунното развитие тази мъдрост е била вложена постепенно в това, което днес ни заобикаля.

През време на Лунното развитие това, което е действало хаотично, е било така изградено, че да се изпълни с мъдрост. Ако бихте могли да насочите вашия поглед към старата Луна, вие бихте открили, че там всичко е било хаотично разбъркано, не е било мъдро устроено.

В течение на Лунното развитие в съществата бе влята Мъдростта и затова тя е съществувала в тях още когато Земята възниква от мировия сумрак.

Сега всички неща се явиха пропити с Мъдрост. И както днес човекът поглежда в заобикалящия го свят и вижда навсякъде проявена Мъдрост, така също, когато ще достигне на Бъдещия Юпитер, той ще вижда всички същества около него да проявяват нещо твърде особено.

Те ще излъчват нещо като ухание на Любовта, която събужда блаженство. Любов ще се излъчва от всички същества, от всички неща. И мисията на Земята е тази – да развие Любовта. Тогава Любовта ще се разлива през всички същества, през всички неща, както днес Мъдростта царува във всички неща.

Тази Любов ще се влее в Земното развитие чрез това, че човекът ще се научи постепенно да развива Любовта.

Обаче човекът не е можал да има още от самото начало

духовната любов – тази любов трябваше първо да бъде всадена в него в най-ниската област. Любовта трябваше да има един материален носител, а това е кръвното родство. Да се упражнява Любовта в областта на кръвното родство – това беше първото училище. Чрез това отделните хора бяха сближени. Това, което течеше в кръвоносните съдове – то ги сближаваше.

Това беше първото предучилище на Любовта. И наистина това беше велико училище на Любовта. А Импулсът, който одухотворява тази Любов и не я оставя само там, където тя действа физически, а я предава на душевното – това е великият Христов Импулс в света.

Но с човека би се случило нещо странно, ако цялото време преди Христа би действал само този единствен импулс на Любовта, обединяващ хората чрез кръвта. Съществата, които бяха ръководители на древните времена (преди всичко Яхве), сближаваха хората в Любовта, за да се съединят те в кръвното родство.

Обаче, ако преди идването на Христа хората биха били съединени само чрез кръвното родство, тогава отделният човек никога не би стигнал дотам – да развие личността. Отделният човек би потънал в народа.

И фактически отделният човек е потънал твърде много в цялото. Действително съзнанието, че човекът е едно отделно същество, беше нещо, което се е образувало само постепенно. През време на Атлантската епоха не можеше да става дума човекът да се чувства като такава отделно същество. Но това продължи до голяма степен и по-късно...

В предхристиянските времена, когато са искали да чувстват своя Аз, те съвсем не са го чувствали в тяхната отделна личност. Всеки, който чувстваше напълно импулса, изтичащ от Стария Завет, си казваше: „Аз и Отец Авраам сме едно.“ – Защото той се чувстваше подслонен в тази общност, която достигаше нагоре чак до Авраам, чиято кръв течеше през поколенията надолу и до най-малкия

потомък. И тогава той казваше: „Аз чувствам, че не съм един отделен член, когато долавям, че моята кръв е същата като на баща ни Авраам.“

И такъв човек се стремеше да проследи общността още по-нататък, още по-надалеч. Той се чувстваше едно с Ной, с Адам. Днес хората не знаят вече какво значат тези имена. Те не знаят, че през онези древни времена съзнанието на хората е било съвсем различно от днешното. Днес човекът може да си спомня с усилие за това, което е било през неговото детство – неговият спомен не може да стигне даже до момента на раждането, освен по изключение, а отвъд това всякакъв спомен липсва.

Във времената на праотците не е било така. Тогава човекът си спомняше не само това, което е преживял, а и това, което бяха преживяли неговите баща, дядо, прадядо и т.н. Това се е запазило в неговия спомен така, както във вашия спомен е запазено вашето детство.

Тогавашият човек не знаеше, че животът му е започнал някак особено с неговото раждане. Паметта му се простираше столетия назад. На отделното съзнание не се даваше никакво име. В това тогавашините хора не биха намерили никакъв смисъл. Понеже помнеха своя баща, дядо, прадядо и т.н., цялата тази верига беше обхваната в едно общо име.

Адам и Ной означават спомена през поколенията. До там, докъдето стигаше споменът, цялата верига се наричаше Ной – това беше едно духовно същество, което живееше през поколенията. Да се дава едно име на отделен човек – това би се считало за безсмислено.

Така името Адам обхваща едно духовно същество. Така отделният човек нямаше съзнание за своя Аз. И той би се претопил в такава общност, ако не съществуваха импулсите, които постоянно бяха насочени против това заличаване в общността. Те работеха, за да откъснат човека от кръвните връзки и искаха да го доведат до самостоятелност. В неговото астрално тяло се бяха загнездили такива

същества, които му даваха подтик да не оставя да се заличи неговото съзнание в това на общността. Това са луциферичните същества. Те бяха онези, които още в предхристиянското време бяха действали против груповото съзнание – на тях дължи човекът своята самостоятелност, развитието на своята личност...

Тези 4 епохи – Древноиндийската, Древноперсийската, Египетската и Гръко-римската – бяха епохи на подготовка и насочване към великото Христово Събитие. Обаче възможно е човекът да прояви упростство.

Нека си представим един човек, живеещ по времето на Христа... При идването на Исус Христос той би могъл да каже: „О, за мен е достатъчно това, което беше по-рано, аз не искам да зная нищо, не искам да имам никаква връзка с Исус Христос.“ – Тогава той би имал в душата си онези сили, които хората можаха да добият през времето преди Христа. Той би имал всички импулси, които можаха да се добият чрез Древно-индийската, Древно-персийската, Египетската и Гръко-римската култури.

Но в хода на космическото развитие човек трябва да има такива импулси само дотогава, докато дойде един нов импулс. Спира ли човек тук, той изостава назад именно на тази степен.

Следователно човек не трябва да проявява неразбиране за историческото развитие; той не трябва да казва, че във всички култури се съдържа същият принцип. Ненаправно една култура се изгражда след друга.

Да предположим, че някой би искал да проспи така християнското развитие. Той би се прераждал по-нататък в бъдещите времена до края на войната на всички против всички и след това. Но тогава той не би имал в себе си нищо от великия Христов Принцип на Любовта, който събира, съединява отделните Азове – който събира хората в общности. А би имал всичко, което води именно Аза надолу в бездната. Такъв човек би имал разединяващите, разкъсващите сили. А това може да ни доведе до въпроса:

Защо отварянето на 4-те печата ни дава една толкова неутешителна картина? – Защото там са показани онези хора, които искат да останат с това, което са им дали тези 4 подготвителни културни епохи, в които се намира старата разединяваща форма, дадена от Луцифер.

Затова чрез отварянето на печатите ни се показва също как те приемат именно формата, която сами са добили. Те са проспали събитието на Христа; те са се прераждали във формите, които могат да им бъдат дадени без влиянието на Христовия Принцип.

Ето защо отново се явява това, което показва само интелигентността, само ума – четири пъти подред се явява конят... А в момента, когато се отваря петият печат, върху какво ни се обръща вниманието? – Върху онези, които в предходната епоха са се научили да разбират събитието на Христа. Те са облечени в бели дрехи, а останалите са незачетени – били са символично заклани...

Съединяването с Принципа на Исуса Христа е това, което довежда хората дотам – да могат да имат тези бели дрехи, да се явят, когато се отвори петият печат.

Тук ние виждаме как ясно ни се показва, че онзи момент, в който се явява Исус Христос, е една важна епоха за човечеството; това е онази епоха, която прави така, че след войната на всички против всички да се явят отново 4-те епохи, където онези, които са изостанали назад, са измъчвани от материалността, с която те са се обвързали; където те са измъчвани и изтезавани от втвърдената, огрубялата материя.

И всичко, което ни се описва при отварянето на печатите, не е нищо друго освен слизането в бездната.

Докато в петата епоха ни се насочва само накратко вниманието върху онези, които са избрани, във всичко друго са ни показани онези, които остават в материалността – те отиват в бездната и приемат предишните форми, защото не са вървели в крак с развитието и не са приели в себе си Силата, чрез която да могат да преодолеят тези форми.

Можете да си съставите за това следния образ: представете си, че всички ваши сегашни човешки форми са направени от каучук и вътре в тези човешки тела от каучук е вашата вътрешна душевна сила, която придава на тези каучукови тела човешката форма! Представете си, че отнемаме душевната сила – тогава каучуковите тела биха се свили, биха изгубили своята форма.

Хората биха добили животински форми. В момента, когато отнемете душата от човешкото каучуково тяло, човекът би ви показал животинската форма...

Действително съществува една вътрешна сила, която предава на каучуковия човек днешната форма. Представете си, че тази сила е отстранена, представете си човека, неоплоден от Христовата Сила – тогава той се връща назад в животинската форма.

Така ще се случи с онези, които ще отпаднат назад: те ще образуват един свят, който стои – така да се каже – под днешния свят, един свят на бездната, където човекът отново ще приеме животинската форма... Част по част ще се прояви онова, което сега се подготвя, както и в нашата епоха се е проявило част по част това, което е било заложено през Атлантската епоха.

Аз разказах как в последната третина на Атлантската епоха се е образувала една малка колония, от която са изхождали нашите култури, от които ще произхождат също и по-късните две култури, които ще следват.

За следващата епоха, която ще замени всички други, това ще бъде малко по-различно. Там няма да има една колония, ограничена на определено място, но от цялото човечество ще се отберат навсякъде онези, които ще са узрели, за да образуват добрата, благородната, красивата страна на следващата култура – след войната на всички против всички. Това отново е един напредък в сравнение с предишната Атлантска епоха, тъй като тогава на едно малко място се разви колонията, а при нас е дадена възможността да се подберат върху цялата Земя и от всички

народи онези, които действително разбират зова на мисията на Земята; които разбират как да оживят в себе си Христа, да развият принципа на братската Любов по цялата Земя в смисъла на истинското езотерично християнство, което може да възникне от всички култури.

Онези, които разбират този християнски Принцип, ще бъдат там, в онази епоха, която ще следва великата война на всички против всички.

Нашата сегашна култура, нашата култура на чистия ум – всичко, което в нашата епоха се развива все повече и повече към бездната на ума, това вие можете да изпитате във всички области на живота – ще бъде последвана от една епоха, в която човекът ще бъде роб на ума, на интелигентността, на личността, в която той ще загине.

Съществува само едно единствено средство, за да се запази личността, и това е одухотворяването. Онези, които избераат да развият духовния живот, ще принадлежат към групата на белязаните с печата на Доброто и избрани от всички народи, които ще се явят в бели дрехи след войната на всички против всички.

Сега, изхождайки от нашата непосредствена настояща култура на ума, ние започваме да разбираме духовния свят. А това е истинският антропософски стремеж – да разберем духовния свят, изхождайки от днешната култура на ума; да съберем хората, които могат да разберат зова за одухотворението на света. Тези хора няма да образуват една затворена в себе си колония, а ще бъдат от всички народи и ще преминат в Шестата културна епоха. Не в онази голяма 6-та епоха след войната на всички против всички, а в 6-та културна епоха...

Невъзможно е всяка една мисия в наше време да бъде упражнена по равностоен начин от всеки един народ. Някои народи имат особено предназначение. Народите, които днес са носители на западната култура, бяха избрани да доведат 5-та културна епоха до върха на нейното развитие. Те трябваше да развият ума. Ето защо там, където

тази западна култура се разпространява, ние имаме предимно една култура на ума. И тази култура не е стигнала още до своя край.

Този ум ще се разшири още повече, хората ще употребят още повече духовните сили за задоволяване на нуждите на тялото; те ще употребят още повече духовни сили, за да се унищожават едни други преди войната на всички против всички.

Ще се направят много открития, за да се водят по-унищожителни войни – огромни сили на ума ще бъдат изразходвани за задоволяване на низшите инстинкти. Но въпреки всичко това сред тази наша съвременна култура се подготвя нещо, за което има заложби в определени народи на източна Европа, главно североизточна Европа. Подготвят се народи да възкръснат от известна тъпота и да донесат могъщи, велики духовни импулси, да донесат нещо, което е противоположно на ума.

Преди 6-тата културна епоха, символизирана чрез църквата от Филадельфия, ние ще изпитаме едно мощно обединение на народите, един вид брак между интелигентността и духовността.

Днес ние изживяваме едва зорите на това бракосъчетание и никой не бива да схваща казаното като една възхвала на нашето време. Защото не се пеят хвалебствия на Слънцето, когато още едва имаме признаци за зазоряване. Но когато сравняваме изтока и запада, когато се вираме в глъбините и основите на народите, ние съзираме забележителни явления...

Можете да сравните обективно това, което се постига в западна Европа като наука и философия, с това, което възниква на изток, да речем у Толстой.

Не е необходимо човек да бъде последовател на Толстой, но вярно е едно нещо: в една такава книга като тази на Толстой върху Живота можете да прочетете една страница, стига да можете да четете с разбиране, и да сравните прочетеното с цели библиотеки в западна Европа.

И тогава можете да се каже следното: В западна Европа се създава духовна култура с ума – от множество подробности с помощта на ума се изработват някои неща, които трябва да направят света разбираем и в това отношение западната култура е произвела такива неща, че никоя епоха не би могла да я надмине.

Но това, което може да се каже в 30 тома на такива западно-европейски библиотеки, вие можете да го намерите събрано в десетина реда, когато разберете такава една книга като „Върху живота“ на Толстой.

Там в една примитивна форма се казва нещо, но казаното само в няколко реда има такава ударна сила, че то се равнява на това, което на запад се изработва от подробности и е изразено в десетки томове.

Тук трябва да можем да преценяваме какво възниква в дълбините на духа; кое има духовни основи и кое – не.

Както свръхзрелите култури имат в себе си нещо изсушаващо, така нововъзникващите култури съдържат свеж живот и нова тласкаща сила. Толстой е едно преждевременно цвете на една такава култура, дошло много по-рано, отколкото е възможно то да може да се оформи. Ето защо на него са присъщи и всички грешки на едно преждевременно раждане.

Всичко, което той изнася като изопачено представяне на някои западно-европейски неща, даже и всички негови глупави съждения, показват, че великите явления имат грешките на своите добродетели; че голямата интелигентност има глупостта на своята мъдрост.

Това трябва да отбележим само като симптом за бъдещите времена, когато духовността на изток ще се съедини с интелектуалната култура на запада. От това съединение ще се роди епохата на Филадельфия.

В това сливане, в това духовно бракосъчетание ще се намерят всички онези, които ще приемат в себе си Импулса на Христа и ще образуват великото братство, което ще надживее войната на всички против всички, ще бъде

ненавиждано и преследвано по най-различни начини, но ще даде основата на новата раса.

След като тази велика война донесе надигането на животинското сред онези, които ще са останали да живеят в старите форми, ще възникне тази добра раса.

Хората на тази раса ще отнесат в бъдещите времена това, което ще образува висшата духовна култура. Така и ние ще изживеем как в нашата епоха – между атлантския потоп и великата война на всички против всички, в епохата, представена чрез Филадельфийската църква – ще се образува една общност, която няма да се изсели, но ще бъде навсякъде, така че навсякъде ще се действа в смисъла на Филадельфийската църква, в смисъла на обединението на човечеството чрез Христовия Принцип.“ (256)

„Нашите 7 култури ще завършат с войната на всички против всички – ние ще трябва да си представим една такава война като нещо съвършено различно в сравнение с представите, които досега имаме за войните.

Трябва да имаме предвид коя е истинската причина за тази война. Основата или причината за тази война ще бъде тази, че егоизмът и себелюбието на хората ще вземат надмощие в живота на Земята.

В нашите разглеждания ние можахме да видим какъв двуостър меч е Азът на човека. Който не осъзнава напълно, че този Аз е един двуостър меч, той едва ли ще може да разбере целия смисъл на развитието на човечеството и на света. От една страна този Аз е причината хората да се втвърдят в себе си, да искат да поставят в услуга на този свой Аз всички външни неща и вътрешни блага – всичко, до което могат да се домогнат. Този Аз е причината всички желания на човека да бъдат насочени само за задоволяването на този Аз.

Как този Аз се стреми да усвои и направи своя собственост една част от общата земна собственост, как този Аз се стреми да премахне от своята област всички други Азове, да води война против тях – това е едната страна на

Аза. Но от друга страна ние не трябва да забравяме, че този Аз е същевременно това, което дава на човека неговите самостоятелност и вътрешна свобода, което повдига човека в истинския смисъл на думата. На този Аз почива достойнството на човека – той е заложбата за Божественото в човека.

Това понятие за Аза създава трудности за мнозина. На нас ни стана ясно, че Азът на човека се е развил от една групово душевност, от един вид всеобгръщащ Аз, от който той се е диференцирал. Би било неправилно, ако човекът би проявил отново желание да се потопи в някакво всеобщо съзнание. Всяко подобно желание, което прави човека да се стреми да изгуби своя Аз, да се потопи с него в едно всеобщо съзнание, е плод на слабостта.

Само онзи разбира Аза, който знае, че след като в течение на космическото развитие е добил този Аз, той е вече неизгубим; и преди всичко човек трябва силно да се стреми (ако разбира мисията на света) да направи този Аз все по-съвършен, все по-божествен.

Истинските антропософи нямат нищо от онова разбиране, което постоянно подчертава, че човешкият Аз трябвало да премине в един всеобщ Аз, да се претопи в него в някаква каша.

Истинският антропософски светоглед може да ни представя като крайна цел на развитието: общността на самостоятелните и свободни Азове, на добилите индивидуалност Азове. Тази е именно мисията на Земята, която се изразява чрез Любовта...

Никоя любов не е съвършена, ако тя произтича от една принуда, от връзка, съществуваща по необходимост. Единствено тогава, когато всеки Аз е така свободен и самостоятелен, че той може също така и да не обича своите себеподобни – единствено тогава неговата любов е един напълно свободен дар. Този е така да се каже Божественият миров план – да направи този Аз така самостоятелен, че той да може да поднесе и на самия Бог своята

любов напълно свободно, като едно индивидуално същество. Да бъде човекът принуден да обича, колкото и малка да е принудата – това значи той да бъде ограничен в своята свобода.

И така, Азът ще бъде залогът за най-висшата цел на човека. Но същевременно, когато се втвърдява в себе си, Азът той е изкусителят, който тласка човека в бездната. Тогава той е онова, което разделя хората едни от други – той ги подбужда към великата война на всички против всички.

Това ще бъде не само война на народи срещу народи (защото тогава понятието „народ“ съвсем няма да има вече значението, което днес притежава), но война на отделния човек срещу отделния човек в най-разнообразните области на живота: война на едни съсловия срещу други, на касти срещу касти, на родове срещу родове.

Издигането на човека до понятието за Аза е едно висше постижение и той е можал да стигне до него именно благодарение на Християнството. Исус Христос е донесъл този Аз в неговата пълнота.

Ето защо този Аз трябва да бъде изразен с двуострия меч, който познавате от единия от печатите. А че този двуостър меч излиза от устата на Сина Човешки – това е също така разбираемо, защото там, където човекът се е научил да изговаря с пълно съзнание „Аз“, там Азът му бе даден, за да се издигне до най-висшето, но същевременно имайки възможност да потъне и до най-низшето. Острият двуостър меч е един от най-важните символи, които срещаме в Откровението...

Преди всичко ние трябва да отбележим, че от тази Шеста културна епоха ще бъдат избрани онези хора, които ще трябва да преминат и да живеят в следващата епоха. Там, след войната на всички против всички, в лицата на хората ще бъде изразено това, което се подготвя в душата на човека в нашата епоха. Така наречената Седма културна епоха ще има съвсем малко значение.

Следователно ние сега живеем в Петата културна епоха, а тя ще бъде последвана от шестата, от която ще излязат определен брой хора с пълно разбиране на духовния свят, проникнати от онова разбиране на братската любов, което е плод именно на духовното познание.

Най-зрелият плод на нашата съвременна култура ще се яви в тази Шеста епоха. А това, което ще дойде след тази епоха, ще бъде хладно – нито топло, нито студено.

Това, което ще следва като Седма културна епоха, ще бъде в цялата култура като един презрял плод – като нещо, което наистина ще премине отвъд великата война на всички против всички, но няма да съдържа никакъв принцип на напредъка.

Така беше и когато се роди нашата Следатлантска епоха. Нека обърнем поглед назад към времето преди атлантската катастрофа. През последната третина на атлантската епоха човечеството живееше на онзи континент, който днес образува дъното на Атлантическия океан, когато в близост до днешна Ирландия се сформира една малка група, която бе стигнала до най-високата културна степен на Атлантида и която след това потегли към изток, откъдето произлязоха всички по-късни култури.

Нека обгърнем с нашия вътрешен поглед това, нека си представим този къс земя, който днес образува морето на запад от Ирландия; нека си представим как оттам излиза една група, която се изселва на изток и от която също се откъсват редица племена, които после населяват Европа. Всичко, което съставлява европейското население, е дошло оттам.

Най-напредналата част от хората, населяващи Атлантида, се насочва към централна Азия – оттам произлизат различните култури до наше време. Следователно съвременна култура произхожда от една малка група атланти...

След войната на всички против всички между хората ще има две течения: от една страна течението на Филадельфия с принципа на напредъка, на вътрешната свобода,

на братската любов – една малка група, приютила избраните от всички племена и народи; а от друга страна – голямата маса на онези, които са станали хладни – остатъци от онези, които през седмата подепоха ще станат хладни.

И задачата след великата война на всички против всички ще бъде тази – злото течение да бъде постепенно доведено към доброто чрез добрата раса, чрез доброто течение.

Тази ще бъде главната задача след войната на всички против всички: да бъде спасено това, което може да бъде спасено от онези, които след войната на всички против всички ще имат само стремеж да воюват помежду си, да оставят Аза да се проявява в най-грубия егоизъм.

Сред истинските окултни среди винаги се полагат предварителни грижи и се вземат предварителни мерки за такива неща в света.

Не считайте факта, че човечеството ще бъде разделено на такива, които ще стоят отдясно и отляво, като нещо, което може да даде повод да се спори с Плана на Сътворението – като една жестокост на този План.

Напротив, считайте го като нещо, което е най-висша мъдрост в Плана на Сътворението, понеже чрез разделянето на злото от доброто силите на доброто ще могат да се извисят до най-висока степен. Защото след великата война на всички против всички доброто трябва да полага най-големи усилия, за да възвърне към доброто злите през епохата, когато това още ще бъде възможно.

Това няма да бъде една задача на възпитанието, каквато са днешните задачи на възпитанието, а тогава ще съдействат окултни сили. Защото в следващата голяма епоха на развитието хората ще умеят да поставят в действие окултните сили.

Добрите ще имат задачата да въздействат върху своите събратя, които са поели по течението на злото.

В световните окултни течения всичко предварително се подготвя за следващите времена. Но хората твърде

малко разбират днес най-дълбокото от всички световни окултни течения. Онова окултно течение, което подготвя това, казва на своите ученици: „Хората говорят за добро и зло, но те не знаят, че в мировия план е необходимо злото да достигне до своята връхна точка, за да могат онези, които трябва да победят това зло, да употребят в побеждаването на злото своята сила така, че от това да се получи толкова по-голямо добро.“

Обаче най-отбраните хора трябва да бъдат подготвени, за да могат да надживеят епохата на войната на всички против всички и да преминат в следващата епоха, където срещу тях ще застанат онези хора, които ще носят на лицето си знака на злото; те трябва да бъдат подготвени така, че в човечеството да може да се влее колкото е възможно повече от силата на доброто.

Ще има още възможност меките до известна степен тела след войната на всички против всички да бъдат преобразени чрез обърнатите към доброто души. С това ще бъде постигнато много.

Доброто не би станало толкова голямо добро, ако то не би нараснало чрез побеждаването на злото. Любовта не би била толкова силна любов, ако тя не би добила тази сила работейки така, че и грозотата в лицата на злите хора да бъде победена чрез доброта. Това ще бъде предварително подготвено и на учениците на съответните течения се казва:

„Вие не трябва да мислите, че злото не е включено в самия план на Сътворението. То е вложено там, за да може чрез него да израсне великото добро.“

Онези, чиито души се подготвят чрез такова едно Учение, за да могат да изпълняват в бъдеще тази велика възпитателна задача, са ученици на едно духовно течение, което се нарича **Манихейство**. Обикновено Манихейското течение е криворазбрано. Там, където чувате да се говори за него или пък четете нещо по този въпрос, имате работа с едно празнословие...

Такова едно Учение и неговото прилагане в живота на бъдещето, както и учениците, които се подготвят така, че в бъдещи прераждания да могат да изпълняват такава една задача – това трябва да разбираме под името Манихейство. Манес⁵ е онази висша индивидуалност, която

---

⁵ Р. Щайнер: „Манес бе основателят на едно духовно движение, което – макар първоначално да бе само една малка група – прерасна в силно духовно течение. Албигойците и катарите на Средните векове са продължение на това течение, към което също принадлежат рицарите тамплиери...

Това течение на Манес се стреми към 6-тата коренна раса, която се подготвя от основаването на християнството. И точно по времето на 6-тата коренна раса християнството ще бъде изразено в своята най-пълна форма. Тогава неговото време наистина ще е дошло...

Онова, което трябва да се направи, е една форма за живота на 6-та коренна раса. Тя трябва да бъде създадена предварително, защото ще трябва да съществува, за да може християнският живот да се влее в нея.

Тази форма трябва да бъде подготвена от хора, които ще създадат една такава организация, една такава форма, така че истинският християнски живот на 6-та коренна раса да може да намери своето място вътре в нея.

Тази външна обществена форма трябва да бъде извлечена от манихейството, от малката група, която Манес е подготвил. Това трябва да бъде външната форма на организация – общността, в която искрата на християнството най-напред истински ще бъде запалена.

От това вие ще можете да заключите, че манихейството ще се старее преди всичко да запази чистота във външния живот, тъй като неговата цел е да подготви човешки същества, които ще станат подходящ съд за бъдещия живот. Това е причината, поради която толкова много се подчертаваше абсолютната морална чистота и зрялост...

Катарите наричаха себе си така, защото „катар“ означава „чист“. Те се стремяха към чистота в начина си на живот и в техния морал. Трябваше да търсят катарзис (пречистване) –

непрестанно се преражда на Земята и е ръководният дух на онези, които имат задачата да превърнат злото в добро.

както вътрешно, така и външно, за да образуват едно общество, което ще представлява един чист съд...

През 6-тата коренна раса ще се роди едно духовно течение, което няма да се противопоставя на злото, дори и когато в света то ще се проявява в своята демонична форма.

При наследниците на манихеите ще се утвърди съзнанието, че злото трябва отново да бъде включено в еволюцията и победено не чрез борба, а чрез милосърдие. Задачата на манихейското духовно течение е силно да се подготви за това. Това духовно течение няма да отпадне, то ще се появи под много форми. То се появява във форми, които мнозина могат да си представят, но които не е нужно да бъдат споменати днес. Ако трябваше да функционира само в култивирането на едно вътрешно настроение на душата, това течение няма да постигне онова, което трябва.

То трябва да се изрази в образуване на общности, които преди всичко ще възприемат мира, любовта и пасивното противодействие на злото като техен модел за поведение и ще разпространяват този възглед.“ (254)

„Християнският окултизъм произлиза от манихеите, чийто основател Манес живя на Земята 300 години след Исус Христос. Същността на Манихейското учение е свързана с доктрината за Доброто и Злото. В обикновената мисъл Добро и Зло са два неизменни принципа, единият от които – Доброто – трябва да унищожи другия – Злото. За манихеите обаче Злото е съществена част от Космоса, съдействаща в еволюцията му, и накрая то ще бъде погълнато и преобразено от Доброто. Великата черта на Манихейството е, че то изучава ролята на Злото и на страданието в света.“ (255)

„Манихейството учеше, че от нашата епоха душите на хората ще започнат да преобразуват злото в добро, което ще се прояви с пълна сила в 6-тата епоха. С други думи: Човешките души трябва да бъдат достатъчно силни да породят добро от злото чрез един процес на духовна алхимия.“ (255)

Когато говорим за Великите Ръководители на човечеството, трябва да си спомняме и за тази индивидуалност, която си е поставила тази задача.

Въпреки че понастоящем този принцип на Манес трябва да отстъпи много на заден план, понеже има толкова малко разбиране за духовното – този чудесен и величествен принцип на Манихеите ще спечели все повече и повече ученици, колкото повече се приближаваме до разбирането на духовния живот.

Така вие виждате как съвременното човечество ще премине в новата епоха, следваща войната на всички против всички, също както основната атлантска раса премина в нашата епоха и основа нашата култура.

След войната на всички против всички човечеството отново ще се развие в 7 редуващи се една след друга подепохи. И ние вече видяхме как това, което се казва в Откровението на Йоан за отварянето на 7-те печата, ни дава характера на редуващите се една след друга основни култури – на 7-те културни епохи след великата война. После, когато изтече тази култура, която съвременният човек може да види само като Посветен – в астралния свят – за нашето Земно развитие ще настъпи един период, в който отново ще се явят нови форми.

Този нов период, който ще последва току-що описания, е символизиран в Откровението чрез 7-те звуци на тръбите. Както културата след войната на всички против всички е охарактеризирана чрез 7-те печата, защото ясно-видецът може да я види само от астралния свят, така чрез звуците на тръбите е охарактеризирана следващата епоха, поради това, че човек може да я възприеме само в духовния свят, където звучат звуците на сферите.

Както на астралното поле човек възприема света в образи, в символи, така той възприема света на Девакана⁶

---

⁶ Девакан – духовният свят, в който прекарваме дългия период от време между смърт и ново раждане. Деваканичният свят ни обкръжава и по време на земния живот, но не го възприемаме.

чрез вдъхновяващата музика; и в този Девакан се намира – така да се каже – върхът на онова, което ще се разкрие след войната на всички против всички...

На нашата Земя имаме 7 епохи на развитието. Първите две съвсем не могат да се уподобят на нашата епоха; Третата се е развила върху онази част на земното кълбо, която се намира между днешна Африка, днешна Азия и днешна Австралия – върху така наречения континент Лемурия.

И тогава между хората е имало една малка група, в която са се намирали най-напредналите хора. Тази група се намираще в последната лемурийска подепоха. Следователно в последната Лемурийска подепоха се намираще една малка група, която можа да се изсели и да основе след това 7-те културни епохи на Атлантида.

Петата културна епоха на Атлантида основа нашите култури, шестата от тези култури ще основе бъдещата култура след войната на всички против всички, а последната от нейните подкултури ще основе онези култури, които са обозначени чрез 7-те тръби. А какво ще стане след тази 7-ма епоха? Тогава нашата Земя ще е стигнала до целта на своето физическо развитие. Тогава всички неща и същества на Земята ще се изменят.

Защото, ако трябваше да кажем, че през Шестата голяма епоха хората ще носят на лицето си своето добро и своето зло, още повече ще трябва да кажем това за Седмата, когато човекът в неговата форма и всички същества в тяхната форма ще бъдат израз на доброто и злото в още по-голяма степен, отколкото в Шестата епоха.

Тогава цялата материя ще носи отпечатъка на духа.

В тази Седма епоха нищо няма да може да бъде прикрито. Всъщност още за жителите на Шестата епоха няма да бъде възможно да скрият нещо от погледа на онзи, който знае да гледа. Злият ще изразява злото, добрият – доброто; но в седмата епоха ще бъде съвсем невъзможно да се прикрие чрез думите това, което живее в душата.

Мисълта няма да бъде вече една няма, безгласна мисъл, която да може да бъде скрита. Когато душата ще мисли, тази мисъл ще прозвучи също и навън.

Тогава мисълта ще бъде такава, каквато тя е днес за Посветения. Днес за Посветения мисълта звучи в Девакана. Обаче тогава този Девакан ще слезе до физическия свят, както астралният свят ще слезе във физическия през Шестата епоха.

Днес Шестата епоха може да бъде намерена в астралния свят, а Седмата – в небесния свят на Девакана...

Тогава Земята ще е достигнала целта на своето физическо развитие и ще се превърне в едно астрално небесно тяло. Земята и всичко на нея ще се преобрази в едно астрално небесно тяло. Физическото вещество ще изчезне – ще се превърне в духовно, астрално вещество.

Представете си всички онези същества на Земята, които дотогава ще са добили способността да изразяват доброто, благородното, разумното, красивото във външната материална форма. Те ще носят на лицето си отпечатъка на Христа, ще проявят в своите думи един израз на Христа, а техните мисли ще звучат в пространството – всички те ще имат силата да разтворят това, което съдържат в себе си като физическа материя, както топлата вода разтваря солта...

А онова, което дотогава няма да е стигнало дотам – да бъде израз на доброто, благородното, разумното и красивото в материята, в тялото – то няма да има силата да разтвори материята и ще остане да съществува. То ще се втвърди в материята, ще запази материалната си форма.

На това място в Земното развитие ще стане едно възлизане в духовното на форми, които ще живеят в този астрален свят и ще отлъчат от себе си едно материално кълбо. Това кълбо ще съдържа съществата, които са негодни да възлязат, защото не могат да разтворят материалното вещество.

Така ще живее нашата Земя, насочена към бъдещето.

Така тя все повече ще се префиня в нейната материя, като душата постепенно ще префиня тази материя отвътре, докато добие силата да я разтвори. Тогава ще дойде времето, когато неразтворимото ще бъде изхвърлено навън като едно особено небесно кълбо.

Докато се отлъчва и изхвърля това, което се е втвърдило в материята, ще изминат 7 подепохи; а силата, която ще изхвърля изоставеното, негодното, ще бъде противоположна на онази, която ще повдигне добрите същества. Кое ще даде на тези същества способността да разтворят материята? Това ще бъде именно силата на Любовта, която ще бъде добита чрез Христовия Принцип. Съществата ще станат способни да разтварят материята чрез това, че те ще приемат в своите души Любовта.

Колкото душата става по-топла чрез Любовта, толкова по-силно ще може тя да действа върху материята – тя ще одухотвори, ще астрализира цялата Земя, ще я превърне в едно астрално кълбо. Но също както Любовта разтваря материята, както топлата вода разтваря солта, така и противоположното на Любовта ще изтласка в течение на 7 периода това, което не е станало способно да изпълни мисията на Земята.

Противоположното на Божествената Любов е Божият гняв – този е техническият израз за тази сила. Както тази Любов е била всадена в човечеството в течение на Четвъртата културна епоха, както тя става все по-топла и по-топла в течение на последните културни епохи на нашата голяма Пета епоха, така расте от друга страна онова, което втвърдява около себе си материята: Божият гняв. И това действие на Божия гняв, това изтласкване на материята ни е показано в Откровението на Йоан чрез изливането на 7-те чаши на Божия гняв...

Земята ще стане все по-фина и по-фина в нейната материя, а най-грубите части ще се виждат сред фината материя като черупки, както например влечугите или охлювите изхвърлят своите обвивки...

През последната епоха – епохата на тръбните звуци – вие бихте виждали вече с ясновидските очи как хората са съставени от фини тела, от одухотворени тела; и как онези, които са втвърдили в себе си материалния принцип, са запазили в себе си това, което днес съставя най-важните съставни части на материята. Вие бихте видели как това отпада като обвивка на плод в материалното кълбо, което ще бъде като един остатък след тази епоха, обозначена със 7-те звуци на тръбите. Това ни дава Откровението на Йоан като пророчество.

И много е важно да почувстваме това пророчество вътре в душите си, така че то да действа възпламеняващо върху нашата воля. Защото какво ще е направил от себе си човекът тогава, когато ще изминат Шестата и Седмата епохи? Какво ще е направил тогава човекът от своето тяло? Когато гледаме сега човешкото тяло, то не е още израз на живеещата в него душа; обаче тялото ще стане все повече и повече израз на това, което човекът изживява вътре в себе си.

Чрез това външното тяло ще стане израз на Доброто, когато човекът ще приеме най-възвишеното благовестие, най-възвишеното учение, което съществува на тази Земя – благовестието за Исус Христос на Земята...

Ние ще трябва да го приемем не само с ума си, но ще трябва да го приемем с най-вътрешната част на нашето същество, както приемаме храната във физическото тяло. И развивайки се през тези културни епохи, човечеството ще приема все повече радостната вест в своята душа. То ще счита като резултат на мисията на Земята именно приемането на благовестието на Любовта.

В Евангелията се съдържа силата на Любовта. А ясновиждащият не може да каже нищо друго, освен: „Аз виждам духом пред себе си една епоха, когато това, което се намира в Евангелията, няма да бъде вече във в една книга, а ще бъде погълнато от самия човек.“ ...

Йоан казва: „Дай ми книгата.“ – „Вземи я и погълни я;

и в устата ти ще бъде сладка като мед, а в стомаха ти – горчива.“ – Тук е изразено това, което трябва да изпитаме като ясновидци, когато насочим погледа си върху онази точка, когато Земята преминава от физическо-материалното състояние в астрално-духовното състояние – когато мисията на Земята е изпълнена.

И когато ясновидецът вижда това, тогава той научава какво е свързано в действителност с това послание на Любовта, което навлезе в Земното развитие като Импулс през Четвъртата културна епоха. Той още в днешния живот научава какво е блаженство и какво предстои като блаженство на човечеството, както научи това и авторът на Откровението. Но той научава това, намирайки се в днешното човешко тяло, защото, ако едно същество – колкото и възвишено да бъде – би искало да живее с хората, то би трябвало да се въплъти в тяло.

И в известно отношение чрез това, че днешното тяло предлага на духа възможността да се издигне още, то му предлага също така и възможността да страда.

Следователно, докато душата на ясновидеца, която авторът на Откровението е описал, може да се издигне в духовните области, за да приеме Евангелието на Любовта и да почувства духом сладкото като мед блаженство, ясновидецът все пак живее в едно тяло и съответно трябва да изрази, че издигането на душата, въплътена в едно днешно тяло, в много отношения предизвиква противоположното на блаженството.

Той изразява това, казвайки, че погълнатата книга, марка и да е сладка като мед в устата, му причинява люти болки в корема. Това е само едно малко, слабо отражение на преживяното „да бъде разпънат в тялото“.

Колкото по-високо се издига духът, толкова по-тежко става за него живеенето в тялото.“ (256)

„Стигнахме до онази точка, където след епохата, охарактеризирана чрез 7-те тръби, Земята – със всички обитавани я същества – преминава в едно друго състояние,

където физическото се разтваря и превръща в духовно, първо в астрално състояние.

Ражда се една астрална Земя и на тази астрална Земя преминават онези същества, които са узрели за това, т.е. които са станали способни да победят материята в себе си и да я поставят в служба на духа.

А всичко онова, което не е в състояние да превърне материалното в духовно и остава привързано към материалното, е изхвърлено на един вид съседна Земя, съзercанието на която е твърде поучително за познаване на съдбата на бъдещето на човечество. Но преди всичко ще бъде полезно да си изясним какво е станало при това астрализиране на нашата Земя с онези човеци, които са достигнали зрялата степен – приели са Христовия Принцип в себе си и са го направили активен...

Когато днес разглеждаме човека, той стои пред нас като едно същество, съставено от 4 части. Първо е така нареченото **физическо тяло** – то присъства във всички днешни създания на минералния свят – можем да го видим с нашите очи, да го напипаме с нашите ръце. Това е най-нисшият член на човека – онова, което единствено остава при смъртта като труп.

Това физическо тяло би имало във всеки момент съдбата, която трупът има при смъртта – то би се разложило, ако не би било проникнато от това, което наричаме **етерно (жизнено) тяло**. Човекът има това етерно тяло вече не заедно с всички създания на минералното царство, а го има заедно със съществата на растителното (и животинското) царство на Земята. Във всеки човек етерното тяло е един борец, който между раждането и смъртта задържа частите на физическото тяло, които иначе се стремят непрестанно да се разделят.

Какво представлява физическото тяло на човека? То е това, което след известно време, когато смъртта разрушава формата, се превръща в купчина пепел, която е подредена само изкуствено в нейните части в жизненото тяло

така, че цялата форма на човека прави впечатлението, което тя днес упражнява върху наблюдателя. А вторият член на човешкото същество е етерното или жизнено тяло.

Третият член, който човекът има заедно с всички животни, е така нареченото **астрално тяло** – носителят на инстинктите, страстите, желанията, на всички мисли и представи и т.н. – това, което обикновено наричаме душевност на човека.

След това като четвърти член на човешкото същество имаме това, което прави от човека венец на Творението – което е причината той да изпъква над всички останали и което прави човека способен предимно да се развива като индивидуално, самостоятелно, себесъзнателно същество.

В бъдеще развитието на човека ще протече така, че той ще преработи чрез своя **Аз** всички по-нисши от него части, ще направи Аза господар на другите части. Когато Азът е преработил, овладял астралното тяло, така че в това астрално тяло да няма вече нищо от несъзнателните и неовладени нагони, инстинкти и страсти.

Когато Азът е стигнал дотам, тогава той е изработил това, което наричаме **Манас**. Този Манас е преобразеното от Аза астрално тяло. После, когато Азът преобрази и етерното, ражда се **Буди**, а когато в далечното бъдеще Азът ще е преобразил и физическото тяло, така че то да бъде напълно одухотворено чрез Аза (това е най-трудната работа, защото физическото тяло е най-гъсто), тогава физическото тяло ще се развие като най-висшия член на човешкото същество, наречен в Духовната Наука **Атма**.

Така, представяйки си този човек като едно 7-членно същество, ние имаме: физическо тяло, етерно/жизнено тяло, астрално тяло, Аз. По-нататък имаме това, което човекът ще развие в бъдеще: Манас, Буди и Атма.

Това е 7-членният човек. Но на нашата Земя на човека не е още отредено да действа дотам върху себе си, че да образува всички тези свои висши духовни части...

Човекът постепенно се подготви да работи съзнателно

над астралното тяло и да развива стъпка по стъпка Манас, както това може да се наблюдава днес у него. Навсякъде днес в човека имаме начало на развитието на Манас – един е постигнал това повече, друг по-малко.

Някои хора трябва да минат през още много прераждания, за да развият Манас до такава степен, че да станат съзнателни за това, което изработват в своето човешко същество. Но когато Земята ще е достигнала своята цел, когато ще прозвучи 7-та тръба, ще настъпи следното: това, което съществува като физическото тяло, ще бъде разтворено като готварска сол в топла вода.

Човешкият Манас ще бъде развит до висока степен така, че човекът винаги ще си казва думите на апостол Павла: „Не Аз, а Христос в мен върши всичко.“ – Чрез това той ще разтвори своето физическо тяло и ще превърне облагороденото етерно тяло в една същност, която може да живее в астрализираната Земя.

Така човекът ще премине да живее в одухотворената Земя като едно ново същество.

Трябва да кажем, че този велик момент на преминаването в одухотворената Земя е изразен по един чудесен начин в Библията, където се казва, че всичко, което човекът изработва сега през Земната епоха във физическото тяло, е като семе, което ще израсте и даде плод, когато Земята ще бъде одухотворена... „Сее се в тление и възкръсва в нетление.“ – Тогава нетленното тяло ще възкръсне. – „Сее се тяло физическо и ще възкръсне тяло духовно.“ (256)

„Ние проследихме развитието на Земята дотам, че видяхме как след различните важни събития, ознаменувани чрез отварянето на 7-те печата и чрез прозвучаването на 7-те тръби, в бъдеще Земята преминава в един вид духовно състояние заедно с всички нейни същества.

Изключение ще направят само онези, които откажат да приемат Христовия Принцип, като с това „отказване“ трябва да разбираме едно енергично, зложелателно и неразумно противопоставяне...

Сега ние знаем, че днес е епохата, в която се е разпространил материализмът. В течение на столетия хората са станали все повече материалисти; но този материализъм е от такова естество, че все пак е възможно обръщане към духовното и към доброто по всяко време. Днешният човек материалист има още време да се обърне. Ето защо пък именно в нашата епоха е необходимо да бъде разпространен един духовен светоглед, който довежда до това духовно разбиране една малка група хора.

Онези, които ще основат великия съюз на братството в неговата първична заложба през 6-та културна епоха, която ще следва нашата настояща епоха и която не е така далече – началото ѝ ще бъде едва след малко над 1000 години – ще произведат първото разцепление на човечеството. Онези, които упорито ще се придържат към материализма, и другите, които ще бъдат склонни да приемат в себе си един духовен възглед и ще образуват съюза на братството в една малка група. И двете категории хора ще се явят в 6-та културна епоха...

Когато Земята отново ще се е съединила със Слънцето, онези, които ще са приели в себе си Христовия Принцип, ще бъдат узрели да се издигнат в онези сили на Земята, които ще се съединят със Слънцето; ще бъдат изключени онези, които ще са приели в себе си заложбите на злото. С тях ще бъде един вид така, че те ще отблъснат от себе си силите на Слънцето, ще отблъснат от себе си това, което би ги направило способни да се съединят със силите на Слънцето...

И така на хоризонта на далечното бъдеще се явява разделянето на човечеството: Христовите избрани, които накрая ще бъдат белите маги, и противниците – дивите магьосници, привържениците на черната магия, които не могат да се откъснат от материята и които Откровението описва като такива, които блудстват с материята. Ето защо цялото това практикуване на черната магия, всичко, което се ражда като брак между човека и втвърдената

материя, пред ясновиждащите очи на автора на Откровението се явява като великия Вавилон – общество, обединяващо всички, занимаващи се с черна магия...

В далечното бъдеще две сили ще стоят една срещу друга: от една страна онези, които са обитатели на великия Вавилон, а от друга страна онези, които са се издигнали над материята и като човеци са се съединили с Христовия Принцип. Ние виждаме как от една страна се отделя най-тъмното и черното във Вавилон, ръководено от противните сили на Слънцето – от звяра с двата рога – и виждаме от друга страна човечеството, което се е развило от избраните, които са се съединили с явяващия им се Христос, с Агнето...

И виждаме Вавилон да потъва в бездната и да възлизат избраните, за да работят със силите на бялата магия, които са се съединили с Агнето. И понеже те не само познават духовните сили, но същевременно разбират как да боравят магически с тези сили, могат да подготвят Земята за следващото планетарно въплъщение.

Те чертаят, така да се каже, великия план, който бъдещият Юпитер трябва да има. Ние виждаме как от силата на белите маги се издигат подготвителните форми, които трябва да преминат и живеят в следващото въплъщение на нашата Земя – Бъдещия Юпитер – като негови форми: ние виждаме да се издига от силата на бялата магия новият Йерусалим!

Но преди това трябва да бъде изхвърлено онова, което е ознаменувано чрез 666. Изхвърленото е това, което е попаднало под властта на звяра с двата рога...

Силата, чрез която Духът на Слънцето прави да бъдат победени тези изхвърляните и която ги тласка в бездната – тази сила е наречена *лицето на Духа на Слънцето* – това е Архангел Михаил, който – като представител на Духа на Слънцето – побеждава звяра с двата рога, изкусителя, наречен още змеят. Това е описано чрез явяващия се на ясновидеца образ на Михаил, който има ключовете.

Той стои при Бога и е вързал враждебните сили. Така е охарактеризирано в християно-розенкройцерския езотеризъм отблъскването на онези, които принадлежат на 666, и побеждаването на Змея, на изкусителя...

За разбирането на най-дълбоките тайни наистина са необходими усилия. А именно тези най-дълбоки тайни на развитието на света е описал авторът на Откровението.

Той ги е забулил, защото за хората е по-добре, когато най-важните тайни се поставят в символи. Защото, независимо от всичко друго, чрез онези сили, които се напрягат, за да бъдат разбулени символите, се постига онова, което ни издига до самите добри сили.“ (256)

„Който размисля върху това, което изнесохме в края на вчерашното разглеждане, може да бъде обхванат от страх и загриженост върху съдбата на човечеството в бъдещите времена.

Вчера пред нашата душа бе обрисувана картината на това бъдеще на човечеството, едната страна на което го показва така, че тя ни изпълва със своето величие, могъщество и блаженство – това е картината, която отговаря на съществуването на онзи бъдещ човек, който е разбрал мисията на съвременната епоха на Земята, приел е в себе си Христовия Дух и благодарение на това е можал да върви в крак с необходимото одухотворение на нашата Земя. Това е величествената, изпълваща с блаженство картина на онези хора, които в екзотеричното Християнство са наречени обикновено **спасените** или още по-сполучливо **избраните**.

Но пред вашата душа трябваше да бъде нарисувана също и противоположната картина – онази картина на бездната, в която попада едно човечество, което не е било в състояние да приеме в себе си този Христов Дух.

То е останало оковано в материята, изключило се е – така да се каже – от протичащия в бъдещето процес на одухотворението, отпаднало е от одухотворената Земя и в известно отношение въвн от тази Земя се насочва към една

ужасна съдба.

Когато от бездната ни гледа втрещено нагоре звярът със 7-те глави и 10-те рога, съблазнен от другото страшно същество – звяра с двата рога – тази картина ни вдъхва страх и ужас и някой би могъл да си зададе въпроса: „Не е ли жестоко и лишено от всякаква мъдрост от страна на едно Провидение, което оставя една голяма част от човечеството да се насочи към такава ужасна съдба, да я осъди, така да се каже, на бездната и злото?“

И може да възникне въпросът: „Не би ли било за едно Провидение по-подходящо да отстрани, да избегне предварително този страшна съдба?“

В отговор на този въпрос може да се каже първо нещо отвлечено, нещо теоретично – и този, който може вече да почувства съдържанието на този теоретически отговор, за него това е вече много: Безкрайно мъдро е, че Провидението се е погрижило тази ужасна съдба да стои пред определен брой хора като една възможност, защото, ако не би съществувала възможност човекът да се насочи към бездната и да попадне в нея, тогава също така не би съществувала възможност той да постигне това, което от една страна наричаме Любов, а от друга страна наричаме Свобода. Защото за окултиста Любовта е неразривно свързана с понятието на Свободата.

За човека би била невъзможна Свободата, невъзможна би била и Любовта, ако не би съществувала възможност за това потъване в бездната. Човек, който не би имал възможност да избира по свободно решение доброто или злото, би бил едно същество, което би могло да бъде водено по необходимост до едно добро – без свободен избор. Такова едно същество не би могло да избира, изхождайки от една пречистена в себе си воля, от една извираща от свободата Любов.

За човек, за когото не би било възможно да тръгне след звяра с двата рога, би било също така невъзможно да следва Бога по собствена Любов.

Намерението на мъдрото Провидение е да даде на развиващото се в нашата планетарна система човечество възможността да развие Свободата, а тази възможност за развиване на Свободата не можеше да бъде дадена при никакви други условия, освен ако човекът сам трябва да направи свободния избор между доброто и злото...

Днес хората рядко се издигат да мисълта: „Благодаря ти, мъдро Провидение, че си направило възможно да мога да проявявам към тебе не една любов по принуда, а една Любов, извираща свободно от моите гърди. Благодаря ти, че не ме принуждаваш да Те обичам, а си оставило на моя избор дали да Те следвам или не.“ ...

Но въз основа на разглеждането на Мировото развитие, чрез ясновидството ние можем също така да дадем едно друго успокоение. Защото една почти непроменима заложба за бездната има само онзи, който още днес е някак заплетен в примките на двуроговия звяр, на великия изкусител, в изкуството на черната магия. Но и за такива хора, които днес са изпаднали в практикуването на черната магия, в бъдеще съществува една възможност те да се обърнат към доброто.

Обаче онези – а това са засега повечето хора –, които са далече от всякакво упражняване на черната магия, за тях съществува една заложба да изпаднат окончателно в плен на злото и тази заложба се крие в онова, което ще следва войната на всички срещу всички. Но възможността в бъдеще тези хора да се обърнат към доброто ще бъде много по-голяма, отколкото принудата да следват безусловно злото.

От изнесените дотук сказки следва, че за онези хора, които днес се обръщат към един духовен светоглед, за да преминат после да живеят в 6-тата голяма епоха след войната на всички срещу всички, за тази група хора съществува възможност да приемат Христовия Принцип. Те ще могат да приемат духовните елементи, които са зложени в епохата, представена чрез църквата от Филадельфия.

Те ще живеят в следващата епоха с една силна заложба за одухотворяване.

Днес онези, които се обръщат към един духовен светоглед, приемат в себе си мощни заложби, за да вървят по пътя на духовния възход.

Никак не бива да отричаме колко важно е, че още днес определен брой хора не са глухи за истините на антропософския светоглед, който носи на човечеството първите заложби за един съзнателен духовен живот...

Важното е, че тази част на човечеството приема първата съзнателна заложба за духовен възход. Но чрез това, че днес се обособява една група хора, за да основе един велик съюз на братството, който ще премине да живее в епохата на 7-те печата – чрез това дори за онези хора, които днес са глухи за истините на антропософския светоглед, се създава една добра възможност. Защото до настъпването на войната на всички против всички живеещите днес на Земята души ще минат през още много прераждания.

До настъпването на решаващия момент след войната на всички против всички – а също и след това през епохите на печатите – ние ще минем през много преобразования и хората ще имат редица случаи да отворят своето сърце за духовния светоглед, който днес се влива чрез Антропософското Движение.

Такива случаи ще има често пъти и вие не трябва да мислите, че в бъдеще тези случаи ще бъдат само такива, каквито са днешните. Начинът, по който днес сме в състояние да предаваме на другите хора духовния светоглед, е твърде слаб. И ако днес някой човек би говорил даже така, че неговият глас да звучи непосредствено като огън на духа, това би било все пак нещо слабо в сравнение с възможностите в бъдещето чрез по-развити тела да насочваме хората към духовно движение.

Когато човечеството в неговата цялост ще се е развило все по-високо и по-високо в следващите времена, тогава ще се добият и съвършено други средства, чрез които

духовният светоглед ще може да проникне в сърцата. Дори най-пламенното днешно слово ще бъде слабо в сравнение с това, което ще действа в бъдеще, за да даде възможност духовният светоглед да проникне във всички души, които днес още живеят в тела, в които не тупти никакво сърце за този духовен светоглед.

Ние се намираме в началото на духовното движение и то ще расте и ще трябва някой да има твърде голяма зако-равялост, за да затвори сърце и душа пред мощните впечатления на бъдещето.

Душите, живеещи днес в тела, които имат сърца да слушат и чувстват антропософския светоглед, се подготвят чрез това да живеят в бъдеще в тела, в които ще им бъде дадена възможност и сила да служат на своите себеподобни, които дотогава не са направили сърцата си да туптят за духовното. Ние сме едва подготвителите на подготвителите и нищо повече. Днес духовното движение е едно съвсем малко пламъче, но в бъдещето ще се разрасне в мощен духовен огън...

Ако Христовият Принцип би бил задушен още в зародиш, ако Христос би бил победен от дявола, тогава без съмнение би било възможно цялата Земя да падне под властта на този принцип на звяра с двата рога. Но това не се случи и така това същество трябваше да се задоволи с отпадъците, които не са проявили склонност към Христовия Принцип – с онези хора, които са останали оковани за Земята.

Те ще образуват в бъдеще неговите пълчища. Но за да разберем още по-точно тези негови последователи, ние трябва да се запознаем с две понятия, които могат да бъдат за вас ключове за разбирането на определени глави от Откровението. Ние трябва да се запознаем с понятията „първа смърт“ и „втора смърт“ ...

Вземете днешния човек – такъв, каквито сте и вие самите. Той е така съставен, че от сутрин, когато се събужда, до вечерта, когато заспива, се състои от 4 съставни части:

физическо тяло, етерно тяло, астрално тяло и Аз.

Знаем също, че през време на своя земен живот човекът преработва своите по-нисши части чрез своя Аз и в бъдеще той ще успее да доведе астралното тяло под контрола на своя Аз.

Знаем още, че Земята ще бъде заменена чрез нейното следващо възплъщение, което Духовната Наука нарича Бъдещ Юпитер. Тогава човекът ще стои пред нас като едно друго същество. Този Юпитеров човек ще е преработил своето астрално тяло чрез своя Аз.

И когато днес казваме: „земният човек, който в будно състояние стои пред нас, е образувал първо физическото тяло, етерното тяло, астрално тяло и Аза“, то за юпитеровия човек трябва да кажем, че ще е образувал физическото тяло, етерното тяло, астралното тяло и Аза, но същевременно ще е преобразил своето астрално тяло в Манас...

Когато имаме пред себе си един спящ човек, тогава пред нас в леглото стоят неговите физическо и етерно тяло, а Азът и астралното тяло са излъчени навън.

През нощта е приблизително така, че небрежно напускаме своите физическо и етерно тела. Благодарение на това, че тогава човек е в състояние да се освободи от своето физическо и етерно тяло, той може да живее тогава в един духовен свят.

Така се създава възможност именно тук в това земно съществуване човекът да работи преобразяващо върху своето астрално тяло. Как става това?

Ако искаме да го опишем нагледно, можем да кажем: Да вземем човека в неговото будно дневно състояние. Да предположим, че наред с работата, свързана с неговата професия, и наред с неговите задължения той намира поне малко време, за да се отдаде на по-висши съзерцания, за да усвои великите импулси, които например се намират в Евангелието на Йоан, започвайки от думите: „В начало бе Словото и словото бе у Бога...“

Да предположим, че той оставя да възникнат в душата

му великите образи, които се съдържат в Евангелието на Йоан, и че е постоянно изпълнен с мисълта:

„Някога, в началото на нашето летоброене, в Палестина живя едно Същество, което аз искам да следвам. Аз искам да устроя моя живот така, че всичко, което мисля, чувствам и върша, да може да стои пред това същество; да мога да гледам на себе си като човек, който е взел тази Личност за свой идеал.“

Но при това ние не трябва да бъдем нетолерантни и да мислим само за Евангелието на Йоан. Възможно е също така човек да се вгълби и по друг начин в това, което може да изпълни душата с такива образи. И въпреки, че трябва да считаме Евангелието на Йоан като най-великото, което се е родило в човечеството, и което може да произведе едно мощно въздействие върху душата, все пак трябва да кажем: друг някой, който се вгълбява в мъдрото учение на философията Венданта или на книгата Бхагават Гита – и за него ще има достатъчна възможност именно чрез това, което е приел в себе си, в следващите прераждания да дойде до Христовия Принцип.

Да предположим, че през деня човек се прониква с такива образи и представи. Тогавя неговото астрално тяло ще бъде обхванато от тези мисли, чувства и образи и те ще родят в него сили, които ще произведат най-различни действия.

Когато след това човекът излиза през нощта от своите физическо и етерно тяло, тези действия остават да съществуват в неговото астрално тяло и този, който през деня е можал да се вгълбява в образите и чувствата на Евангелието на Йоан, той е създал в своето астрално тяло нещо, което през нощта проявява своето мощно действие. Така днес човекът през време на будното дневно съзнание работи върху своето астрално тяло.

Да осъзнае тези действия днес може само Посветеният; но човекът постепенно се развива към това съзнание. Онези, които ще достигнат целта на Земното развитие, ще

имат тогава едно астрално тяло – напълно проникнато от духовното съдържание, дадено и преработено от Аза.

Те ще притежават това съзнание като резултат, като плод на Земното развитие и ще го пренесат в развитието на Юпитер. Бихме могли да кажем, че когато ще завърши Земното развитие, човекът ще е добил способности, които символично са представени чрез изграждането на новия Йерусалим...

Следователно какво трябва да добие човекът в течение на Земното развитие? Кое е първата цел на това развитие? – Преобразяването на астралното тяло... Но това няма да бъде още достатъчно за развитието на Земята.

Представете си, че всяка нощ човекът би излизал от своите физическо и етерно тяло и би прониквал своето астрално тяло с това, което е приел през деня. Но представете си сега, че физическото и етерното тела бяха останали незасегнати от това. Тогава, въпреки всичко, човекът не би достигнал земната цел.

Значи трябва да настъпи още и нещо друго; трябва да бъде възможно през време на земното развитие човекът все повече и повече да отпечатва поне в своето етерно тяло онова, което е приел в себе си.

Необходимо е това етерно тяло също да може да приеме от това, което човек изработва в астралното тяло. Човекът не може още да действа от себе си в това етерно тяло... За да може етерното тяло да приеме неговите действия, така че човекът постепенно да се научи да работи в своето етерно тяло, е необходим помощник.

Този помощник, който улеснява това, е самият Христос, докато Съществува, което помага на човека да работи в своето физическо тяло, ние наричаме Отец.

Но преди да дойде помощника, Който дава възможност да се работи в етерното тяло, човекът не може да работи в своето физическо тяло. „Никой не може да дойде при Отца, освен чрез Мене.“ ... Следователно виждаме, че този, който се затваря, като се отвърща от Христовия

Принцип, си отнема възможността да работи в своето етерно тяло, както това е необходимо още през време на Земното развитие.

Така ние можем да охарактеризираме и по друг начин двата вида хора, които стоят пред нас в края на Земното развитие. Ние ще имаме такива хора, които са приели в себе си Христовия Принцип, които чрез това са преобразили своето астрално тяло и са получили от Христа помощ, за да преобразят и етерното тяло. И имаме другия вид хора, които не са дошли до Христовия Принцип, не са Го приели в себе си. Вследствие на това те не са били в състояние да изменят нещо в етерното тяло, защото не са могли да намерят помощника – Христос.

Сега нека хвърлим поглед върху това бъдеще на човечеството – Земята ще се одухотвори, т.е. човекът ще трябва да изгуби напълно нещо, което сега в своя физически живот той счита за принадлежащо му...

Нека разгледаме какво изживява човекът след смъртта. Да вземем един човек, който обича особено много някое вкусно ядене. През време на земния живот той може да си достави това удоволствие, обаче не и след смъртта. Но желанието не престава да съществува и да действа, защото то има своето седалище не във физическото, а в астралното тяло. Обаче сега му липсва физическият орган, липсва му и възможността да задоволи това желание.

Такива хора насочват погледа си от Кама Лока (Чистилицето) надолу към физическия свят, който са напуснали. Те гледат там това, което сега още би могло да им достави удоволствие, сред всичко, което се намира долу на физическия свят, но не могат да му се наслаждават, защото не притежават физически орган за целта. С това в тях се поражда онази изгаряща жажда. Така е с всички желания, които са останали в човека след неговата смърт и които са насочени към физическия свят, защото могат да бъдат задоволени само чрез физическите органи...

И докато не е отвикнал от тези желаниа в духовния свят, за човека ще продължава периодът на огъня на желанията. Представете си сега последното земно въплъщение на човека преди одухотворението на Земята, представете си полагането на последното физическо тяло.

Хората, които днес живеят на Земята, ще бъдат толкова напреднали чрез Христовия Принцип, че това полагане на последното физическо тяло няма да им създаде никаква трудност; но те ще трябва да изоставят още нещо, защото от одухотворената Земя ще е изчезнало веднъж завинаги това, което може да достави радост от предметите на Земята.

Представете си последната смърт на физическото тяло. Тази последна смърт на въплъщениата Откровението нарича „първа смърт“.

И онези, които са приели Христовия Принцип, ще гледат на това физическо тяло като на една отпадаща черупка. За тях сега значение ще има етерното тяло.

С помощта на Христа това етерно тяло ще бъде така организирано, че на първо време ще е нагодено към астралното тяло, така че няма вече да търси удоволствие в това, което се намира долу във физическия свят.

Хората ще живеят на одухотворената Земя по-нататък само с всичко онова, което е било вложено в етерното тяло с помощта на Христа. Те ще са си създали хармония между астралното тяло и етерното тяло – Христовият Принцип ще е създал именно тази хармония.

Но ще има и хора, които не са приели Христовия Принцип. Те няма да имат хармония между астралното тяло и етерното тяло. И те също трябва да изгубят физическото тяло, защото на одухотворената Земя няма да има никакво физическо тяло. Всичко физическо трябва да бъде разтопено, разтворено.

У тях ще остане само желанието за физическите наслади, ще остане онази духовна част от човека, която е непечистена и втвърдена в материята.

Ще остане едно етерно тяло, което не е изпитало действието на Христа, за да се нагоди към астралното тяло, а то ще бъде насочено към физическото тяло. Това са онези хора, които ще изпитат горещо желание към физическата сетивност. Те ще изпитват незадоволство и изгарящо желание в своето етерно тяло за това, което са имали във физическия живот и от което сега трябва да се лишат.

И така, в онази бъдеща епоха, когато всичко физическо ще бъде претопено, ще има хора, които ще живеят в едно етерно тяло, хармонизирано с астралното тяло, а ще има и други, чието етерно тяло ще живее в дисхармония, защото ще имат желаниа към онова, което е отпаднало заедно с физическото тяло.

В по-нататъшното развитие ще настъпи едно състояние, когато одухотворяването на Земята ще напредне дотам, че човекът ще може да съществува и без никакво етерно тяло. Онези, чието етерно тяло живее в пълна хармония с астралното тяло, ще отхвърлят безболезнено това етерно тяло. Те ще останат в своето астрално тяло, което ще бъде изпълнено с Христовото Същество и ще чувстват изхвърлянето на етерното тяло като ясна необходимост на развитието...

Но онези, които в своите етерни тела ще имат желаниа, насочени към това, което е минало, и те също няма да могат да задържат повече своите етерни тела, когато всичко ще бъде астрализирано. То ще им бъде отнето, ще бъде откъснато от тях и те ще почувстват това като едно второ умирање, като „втора смърт“.

За другите, които са хармонизирали своето етерно тяло с астралното чрез приемането на Христовия Принцип, тази втора смърт ще мине незабелязано. Над тях втората смърт няма да има никаква власт. Обаче останалите ще изпитат втората смърт при всяко преминаване в следващата астрална форма. Тогава човечеството ще бъде в онова състояние, когато онези, които са достигнали целта на развитието, ще имат едно астрално тяло – напълно

проникнато от Христа. Те ще бъдат узрели да преминат на Бъдещия Юпитер. Намирайки се още на нашата Земя, те ще чертаят плана на развитието на Юпитер. Това е планът, който е наречен Новия Йерусалим.

Те ще живеят на едно ново Небе и една нова Земя, т.е. на Бъдещия Юпитер. Този нов Юпитер ще бъде придружен от един спътник, населен от онези, които ще бъдат изключени от духовния живот, изпитали са втората смърт и поради това няма да имат никаква възможност да постигнат Юпитеровото съзнание.

Следователно ще има такива хора, които ще са напреднали до Юпитеровото съзнание и ще са развили своя Манас, както и такива същества, които са отблъснали от себе си силите, способни да им дадат това съзнание.

Това ще бъдат онези хора, които едва на Юпитер ще достигнат земното себесъзнание. Следователно те ще бъдат като днешният човек на Земята със своите 4 части.

Обаче такъв човек може да се развива само на Земята – само Земята предлага средата, почвата, въздуха, облаците, растенията, минералите, които са необходими за човека, ако той иска да постигне онова, което може да бъде постигнато в неговите 4 части.

Юпитер ще бъде устроен съвършено различно – той ще бъде една нова Земя с различна почва, въздух, вода и всяко същество.

За такива същества, които едва тогава достигат земното съзнание, няма да има никаква възможност да водят нормален живот при тези условия. Те ще бъдат изостанали назад същества. Но сега идва нещо, което отново може да ни успокои. Даже и на този Юпитер още ще съществува възможност потъналите в бездната да бъдат отново върнати към доброто чрез мощната сила, която са добили напредналите. Една част от тях ще бъдат отново повдигнати. Едва при онова възплъщение на нашата Земя, наречено „Венера“, такава възможност за повдигане и обръщане към доброто ще бъде окончателно изгубена.

Когато размислим за това, тогава мисълта, изказана в началото на нашата беседа, не събужда вече страх и безпокойство, а само стремежа: „Аз искам да направя всичко, което е нужно, за да изпълня мисията на Земята.“

Когато прекараме всичко това по съответен начин пред погледа на нашата душа, тогава пред нас се разкрива една велика, мощна картина на бъдещето на човечеството и ние предчувстваме всичко, което е било в озарената душа на автора на Откровението... Всяка дума на Откровението, даже всяко обръщение имат своето значение. Ние трябва само да се стремим правилно да ги разберем...

Това, което се развива в света, не е така плоско и тривиално, както това, което човешкият ум, обикновеният интелект чувства като лишено от противоречия. Човек трябва да проникне по-дълбоко в основите на света и на живота и тогава противоречията изчезват.

Който наблюдава едно растение – как то израства от корена до плода, как зеленият лист се превръща в листа на цвета, цветните листа – в тичинки и т.н. – може да каже: „Тук имаме противоречащи си форми: цветният лист противоречи на клонковия лист.“

Обаче онзи, който вижда по-дълбоко, ще съзре единство в противоречията. Така е с това, което умът може да види в света – в най-дълбоките мъдрости той вижда противоречия...

Ние си спомняме, че обрисовахме пред душата си великия момент на Голгота. Ако тогава някой би наблюдавал Земята отдалече, то в момента, когато от раните на Спасителя изтича кръвта, той би видял, че цялата астрална аура на Земята се променя коренно. Тогава Земята бива проникната от Силата на Христа.

Благодарение на това събитие Земята ще може отново да се съедини със Слънцето в бъдеще. Тази Сила ще расте. Това е Силата, която ще предпази нашето етерно тяло от втората смърт. Христос става все повече и повече Дух на Земята и този, който е истински християнин, разбира

думите: „Който яде хляба Ми, той Ме тъпче с краката си.“

Той гледа на Земята като на тяло Христово.

Земята – като планетарно тяло – е тяло на Христа. Христос тепърва става Дух на Земята. Той ще се съедини напълно със Земята. И когато по-късно Земята ще се съедини със Слънцето, великият Дух на Земята – Христос – ще бъде отново Дух на Слънцето...

Всичко, което можах да ви кажа, отговаря точно на намеренията на автора на Откровението и то винаги е било така предавано в Школите, които са запазили намеренията на този автор. Но това не е всичко, то далеч не е всичко, което би могло да се каже.

Човек може да навлезе много по-дълбоко в истините, в основите на Откровението. И ако ние бихме проникнали във всичките му дълбочини, тогава това, което можах да ви кажа досега, би ви изглеждало като нещо, което може да бъде охарактеризирано като едно елементарно, повърхностно описание. Но не може иначе – първо трябва да дадем едно повърхностно описание. През такова описание трябва да се мине.

Трябва първо да се започне с елементарното и тогава, отивайки малко по-нататък, ще се разкрият и по-дълбоките страни. Защото много, много се крие под повърхността, която имахме да разкрием.

И ако продължавате по-нататък пътя, който в известно отношение започнахте, като насочихте вашето внимание върху обяснението на Откровението, вие постепенно ще навлезете в дълбочините на духовния живот.

Ще навлезете в такива дълбочини, които днес не е възможно да бъдат изказани, защото не могат да бъдат осъзнати, защото никой не би имал уши, с които да ги чуе. Първо, чрез обясненията, които дадохме сега, трябва да бъдат подготвени ушите, за да могат да слушат.

Тогава постепенно ще има такива уши, които ще могат да чуят Словото, което така дълбоко тече през Откровението. Следователно, ако сте приели нещо от това, което

беше казано, бъдете уверени, че тук можахме да дадем засега само най-горната повърхност и от тази повърхност само отделни забележки. Нека това бъде един подтик да проникнете все по-дълбоко и по-дълбоко в това, което чрез тези сказки може да бъде предчувствано... Те можаха да бъдат само една подбуда и този, който си казва: „аз трябва да проникна по-дълбоко и по-дълбоко“ – той ще ги е приел в правилния им смисъл.“

Библиография

1. „Няма тайно“, 13.3.1927г.
2. „Скритите сили“, 20.11.1927г.
3. „Постоянна цена“, 21.5.1930г.
4. „На земята и на небето“, 21.1.1923г.
5. „Четирите кръга“, 11.5.1927г.
6. „Начало и край“, 13.8.1930г.
7. „Пасха Господня“, 1.12.1929г.
8. „Възходящият път“, 26.5.1935г.
9. „Веселие и радост“, 5.12.1934г.
10. „Свещеният час“, 24.8.1927г.
11. „На двама господари“, 1.1.1933г.
12. „Старата и новата команда“, 12.5.1943г.
13. „Условия за растене“, 31.8.1930г.
14. „Значение на удовете“, 1.2.1933г.
15. „Качества на силния човек“, 12.2.1939г.
16. Новото в живота, СБ, РБ, София, 22.8.1943г.,
17. „Беседа по нарядите“, 26.8.1919г.
18. Годишна среща на Веригата, 22.8.1908г.
19. „Като себе си“, 2.2.1919г.
20. „Защо твоите ученици ядат и пият?“, 15.1.1922г.
21. „Талантите“, 10.5.1914г.
22. „Новият живот“, 19.8.1922г.
23. „Необходимостта да познаваме Бога“, 04.10.1914г.
24. „Преходната граница“, 29.9.1912г.
25. „Които вас приемат“, 26.3.1922г.
26. „Молитва“, 17.7.1915г.
27. „Доброто вино“, 4.8.1918г.
28. „Радвайте се“, 15.4.1917г.
29. „Царството Божие“, 26.2.1922г.
30. „Лозата и пръчките“, 26.1.1919г.
31. „Точка, линия, плоскост, куб“, 7.11.1920г.
32. „Противоречие в съзвучието“, 09.02.1919г.
33. „Правият път“, 20.8.1919г.
34. „Гредата“, 18.5.1919г.

35. „Молих се“, 18.4.1920г.
36. „Малкият закон“, 22.6.1919г.
37. „Двата велики закона“, 2.1.1921г.
38. „Методи за уякчаване вътрешната ...“, 19.8.1919г.
39. „Развитие на съзнанието“, 27.7.1922г.
40. „Аз съм онзи човек“, 28.9.1919г.
41. „Празникът на труда“, 22.9.1922г.
42. „Храненето, условие за вечен живот“, 3.4.1921г.
43. „Първото място“, 16.5.1937г.
44. „В рова на лъвовете“, 24.4.1921г.
45. „Възкресение на Любовта“, 1.5.1921г.
46. „Колко по-горе стои човек от овца!“, 11.10.1914г.
47. „Двете жени, 12.6.1921г.
48. „Законът на служенето“, 9.8.1914г.
49. „Трите живота“, 24.2.1922г.
50. „Свидетелството на Духа“, 10.11.1921г.
51. „Но Син Человечески, кога дойде ...“, 23.1.1915г.
52. „Методи на природата“, 2.3.1922г.
53. „Кротостта и смирението“, 22.1.1920г.
54. „Стар и нов живот“, 29.3.1922г.
55. „И Петър Го взе настрана“, 30.7.1922г.
56. „Мястото на човека в природата“, 11.5.1922г.
57. „Страхът“, 1.11.1914г.
58. „Изпитвайте Писанията!“, 22.8.1922г.
59. „Необятната любов“, 18.5.1922г.
60. „Многоценният бисер“, 2.5.1915г.
61. „Гладуват и жадуват“, 25.6.1922г.
62. „Ако ме любите, ще опазите моите ...“, 24.1.1915г.
63. „Блажените“, 4.2.1917г.
64. „Положителни и отрицателни сили“, 5.7.1922г.
65. „Основни закони“, 7.7.1922г.
66. „Превръщане на енергиите“, 4.8.1922г.
67. „Вратата на овцете“, 10.9.1922г.
68. „Възлюби го“, 22.10.1922г.
69. „Дойди след Мен“, 19.6.1921г.
70. „Дойде да послужи“, 3.12.1922г.
71. „Молитвата“, 23.7.1924г.

72. „Живот вечен“, 29.4.1923г.
73. „Разпятаго търсите“, 10.6.1923г.
74. „Доброто оръжие“, 23.4.1930г.
75. „От мен да мине“, 27.6.1920г.
76. „Земният и небесният“, 1.2.1920г.
77. „Плати ми, що ми си длъжен“, 30.3.1924г.
78. „Вкъщи“, 1.9.1918г.
79. „Какво ще срещне ученикът на пътя?...“, 17.8.1922г.
80. „Видяхме Господа“, 11.3.1923г.
81. „Най-малкото чувство“, 24.6.1925г.
82. „Откъде ида“, 13.12.1925г.
83. „Богове сте“, 26.1.1930г.
84. „Аз съм“, 2.2.1930г.
85. „В дома на Симона“, 6.7.1930г.
86. „Радост, която никой няма да отнеме“, 31.12.1933г.
87. „С благодет и Истина“, 16.3.1930г.
88. „Сега скръб имате“, 1.3.1925г.
89. „Аз и Отец едно сме“, 20.4.1930г.
90. „Волята на Отца“, 9.4.1922г.
91. „Специфична работа“, 15.4.1931г.
92. „Дойдох да изпълня“, 18.2.1923г.
93. „Трите принципа“, 27.4.1932г.
94. „Непоклатима канара“, 30.6.1932г.
95. „В дома на Отца“, 5.3.1922г.
96. „Прие го с радост“, 10.7.1932г.
97. „След три дни“, 24.6.1923г.
98. „Новите положения. Мислова...“, 2.8.1933г.
99. „Противоречие и благо“, 10.6.1934г.
100. „Тогаз те ще просветнат!“, 23.10.1921г.
101. „Послушание“, 30.9.1934г.
102. „Път към Любовта“, 17.2.1935г.
103. „Тогаз се обърнах аз и видях“, 24.2.1935г.
104. „Светите Твои градове“, 12.5.1935г.
105. „Правилното разбиране на ...“, 23.8.1919г.
106. „Всичко е за добро“, 3.9.1935г.
107. „Нито се променя, нито се изменя“, 14.10.1920г.
108. „Запалена свещ“, 23.9.1936г.

109. „Петте разумни“, 28.3.1926г.
110. „Рабство и приятелство“, 16.5.1937г.
111. „Плевелите и пшеницата“, 22.1.1922г.
112. „Вътрешен и външен живот“, 27.6.1937г.
113. „Любовта, носителка на живота, 10.4.1921г.
114. „Вяра и съмнение“, 17.6.1923г.
115. „Ще го изцеля“, 27.4.1924г.
116. „Дъще Сионова“, 14.5.1922г.
117. „По-леко ще бъде наказанието“, 5.11.1922г.
118. „Несъвместими отношения“, 22.7.1925г.
119. „От сърцето излизат“, 5.1.1930г.
120. „Високият връх“, 25.8.1925г.
121. „Сгъване и пречупване“, 18.2.1926г.
122. „Мечът на Духа“, 9.9.1934г.
123. „Изпитай и виж“, 16.2.1930г.
124. „Призовете ги на сватба“, 9.3.1930г.
125. „И рече Исус“, 6.4.1930г.
126. „В сила“, 30.3.1930г.
127. „Състояние на материята“, 9.5.1930г.
128. „Божият глас“, 26.8.1930г.
129. „Да се не смуцава сърцето ви!“, 20.5.1934г.
130. „Ханизе“, 6.3.1931г.
131. „Двоен дял“, 11.11.1931г.
132. „За кого ме мислите“, 22.11.1931г.
133. „Жал ми е за народа“, 6.12.1931г.
134. „Домостроителят“, 23.4.1933г.
135. „Вяра, надежда и Любов“, 21.5.1933г.
136. „Целта на живота“, 30.4.1933г.
137. „Физическият и Божествения живот“, 2.3.1932г.
138. „Безлюбие и любов“, 18.5.1941г.
139. „Творители на Словото“, 3.7.1932г.
140. „Трите първични принципа ...“, 4.10.1933г.
141. „Всякога услужвай“, 9.11.1932г.
142. „Време и пространство“, 20.11.1932г.
143. „Кой ще ви даде вашето“, 26.3.1933г.
144. „Часът на Любовта“, 19.8.1934г.
145. „Пред новата епоха“, 9.10.1938г.

146. „Конкретното в Любовта“, 24.1.1937г.
147. „Желаният мир“, 28.8.1938г.
148. „Близо и далеч“, 22.9.1939г.
149. „Доста е на деня“, 2.4.1939г.
150. „Ръцете на Любовта“, 28.5.1933г.
151. „Истинската добродетел“, 19.11.1933г.
152. „Връзка между Бога и човека“, 22.9.1940г.
153. „Придобивките на деня“, 29.11.1933г.
154. „Пътят на щастието ...“, ООК, София, 28.3.1934г.
155. „Условията за растеж“, 4.4.1934г.
156. „Малките Божествени подтици“, 18.10.1939г.
157. „Божественият план“, 8.9.1935г.
158. „Веселие и радост“, 5.12.1934г.
159. „Ако имате Любов“, 25.2.1934г.
160. „Вечното благо“, 15.8.1943г.
161. „Топлината на Любовта“, 12.1.1936г.
162. „„Единство в живота“, 27.2.1938г.
163. „Религиозни и духовни хора“, 20.6.1943г.
164. „Сърцето и умът“, 17.10.1937г.
165. „Огън на пречистване“, 1.12.1935г.
166. „И виделината свети“, 21.11.1937г.
167. „Великият подтик“, 26.8.1938г.
168. „Правилни схващания и правилен ...“, 15.2.1939г.
169. „Дрехата на Любовта“, 5.7.1939г.
170. „И в мене“, 21.7.1939г.
171. „Ценни придобивки“, 30.7.1939г.
172. „Постоянна благодарност“, 28.8.1942г.
173. „Реалното в живота“, 16.7.1939г.
174. „Постоянното в живота“, 6.8.1939г.
175. „Учение и служение, 17.1.1937г.
176. „Трите неща“, 26.8.1939г.
177. „Частите и цялото“, 24.7.1940г.
178. „И помаза“, 19.8.1934г.
179. „Нови пътища“, 3.3.1940г.
180. „Двете царства“, 25.8.1940г.
181. „Да ме очистиш“, 9.11.1941г.
182. „Ще ви даде царство“, 20.4.1941г.

183. „Възможности за щастие“, 24.8.1941г.
184. „Влюбване и любов“, 3.4.1940г.
185. „Изгрява слънцето“, 18.2.1942г.
186. „Добри певци“, 7.1.1942г.
187. „Търсете Господа!“, 18.10.1942г.
188. „Познат от Бога“, 1.3.1936г.
189. „Възможности за щастие“, 24.8.1941г.
190. „Дигни одъра си!“, 1.2.1942г.
191. Събрани съчинения 114-8
192. Събрани съчинения 114-10
193. Събрани съчинения 103-4
194. „Двете дървета“, 31.10.1937г.
195. „Ананий и Сапфира“, 20.11.1921г.
196. „За съдба дойдох“, 22.04.1928г.
197. „Учителите“, 20.12.1914г.
198. „Духът и плътта. Приливи и отливи“, 15.11.1914г.
199. „Дух Господен“, 20.10.1918г.
200. „Христа да придобия“, 05.11.1916г.
201. „Събуждане“, 30.09.1931г.
202. „Законът на ограничението и ...“, 07.06.1933г.
203. „Стари и нови мехове“, 25.07.1915г.
204. „Блажените“, 04.02.1917г.
205. „Правият път“, 20.08.1919г.
206. „Рождението“, 07.01.1916г.
207. „Когато посрещате“, 10.10.1920г.
208. „Достатъчна ти е Моята благодат“, 18.01.1917г.
209. „Волята Божия“, 29.03.1917г.
210. „Плевелите и пшеницата“, 22.01.1922г.
211. „Баща си и майка си“, 11.03.1928г.
212. „Огнят на любовта“, 16.02.1936г.
213. „Без окови!“, 09.07.1928г.
214. „Изпитите на ученика“, 20.02.1935г.
215. „Царството Божие“, 26.02.1922г.
216. „Вратата на любовта“, 23.07.1939г.
217. „Правата посока“, 06.05.1931г.
218. „Методи за лекуване“, 22.08.1919г.
219. „Фарисей и садукей“, 20.03.1921г.

220. „Пробни страдания“, 18.08.1935г.
221. „Търпение и вяра“, 24.08.1925г.
222. „Синаповото зърно“, 18.04.1937г.
223. „Три фази“, 19.06.1938г.
224. „Устойчиви величини“, 19.01.1936г.
225. „Съчетание, приложение и ...“, 03.08.1931г.
226. „Ако се родите изново“, 29.03.1936г.
227. „Призови Симона!“, 16.10.1927г.
228. Събрани съчинения 92-17
229. Събрани съчинения 68-1
230. Събрани съчинения 15
231. Събрани съчинения 25-8
232. Събрани съчинения 60
233. Събрани съчинения 101-5
234. Събрани съчинения 110-10
235. Събрани съчинения 112-8
236. Събрани съчинения 118-1
237. Събрани съчинения 131-6
238. Събрани съчинения 140-3
239. Събрани съчинения 142-4
240. Събрани съчинения 142-5
241. „Доброто вино“, 04.08.1918г.
242. „Пътят на героите“, 06.01.1928г.
243. „Път към Любовта“, 17.02.1935г.
244. „Много плод принася“, 20.08.1922г.
245. „Основният закон на съзнателния ...“, 09.09.1923г.)
246. „Блажени сте“, 26.02.1933г.
247. „Дерзай, дъще!“, 05.02.1928г.
248. „Първото място“, 05.02.1933г.
249. „Денят Господен“, 11.06.1939г.
250. „Божествената топлина“, 29.11.1939г.
251. „Прав и крив път“, 12.06.1935г.
252. „Не съдете, но садете“, 25.01.1942г.
253. Събрани съчинения 8
254. Събрани съчинения 93
255. Събрани съчинения 92-18
256. Събрани съчинения 104

Мили приятели,

Ако имате интерес към Езотеричното Християнство, с радост бихме ви изпратили още екземпляри от тази или другите книги, над които работих през изминалите години.

*За повече информация и заявки:
ISTINA.BG (Виртуална Библиотека)*

Книгите се разпространяват безплатно, благодарение на даренията на добри хора, за да може Учението да пусне корени сред българския народ, предопределен от Бога за велика мисия.

Слава на Бога за всичко.

Ако желаете да подкрепите безплатното разпространение на пробуждаща духовна литература, можете да помогнете чрез скромно дарение по банков път:

Теодор Бранимиров Николов

IBAN: BG45 STSA 9300 1528 0217 53

BIC: STSA BGSF

Основание: Дарение за книги

*Или чрез дарение на гшице, приемащо Easyway плащания, като захранване на микросметка с номер (КИН):
1947061192*

PayPal: <https://paypal.me/istinabg>

Или с паричен превод по Еконт:

За Теодор Николов, 0882 47 49 50

До офис на Еконт Разлог Предела

Благодаря за подадената ръка!

С най-чиста братска Любов,

Тео